

1150 P. 104/2

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΠΛΗΡΗΣ

Εἰς τὴν Λαμπράν καὶ ἐπίσημον ἑορτὴν τῆς
Θείας καὶ Ἱεροῦς τοῦ Κυρίου Μεταμορ-
φώσεως τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Ἐκδοθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐλαχίστου ἐν Ἱερῷσι Γεωργίου Α. Βου-
τέρη, Ἱερομνήμονος καὶ ἐφημερίου τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ
Ὁσίου Μελετίου.

Ψαλλομένη τῇ 6 Αὐγούστου

Οὕτως ἔστιν ὁ ἱεὺς μου ὃς ἀγαπήσας, αὐτοῦ ἀκούεται.

Σοὶ εἰσὶν οἱ οὐρανοὶ, καὶ σοὶ ἐστὶν ἡ γῆ.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

1911

Handwritten signatures and a red mark are visible at the bottom of the page.

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΠΛΗΡΗΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ
ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΓΕΩΡΓ. ΒΟΥΤΕΡΗΣ
1911

ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ ΠΛΗΡΗΣ
ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ
ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ
ΤΥΠΙΚΟΝ

Τῇ σί'. τοῦ μηνὸς Αὐγούστου ἡ Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου
καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

1. Εἰ τύχοι ἡ Ἑορτὴ τῆς Μεταμορφώσεως ἐν Κυριακῇ, οὐδὲν
τῶν Ἀναστασίμων φάλλομεν, ἀλλ' ἅπαντα τὰ τῆς Ἑορτῆς ὡς ἑξῆς·
Τῷ Σαββάτῳ, ἑσπέραις, μετὰ τὸν Προευμακόν, εἰς τὸ Κύριε ἐκέ-
κραξα τὰ Ἰδιόμελα. Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε εἰς σί', Δόξα καὶ
νῦν Προτυπῶν τὴν Ἀνάστασιν τὴν σὴν. Εἰσόδος, Φῶς ἱλαρόν, τὸ
προκείμενον τῆς ἡμέρας καὶ τὰ Ἀναγνώσματα. Εἰς τὰ Ἀπόστολα,
τὰ γ'. Ἰδιόμελα. Δόξα καὶ νῦν Πέτρον καὶ Ἰωάννη καὶ Ἰακώβον,
τὸ Ἀπολυτίκιον Μεταμορφώσεως ἐν τῷ ὄρει, ἐκ γ'. καὶ Ἀπόλυσις·
Ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ μεταμορφωθείς ἐν δόξῃ ἐνώπιον τῶν
Ἀγίων Αὐτοῦ Μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων Χριστὸς ὁ ἀληθινός.

2. Εἰς τὸν Ὁρθρον, μετὰ τὸν Ν. φαλμόν, ἡ Λιτὴ τῆς Ἑορτῆς,
εἰτα τὸ Τρισάγιον, τὸ Ἀπολυτίκιον καὶ ὁ Εὐξάφαλμος. Εἰς τὸ Θεὸς
Κύριος, τὸ Ἀπολυτίκιον ὡς εἰς τὸν Ἑσπερινόν, εἰτα τὸ Ψαλτήριον
καὶ ὁ Πολυέλεος Αἰνεῖτε τὸ Ὄνομα Κυρίου, τὰ Καθίσματα κατὰ
σειράν ἐκ δευτέρου, οἱ Ἀναβαθμοὶ τὸ α. Ἀντίφωνον τοῦ δ. ἤχου,

τὸ Προκειμένον **Θαβὼρ** καὶ **Ἑρμῶν** ἐν τῷ ὀνοματί σου ἀγαλλιᾶσονται, τὸ **Πᾶσα** πνοὴ καὶ τὸ **Εὐαγγέλιον** (**Ἀνάστασιν Χριστοῦ** οὐ λέγομεν, ἀλλ' εὐθὺς ὁ **Ν'** ψαλμὸς χῦμα), **Δόξα**. Ταῖς τῶν **Ἀποστόλων**. Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς **Θεοτόκου**, ὁ **Στίχος** **Ἐλέησόν με ὁ Θεός**, καὶ τὸ **Ἰδιόμελον**. **Ὁ φωτί σου ἅπασαν** (ζῆτει εἰς τὴν Λιτήν). Εἶτα οἱ **Κανόνες** ἄνευ στίχων· ἀπὸ γ'. ᾠδῆς τὸ **Κάθισμα** ἅπαξ ἀφ' στ'. **Κοντάκιον** καὶ **Οἶκος** τῆς **Εορτῆς** καὶ τὸ **Μηνολόγιον**, αἱ **Καταβασαὶ** **Σταυρὸν** **χαράξας**, εἶτα ψάλλεται ἡ θ'. ᾠδὴ μετὰ τῶν **Μεγαλυναρίων** καὶ τῶν δύο **Κανόνων**, ἡ **Καταβασία** **Μυστικὸς** εἰ, **Θεοτόκε**, **παράδεισος**, τὸ **Ἐξαποστειλῆριον**, ἐκ γ'. Εἰς τοὺς **Αἶνους**, τὰ γ'. **Προσόμοια** εἰς δ'. **Δόξα** καὶ νῦν **Παρέλαβεν ὁ Χριστός**, **Δοξολογία** **Μεγάλη**, ἡ **Α'**. **Ὡρα** ὡς συνήθως καὶ **Ἀπόλυσις**.

3. Εἰς τὴν **Λειτουργίαν** τὰ **Ἀντίφωνα**, ἅτινα ζῆτει εἰς τὸ τέλος τῆς **Ἀκολουθίας**.

ΤΗ: ΣΤ'. ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΜΗΝΟΣ.

Ἀνάμνησις τῆς **Ἀγίας Μεταμορφώσεως** τοῦ **Κυρίου** καὶ **Θεοῦ** καὶ **Σωτῆρος** ἡμῶν **Ἰησοῦ Χριστοῦ**.

ΕΝ Τῷ ΜΙΚΡῷ ΕΣΠΕΡΙΝῳ,

Ἰστώμεν **Στίχους** δ'. καὶ **ψάλλομεν** **Στιχηρὰ Προσόμοια** γ'. **δευτεροῦντες** τὸ **πρῶτον**.

Ἦχος δ', **Ἐδωκας** σημείωσιν.

Λεῦτε νῦν τὴν **κρείττονα**, **ἀλλοιωθέντες** **ἀλλοίωσιν**, **οὐρανόφρονες** σήμερον **χριστῷ** **συμμορφούμενοι**, **εὐσεβῶς** καὶ **γῆθεν**, ἐφ' ὕψηλοτάτην, τῶν **ἀρετῶν** **περιωπήν**, **ἀνενεχθέντες** **ἀγαλλιώμεθα**. Ὁ δι' οἶκτον γὰρ τὸν **ἄμορφον**, **μεταμορφούμενον** **ἄνθρωπον**, **Θαβὼρ** **κατελάμπρυνεν**, ὁ **Σωτὴρ** τῶν **ψυχῶν** ἡμῶν.

Ὡ **φιλοθεάμονες**, τῶν **ὑπὲρ** **νοῦν** καὶ **φιλήκοι**, **μυστικῶς** **ἐποπτεύσωμεν**, **Χριστὸν** **ἐξαστράψαντα**, **Θεϊκαῖς** **ἀκτίσι**, καὶ **ἐνηχηθῶμεν**, τὴν τοῦ **Γεννήτορος** **φωνήν**, **ἡγαπημένον** **ἀνακηρύττουσαν**, **Υἱὸν** τὸν

καταυγάζαντα, τὴν **ἀνθρωπίνην** **ἀσθένειαν**, ἐν **Θαβὼρ** καὶ **πηγάσαντα**, **φωτισμὸν** ταῖς **ψυχαῖς** ἡμῶν.

Ἄπαν νῦν **ἐγκόσμιον** καὶ **ὑπερκόσμιον** **σύστημα**, **συγκινεῖσθω** **πρὸς** **αἰνεσιν**, **Χριστοῦ** τοῦ **Θεοῦ** ἡμῶν, τοῦ **νεκρῶν** καὶ **ζώντων**, **κεκυριευκότος**, **Θεοπρεπῶς** γὰρ **Ἐαυτῷ**, **Μεταμορφούμενος** **συμπαρίστησι** τοῦ **νόμου** καὶ τῆς **χάριτος**, τοὺς **προστάτας** καὶ **κήρυκας**, ἐν **Θαβὼρ** ὡς **ἡδόκησεν**, ὁ **Σωτὴρ** τῶν **ψυχῶν** ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν, **Ἦχος** **πλ. δ'**.

Τὸν **γνόφον** τὸν **νομικὸν**, ἡ **φωτεινὴ** τῆς **Μεταμορφώσεως** **διεδέξατο** **νεφέλῃ**, ἐν ἡ **Μωϋσῆς** καὶ **Ἡλίας** **γενόμενοι**, καὶ τῆς **ὑπερφώτου** **δόξης** **ἀξιοθέντες** **Θεῷ** **ἔλεγον**. Σὺ εἰ **Θεός** ἡμῶν, ὁ **Βασιλεὺς** τῶν **αἰώνων**.

Εἰς τὸν Στίχον, **Στιχηρὰ Προσόμοια**.

Ἦχος β'. **Οἶκος** τοῦ **Ἐφραθᾶ**.

Σήμερον ὁ **Χριστός**, ἐν ὄρει **Θαβωρίῳ**, τὴν τοῦ **Ἀδάμ** **ἀμείψας**, **ἀμαυρωθεῖσαν** **φύσιν**, **λαμπρύνας** **ἐθεούργησεν**.

Στίχ. **Σοὶ** **εἰσιν** οἱ **οὐρανοὶ**, καὶ **σὴ** **ἐστιν** ἡ **γῆ**.

Φέγγει τῶν **ἀρετῶν**, **ἐκλάμποντες** **προσδῶμεν**, ἐν ὄρει τῷ **Ἀγίῳ**, **ὁψόμενοι** τὴν **θείαν**, **Κυρίου** **Μεταμόρφωσιν**.

Στίχ. **Θαβὼρ** καὶ **Ἑρμῶν** ἐν τῷ ὀνοματί σου **ἀγαλλιᾶσονται**.

Ἥλιος μὲν τὴν **γῆν** **φαιδρύνων**, **αὐθις** **δύνει** **Χριστὸς** δὲ μετὰ **δόξης**, **ἀστράψας** ἐν τῷ ὄρει, τὸν **κόσμον** **κατεφώτισεν**.

Δόξα καὶ νῦν. **Ὅμοιον**.

Εἶδον ἐν τῷ **Θαβὼρ**, **Μωσῆς** τε καὶ **Ἡλίας**, τὸν ἐκ **Παρθένου** **Κόρης**, **Θεόν** **σεσαρκωμένον**, **θροτῶν** εἰς **ἀπολύτρωσιν**.

Ἀπολυτίκιον.

Μεταμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, **Χριστέ** ὁ **Θεός**.

Ὡρα τοῦτο εἰς τὸν **Μέγαν Ἐσπερινόν**

Καὶ Ἀπόλυσις

ΕΝ Τῷ ΜΕΓΑΛῶ ΕΣΠΕΡΙΝῳ.

Στιχολογία οὐ γίνεται. Εἰς δὲ τὸ, Κύριε ἐκέκραξα, ἰσθῶμεν Στίχους σί'. καὶ ψάλλομεν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα δ'. δευτεροῦντες τὰ δύο πρῶτα.

Ἦχος δ'. Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, ὅρος οὐρανὸν ἐμμεῖτο, νεφέλη ὡς σκηνὴ ἐφηπλοῦτο. Σοῦ Μεταμορφωμένου ὑπὸ Πατρὸς δὲ μαρτυρουμένου, παρῇν ὁ Πέτρος σὺν Ἰακώβῳ καὶ Ἰωάννῃ, ὡς μέλλοντες συνεῖναι σοι. καὶ ἐν τῇ καιρῇ τῆς παραδόσεως σου ἵνα θεωρήσαντες τὰ θαυμάσιά σου, μὴ δειλιάσωσι τὰ παθήματά σου. ἃ προσκυνῇσαι ἡμᾶς, ἐν εἰρήνῃ καταξιώσον διὰ τὸ μέγα σου ἔλεος.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου Κύριε, παραλαβὼν τοὺς Μαθητάς εἰς ὅρος ὑψηλόν, Μετεμορφώθης ἔμπροσθεν αὐτῶν, ἀκτίσει δυνάμειος κατακυγάζων αὐτούς, ἐνθεν φιλανθρωπία, ἐκείσε ἐξουσία, δεῖξαι δουλόμεγος τῆς Ἀναστάσεως τὴν λαμπρότητα, ἧς καὶ ἡμᾶς ὁ Θεός· ἐν εἰρήνῃ καταξιώσον, ὡς ἐλεήμων καὶ φιλόανθρωπος.

Εἰς ὅρος ὑψηλόν, μεταμορφωθείς ὁ Σωτὴρ τοὺς κορυφαίους ἔχων τῶν Μαθητῶν, ἐνδόξως ἐξέλαμψας· δηλῶν, ὅτι οἱ τῇ ὕψει τῶν ἀρετῶν διαπρέψαντες, καὶ τῆς ἐνθέου δόξης ἀξιοθήσονται. Συλλαλοῦντες δὲ τῷ Χριστῷ, Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας ἐδείκνυσαν, ὅτι ζώντων καὶ νεκρῶν κυριεύει. καὶ ὁ πάλαι διὰ νόμου, καὶ Προφητῶν λαλήσας ὑπῆρχε Θεός. ὃ καὶ φωνὴ τοῦ Πατρὸς, ἐκ νεφέλης φωτεινῆς ἐμαρτύρει λέγουσα· Αὐτοῦ ἀκούετε, τοῦ διὰ Σταυροῦ, τὸν Ἀδὴν σκυλεύσαντος, καὶ νεκροῖς δωρουμένου ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Ὁρος τὸ ποτὲ ζοφῶδες καὶ καπνώδες, νῦν τίμιον καὶ Ἁγίον ἐστὶν ἐν ᾧ οἱ πόδες σου ἔστησαν Κύριε· πρὸ αἰώνων γὰρ κεκαλυμμένον μυστηρίον ἐπ' ἐσχάτων ἐφάνερωσεν ἡ φρικτὴ σου Μεταμόρφωσις, Πέτρῳ Ἰωάννῃ καὶ Ἰακώβῳ· οἵτινες τὴν ἀκτίνα τοῦ προσώπου σου μὴ φέροντες καὶ τὴν λαμπρότητα τῶν χιτῶνων σου, ἐπὶ πρόσωπον εἰς γῆς κατεβαρύνοντο. οἱ καὶ τῇ ἐκστάσει συνεχόμενοι, ἐθαύμαζον βλέποντες, Μωϋσῆν καὶ Ἡλίαν συλλαλοῦντάς σοι τὰ μέλλοντα συμβαίνειν σοι. Καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ Πατρὸς, ἐμαρτύρει λέγουσα.

Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε, ὅστις καὶ δωρεῖται τῷ κόσμῳ τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β. Ἀνατολίου.

Προτυπῶν τὴν Ἀνάστασιν τὴν Σὴν, Χριστὲ ὁ Θεός, τότε παραλαμβάνεις τοὺς τρεῖς σου Μαθητάς, Πέτρον καὶ Ἰακώβον καὶ Ἰωάννην, ἐν τῷ Θαβώρ ἀνελθόν. Σοῦ δὲ Σωτὴρ Μεταμορφουμένου, τὸ Θαβώριον ἕρος φωτὶ ἐσκέπετο. Οἱ Μαθηταὶ σου Λόγε, ἔρρουσαν ἑαυτοὺς ἐν τῇ ἐδάφει τῆς γῆς, μὴ φέροντες ὄρν, τὴν ἀθέατον μορφήν. Ἄγγελοι διηκόνουν φόβῳ καὶ τρόμῳ, οὐρανοὶ ἔρριζαν, γῆ ἐτρόμαξεν, ὀρώντες ἐπὶ γῆς, τῆς δόξης τὸν Κύριον.

Ἐξοδος Φῶς ἱλαρὸν. Προκείμενον τῆς ἡμέρας, καὶ τὰ Ἀναγνώσματα.

Τῆς Ἐξόδου Τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. κδ' 12.

Εἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· Ἀνάβηθι πρὸς με εἰς τὸ ὄρος, καὶ στήθι ἐκεῖ, καὶ δώσω σοι τὰ πυξία τὰ λίθινα, τὸν Νόμον καὶ τὰς Ἐντολάς, ἃς ἔγραψα νομοθετῆσαι αὐτοῖς. Καὶ ἀναστὰς Μωϋσῆς, καὶ Ἰησοῦς ὁ παρεστηκὼς αὐτῷ, ἀνέβησαν ἐπὶ τὸ ὄρος τοῦ Θεοῦ. Καὶ τοῖς Πρεσβυτέροις εἶπεν· Ἠσυχάσατε αὐτοῦ, ἕως ἂν ἐπιστρέψωμεν πρὸς ὑμᾶς· καὶ ἰδοὺ Ἀαρὼν καὶ Ὁρ μεθ' ἡμῶν, ἐάν τιτι συμβῇ κρίσις, προπορευέσθωσαν αὐτοῖς. Καὶ ἀνέβη Μωϋσῆς εἰς τὸ ὄρος. καὶ ἐκάλυψεν ἡ νεφέλη τὸ ὄρος, καὶ κατέβη ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, καὶ ἐκάλυψεν αὐτὸ ἡ νεφέλη ἕξ ἡμέρας· καὶ ἐκάλεσε Κύριος τὸν Μωϋσῆν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἐδδόμῃ ἐκ μέσου τῆς νεφέλης. Τὸ δὲ εἶδος τῆς δόξης Κυρίου, ὥσει πῦρ φλέγον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ὄρους, ἐναντίον τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ. Καὶ εἰσῆλθε Μωϋσῆς εἰς τὸ μέσον τῆς νεφέλης, καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος· καὶ ἦν ἐν τῷ ὄρει τεσσαράκοντα ἡμέρας, καὶ τεσσαράκοντα νύκτας.

Τῆς ἐξόδου τὸ Ἀνάγνωσμα. Κεφ. λγ' 11.

Ἐλάλησε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν ἐνώπιος ἐνωπίῳ, ὡς εἶπες λαλήσει πρὸς τὸν ἑαυτοῦ φίλου, καὶ ἀπελύετο εἰς τὴν παρεμβολήν· ὁ δὲ θεράπων Ἰησοῦς υἱὸς Ναυῆ νέος, οὐκ ἐξεπορεύετο ἐκ τῆς σκηνῆς. Καὶ

εἶπε Μωϋσῆς πρὸς Κύριον· Ἰδοὺ σὺ μοι λέγεις· Ἀνάγαγε τὸν λαὸν τοῦτον· σὺ δὲ οὐκ ἐδηλωσάς μοι, ὃν συναποστελεῖς μετ' ἐμοῦ· σὺ δὲ μοι εἶπας· Οἶδά σε παρὰ πάντας, καὶ χάριν ἔχεις παρ' ἐμοί. Εἰ οὖν εὗρηκα χάριν ἐναντίον σου, ἐμφάνισόν μοι σεαυτόν, ἵνα γνωστῶς ἴδω σε, ὅπως ἂν ᾖ εὐρηκῶς χάριν ἐνώπιόν σου, καὶ ἵνα γνῶ ὅτι λαός σου τὸ ἔθνος τὸ μέγα τοῦτο. Καὶ λέγει αὐτῷ Κύριος· Ἐγὼ αὐτὸς προπορεύσομαι σοι, καὶ καταπαύσω σε. Καὶ εἶπε πρὸς Αὐτόν· Εἰ μὴ σὺ αὐτός, συμπορεύη μεθ' ἡμῶν, μὴ μὲ ἀναγάγῃς ἐντεῦθεν! Καὶ πῶς γνωστὸν ἔσται ἀληθῶς, ὅτι εὗρηκα χάριν παρὰ σοί ἐγώ τε καὶ ὁ λαός σου, ἀλλ' ἢ συμπορευομένου σου μεθ' ἡμῶν; καὶ ἐνδοξα-σθήσομεθα ἐγώ τε καὶ ὁ λαός σου παρὰ πάντα τὰ ἔθνη, ὅσα ἂν ἐπὶ τῆς γῆς ἔσιν. Εἶπε δὲ Κύριος πρὸς Μωϋσῆν· Καὶ τοῦτόν σοι τὸν λόγον, ὃν εἶρηκας, ποιήσω· εὗρηκας γὰρ χάριν ἐνώπιον ἐμοῦ, καὶ οἶδά σε παρὰ πάντας. Καὶ λέγει Μωϋσῆς· Δεῖξόν μοι τὴν σεαυτοῦ δόξαν.

Καὶ εἶπεν· Ἐγὼ παρελεύσομαι πρότερός σου τῇ δόξῃ μου, καὶ καλέσω τῷ ὀνοματί μου, Κύριος ἐναντίον σου καὶ ἐλεήσω, ὃν ἂν ἐλεῷ, καὶ οἰκτιρήσω, ὃν ἂν οἰκτιρῶ. Καὶ εἶπεν· Οὐ δυνήσῃ ἰδεῖν τὸ πρόσωπόν μου· οὐ γὰρ μὴ ἴδῃ ἄνθρωπος τὸ πρόσωπόν μου καὶ ζήσεται. Καὶ εἶπε Κύριος· Ἰδοὺ τόπος παρ' ἐμοῦ, καὶ στήθι ἐπὶ τῆς πέτρας. Ἡνίκα δ' ἂν παρέλθῃ ἡ δόξα μου, καὶ θήσω σε εἰς ὀπήν τῆς πέτρας, καὶ σκεπάσω τῇ χειρί μου ἐπὶ σέ, ἕως ἂν παρέλθῃ· καὶ ἀφελῶ τὴν χειρά μου, καὶ τότε ὄψει τὰ ὀπίσω μου, τὸ δὲ πρόσωπόν μου οὐκ ὀφθήσεται σοι. Καὶ ὀρθρίσας Μωϋσῆς τὸ πρωῒ, **Κεφ. 18'. 4.** ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, καθὰ συνέταξεν αὐτῷ Κύριος· Καὶ κατέβη Κύριος ἐν νεφέλῃ, καὶ παρέστη αὐτῷ ἐκεῖ, καὶ ἐκάλεσε τῷ ὀνόματι Κυρίου. Καὶ παρῆλθε Κύριος πρὸ προσώπου αὐτοῦ, καὶ ἐκάλεσε· Κύριος ὁ Θεὸς οἰκτιρῶν, καὶ ἐλεήμων, μακρόθυμος, καὶ πολυέλεος, καὶ ἀληθινός. Καὶ σπεύσας Μωϋσῆς, κύψας ἐπὶ τὴν γῆν προσεκύνησεν τῷ Κυρίῳ.

Βασιλειῶν τρίτης τὸ Ἀνάγνωσμα Κεφ. ιθ'. 3

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἔρχεται Ἡλιοῦ εἰς Βηρσαβεέ, ἣ ἐστὶ τοῦ Ἰούδα, καὶ ἀφῆκε τὸ παιδάριον αὐτοῦ ἐκεῖ. Καὶ αὐτὸς ἐπο-

ρεύθη ἐν τῇ ἐρήμῳ ὁδὸν ἡμέρας, καὶ ἦλθε καὶ ἐκάθισεν ὑποκάτω ἀρκεύθου, καὶ ἐκοιμήθη, καὶ ὑπνώσεν ἐκεῖ ὑπὸ τὸ φυτόν. Καὶ ἰδοὺ τις ἦψατο αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ Ἀνάστηθι, φάγε, καὶ πίε. Καὶ ἐπέδωκεν Ἡλιοῦ, καὶ ἰδοὺ πρὸ κεφαλῆς αὐτοῦ ἐγκρυφίας ὀλυβίτης, καὶ καμψάκης ὕδατος. Καὶ ἀνέστη, καὶ ἔφαγε, καὶ ἔπιε, καὶ ἐπιστρέψας ἐκοιμήθη. Καὶ ἐπέστρεψεν ὁ Ἄγγελος Κυρίου ἐκ δευτέρου, καὶ ἦψατο αὐτοῦ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀνάστηθι, καὶ φάγε καὶ πίε· ὅτι πολλή ἀπὸ σοῦ ἡ ὁδός. Καὶ ἀνέστη, καὶ ἔφαγε, καὶ ἔπιε, καὶ ἐπορεύθη ἐν τῇ ἰσχύϊ τῆς βρώσεως ἐκείνης· τεσσαράκοντα ἡμέρας καὶ τεσσαράκοντα νύκτας, ἕως ὄρους Χωρὴβ. Καὶ εἰσῆλθεν ἐκεῖ εἰς τὸ σπήλαιον, καὶ κατέλυσεν ἐκεῖ, καὶ ἰδοὺ ῥῆμα Κυρίου πρὸς αὐτὸν καὶ εἶπεν Αὐτῷ Κύριος· Ἐξελεύσῃ καὶ στήσῃ ἐν τῷ ὄρει ἐνώπιον Κυρίου· καὶ ἰδοὺ κύριος παρελεύσεται, καὶ πνεῦμα μέγα κραταῖον διαλύον ὄρη, καὶ συντρίβον πέτρας ἐνώπιον Κυρίου· οὐκ ἐν τῷ πνεύματι Κύριος· καὶ μετὰ τὸ πνεῦμα συσσεισμός· οὐκ ἐν τῷ συσσεισμῷ Κύριος· καὶ μετὰ τὸν συσσεισμόν πῦρ· οὐκ ἐν τῷ πυρὶ Κύριος· καὶ μετὰ τὸ πῦρ φωνὴ αὖρας λεπτῆς, καὶ ἐκεῖ Κύριος· Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκούσεν Ἡλιοῦ, ἐπεκάλυψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐν μιλῶντι αὐτοῦ, καὶ ἐξῆλθε καὶ ἔστη παρὰ τὸ σπήλαιον. Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς αὐτόν· Πορεύου, καὶ ἀνάστρεφε εἰς τὴν ὁδὸν σου καὶ ἤξεις εἰς ὁδὸν ἐρήμου Λαμασκῶ· καὶ χρήσεις τὸν Ἐλισαίαν υἱὸν Σαρὰν, ἀντὶ σοῦ, εἰς Προφήτην.

Εἰς τὴν Λιτὴν Στιχηρὰ Ἰδιόμελα Ἦχος β'.

Ὁ φωτὶ σου ἄπασαν τὴν οἰκουμένην ἀγιάσας, εἰς ὄρος ὕψηλόν μετεμορφώθης Ἀγαθὲ, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δυναστείαν σου, ὅτι κόσμου λυτροῦσαι ἐκ πικραδύσεως διὰ βοῶμέν σοι· Εὐσπλαγγνε Κύριε σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ Ἀυτός.

Ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαβώρ, μεταμορφωθείς ἐν δόξῃ Χριστῇ ὁ Θεὸς καὶ ὑποδείξας τοῖς Μαθηταῖς σου, τὴν δόξαν τῆς σῆς Θεότητος, κα-ταύγασον καὶ ἡμᾶς, τῷ φωτὶ τῆς σῆς ἐπιγνώσεως, καὶ δόξηγῃσιν ἐν τρίβῳ τῶν ἐντολῶν σου, ὡς μόνος ἀγαθὸς καὶ φιλόανθρωπος.

Ὁ Ἀυτός.

Τὸ προήλιον σέλας Χριστός, σωματικῶς ἐπὶ τῆς γῆς περιπολεῦων, καὶ πρὶν τοῦ Σταυροῦ, ἅπαντα τὰ τῆς φρικτῆς οἰκονομίας τελέσας Θεοπρεπῶς, σήμερον ἐν Θαδῶρ τῷ ὄρει, μυστικῶς τῆς Τριάδος τὸν τύπον υποδείκνυσιν· τοὺς γὰρ προκρίτους τρεῖς τῶν Μαθητῶν, Πέτρον, καὶ Ἰάκωβον, καὶ Ἰωάννην, σὺν αὐτῷ ἀγαγὼν κατ' ἰδίαν, καὶ μικρὸν ὑποκρύψας τῆς σαρκὸς τὸ πρόσλημμα μετεμορφώθη ἐμ- προσθεν αὐτῶν, ἐμφαίνων τοῦ ἀρχετύπου κάλλους τὴν εὐπρέπειαν, καὶ ταύτην οὐχ ὀλέκλῃρον· τὸ μὲν πληροφορῶν αὐτούς, τὸ δὲ καὶ φειδόμενος, μήπως σὺν τῇ δράσει καὶ τὸ ζῆν ἀπολέσωσιν. ἀλλ' ὡς ἡδύναντο χωρεῖν τοὺς σωματικὸς ὀφθαλμοὺς περιφέροντες. Καὶ Προ- φητῶν τοὺς ἀκραίμονας, Μωϋσῆν καὶ Ἠλίαν ἠνέγκατο, ἀναλόγως μαρτυροῦντας Αὐτοῦ τὴν Θεότητά· καὶ ὅτι, αὐτὸς ἐστὶ τὸ ἀληθινὸν τῆς πατρικῆς οὐσίας ἀπαύγασμα, ὁ κυριεύων ζώντων καὶ νεκρῶν. Διὸ καὶ νεφέλη καθάπερ σκηνή, περιέσχεν αὐτούς· καὶ φωνὴ ἠνω- θεν τοῦ Πατρὸς ἐκ τῆς νεφέλης, ἠχητικῶς προσμαρτυροῦσα καὶ λέ- γουσα· Οὗτός ἐστιν ὃν ἀρρέουσας ἐκ γαστροῦ, πρὸ ἐωσφόρου ἐγέν- νησα, Υἱὸς ὁ ἀγαπητός μου· ὃν ἀπέστειλα σῶσαι, τοὺς εἰς Πατέρα Υἱόν, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον βαπτιζομένους καὶ ὁμολογοῦντας πιστῶς, ὡς ἀδιαίρετόν ἐστιν, ἐν τῷ κράτος τῆς Θεότητος· αὐτοῦ ἀκούετε. Αὐτὸς οὖν φιλόανθρωπε Χριστέ ὁ Θεός, καὶ ἡμᾶς καταύγασον, ἐν τῷ φωτὶ τῆς ἀπροσίτου σου δόξης, καὶ ἀξίους ἀνάδειξον κληρονό- μους τῆς ἀτελευτήτου βασιλείας σου, ὡς ὑπεράγαθος.

Δόξα Ἦχος πλ. α'.

Δεῦτε ἀναδῶμεν εἰς τὸ ὄρος Κυρίου, καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ θεασώμεθα τὴν δόξαν τῆς Μεταμορφώσεως Αὐτοῦ, δέξαν ὡς μονογενοὺς παρὰ Πατρός· φωτὶ προσλάβωμεν φῶς, καὶ μετάρσιοι γενόμενοι τῷ πνεύματι, Τριάδα ὁμοούσιον ὑμνήσωμεν εἰς τοὺς αἰῶ- νας.

Καὶ νῦν. Ὁ Ἀυτός.

Νόμου καὶ Προφητῶν σε Χριστέ, ποιητὴν καὶ πληρωτὴν ἐμκρ- τύρησαν, ὁρῶντες ἐν τῇ νεφέλῃ, Μωϋσῆς ὁ Θεόπτης καὶ Ἠλίας ὁ ἔμπυρος ἄρματηλάτης, καὶ ἀφλεκτος οὐρανοδρόμος ἐπὶ τῆς Μεταμορ-

φώσεώς σου, μεθ' ὧν καὶ ἡμᾶς τοῦ Σοῦ φωτισμοῦ ἀξιώσον Δέσποτα ὑμνεῖν σε εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὸν Στίχον ψάλλομεν τὰ Ἰδιόμελα ταῦτα

Ἦχος α'.

Ὁ πάλαι τῷ Μωσεῖ συλλαλήσας, ἐπὶ τοῦ ὄρους Σινᾶ διὰ συμ- βόλων, Ἐγὼ εἰμι, λέγων ὁ ὢν, σήμερον ἐπ' ὄρους Θαδῶρ, μεταμορ- φωθεὶς ἐπὶ τῶν Μαθητῶν, ἔδειξε τὸ ἀρχέτυπον κάλλος τῆς εἰκόνος, ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀνθρωπίνην ἀναλαβοῦσαν οὐσίαν· καὶ τῆς τριακτῆς χάριτος, μάρτυρας παραστησάμενος Μωϋσῆν καὶ Ἠλίαν· κοινωνοὺς ἐποιεῖτο τῆς εὐφροσύνης, προμηνύοντας τὴν ἐξοδὸν διὰ Σταυροῦ, καὶ σωτήριον Ἀνάστασιν.

Στίχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοί, καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Τὴν σὴν τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ προσώμενος, ἐν Πνεύματι διὰ σαρκὸς πρὸς ἀνθρώπους ἐπιδημίαν, ὁ Θεοπάτωρ Δαυὶδ, πόρρωθεν πρὸς εὐφροσύνην συγκαλεῖται τὴν κτίσιν, καὶ προφητικῶς ἀνακρά- ζει, Θαδῶρ καὶ Ἑρμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιᾶσονται. Ἐν ταύτῃ γὰρ ἐπιβὰς τῷ ὄρει, Σωτὴρ μετὰ τῶν μαθητῶν σου, τὴν ἀμαυρω- θεῖσαν ἐν Ἀδὰμ φύσιν, μεταμορφωθείς, ἀπαστρέψαι πάλαι πεπότη- νας, μεταστοιχειώσας αὐτήν, εἰς τὴν σὴν τῆς Θεότητος δόξαν τε καὶ λαμπρότητα· διὸ βοῶμέν σοι Δημιουργέ τοῦ παντός, Κύριε δόξα σοι.

Στίχ. Θαδῶρ καὶ Ἑρμών ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιᾶσονται.

Τὸ ἄσχετον τῆς σῆς φωτοχυσίας, καὶ ἀπρόσιτον τῆς Θεότητος, θεασάμενοι τῶν Ἀποστόλων οἱ πρόκριτοι, ἐπὶ τοῦ ὄρους τῆς Μετα- μορφώσεως, ἀναρχε Χριστέ, τὴν θείαν ἡλλοιωθήσαν ἑκστασιν· καὶ νε- φέλῃ περιλαμφθέντες, φωτεινῇ, φωνῆς ἤκουον Πατρικῆς, βεβαιού- σης τὸ μυστήριον τῆς σῆς ἐνανθρωπήσεως, ὅτι εἰς ὑπάρχεις καὶ μετὰ σάρκωσιν· Υἱὸς Μονογενὴς καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου.

Δόξα, καὶ νῦν. Ἦχος πλ. β'.

Πέτρῳ καὶ Ἰωάννῃ καὶ Ἰακώβῳ, τοῖς προκρίτοις μαθηταῖς σου Κύριε, σήμερον ὑπέδειξας ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαδῶρ, τὴν δόξαν τῆς θεϊ- κῆς σου μορφῆς· ἔδλεπον γὰρ τὰ ἱμάτιά σου, ἀστράψαντα ὡς τὸ φῶς, καὶ τὸ πρόσωπόν σου ὑπὲρ τὸν ἥλιον, καὶ μὴ φέροντες ὁρᾶν τὸ

ἀστεκτον τῆς σῆς ἐλλάμψεως, εἰς γῆν κατέπιπτον, μηδὲως ἀτενίσαι ἰσχύοντες. Φωνῆς γὰρ ἤκουον μαρτυρούσης ἄνωθεν. Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον σῶσαι τὸν ἄνθρωπον.

Ἀπολυτίκιον, Ἦχος βαρὺς

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ὁ Θεός, δείξας τοῖς Μαθηταῖς σου τὴν δόξαν σου, καθὼς ἠδύναντο. Λάμψον καὶ ἡμῖν τοῖς ἁμαρτωλοῖς, τὸ φῶς σου τὸ ἀῖδιον, πρεσβεΐαις τῆς Θεοτόκου, φωτοδοτά δόξα σοι.

Ἐκ γ'.

Καὶ ἀπόλυσις.

Εἰς τὸν ὄρονον

Μετὰ τὴν α'. Στιχολογίαν, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Τὴν τῶν βροτῶν ἐναλλαγὴν, τὴν μετὰ δόξης σου Σωτήρ, ἐν τῇ δευτέρᾳ καὶ φρικτῇ, τῆς σῆς ἐλεύσεως δεικνύς, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβὼρ μετεμορφώθης. Ἡλίας καὶ Μωσῆς συνελάλουν σοι· τοὺς τρεῖς τῶν Μαθητῶν συνεκάλεσας· οἱ κατιδόντες Δέσποτα τὴν δόξαν σου, τῇ ἀστραπῇ σου ἐξέστησαν. Ὁ τότε τούτοις τὸ φῶς σου λάμψας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα καὶ νῦν. Τὸ αὐτό

Μετὰ τὴν β'. Στιχολογίαν, Κάθισμα, ὁμοιον.

Ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Θαβὼρ, μετεμορφώθης, Ἰησοῦ, καὶ νεφέλῃ φωταίνῃ, ἐφηπλωμένη ὡς σκηνή, τοὺς Ἀποστόλους τῆς δόξης σου κατεκάλυψεν· ὅθεν καὶ εἰς γῆν ἐναπέδλεπον, μὴ φέροντες ὁρᾶν τὴν λαμπρότητα, τῆς ἀπροσίτου δόξης τοῦ προσώπου σου, Ἀναρχε Σωτήρ Χριστέ ὁ Θεός. Ὁ τότε τούτους, τὸ φῶς σου λάμψας, φώτισον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν. Τὸ αὐτό

Μετὰ τὸν Πολυέλεον, Κάθισμα.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὁ ἀνελθὼν σὺν Μαθηταῖς ἐν τῷ ὄρει, καὶ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ Πατρὸς ἀπαστράψας, σὺν Μωϋσῇ Ἡλίας σοι παρίστανται. Νόμος καὶ Προφῆται γὰρ ὡς Θεῷ λειτουργοῦσιν· ὃ καὶ τὴν Υἱότητα τὴν φυσικὴν ὁ Γεννήτωρ, ὁμολογῶν ἐκάλεσεν Υἱόν· ὃν ἀνυμνοῦμεν σὺν Σαὶ καὶ τῷ Πνεύματι.

Δόξα καὶ νῦν. Τὸ αὐτό.

Εἴτα οἱ Ἀναβασθοί, τὸ α' Ἀντίφωνον δ' Ἦχου.

Προκείμενον Ἦχος δ'.

Θαβὼρ καὶ Ἑρμῶν ἐν τῷ ὀνόματί σου.

Στιχ. Σοὶ εἰσιν οἱ οὐρανοί. Πᾶσα πνοή. Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν. (Κεφ. θ'. 28—36)

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον, καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος προσεύχασθαι. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ προσεύχασθαι Αὐτὸν τὸ εἶδος τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἕτερον, καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ λευκὸς ἑξαστράπτων. Καὶ ἰδοὺ ἄνδρες δύο συνελάλουν αὐτῷ, οἵτινες ἦσαν Μωσῆς καὶ Ἡλίας, οἱ, ὁφθέντες ἐν δόξῃ, ἔλεγον τὴν ἔξοδον Αὐτοῦ, ἣν ἐμελλε πληροῦν ἐν Ἱερουσαλὴμ. Ὁ δὲ Πέτρος, καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, ἦσαν θεδαρημένοι ὑπὸ διαγρηγορήσαντες δέ, εἶδον τὴν δόξαν Αὐτοῦ καὶ τοὺς δύο ἄνδρας τοὺς συνεστώτας Αὐτῷ. Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαχωρίζεσθαι αὐτοὺς ἀπ' Αὐτοῦ, εἶπεν ὁ Πέτρος πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Ἐπιστάτα, καλὸν ἐστὶν ἡμῶν ὥδε εἶναι· καὶ ποιήσωμεν σκηνὰς τρεῖς, μίαν σοι, καὶ Μωσεὶ μίαν, καὶ μίαν Ἡλίᾳ, μὴ εἰδὼς ὁ λέγει. Ταῦτα δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ἐγένετο νεφέλῃ, καὶ ἐπεσκέασεν αὐτούς· ἐφωδίσθησαν δὲ ἐν τῷ ἐκείνους εἰσελθεῖν εἰς τὴν νεφέλῃν. Καὶ φωνὴ ἐγένετο ἐκ τῆς νεφέλης, λέγουσα· *Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός· αὐτοῦ ἀκούετε.* Καὶ ἐν τῷ γενέσθαι τὴν φωνήν, εὐρέθη ὁ Ἰησοῦς μόνος· καὶ αὐτοὶ ἐσίγησαν, καὶ οὐδενὶ ἀπήγγειλαν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις οὐδὲν ὧν ἐωράκασι.

Ὁ Ν. Δόξα. Ταῖς τῶν Ἀποστόλων, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις, Ἐλεῆμον Ἐξάλειψον, τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Εἶτα Στιχηρὸν Ἰδιόμελον, Ἦχος β'.

Ὁ φωτὶ σου ἄπασαν. Ζήτει τοῦτο εἰς τὴν λιτὴν. Τὸ Σῶσον ἐ θεὸς τὸν λαόν σου. *Εἶθ' οὕτως οἱ δύο Κανόνες τῆς Ἑορτῆς πρωτός Κανὼν, οὗ ἡ Ἀκροστιχίς.* Χριστὸς ἐν σκοπιῇ σέλας ἄπλετον εἶδος ἦκε.

Ποίημα Κοσμᾶ Μοναχοῦ.

Ὠδὴ α'. Ἦχος δ'. Ὁ Εἰρμός

»Χοροὶ Ἰσραὴλ ἀνίκμος ποσί, πόντον ἐρυθρόν, καὶ ὑγρὸν βυθὸν
»διελάσαντες, ἀναδάτας τριστάτας, δυσμενεῖς ὀρώντες ἐν αὐτῷ ὑπο-
»βρυχίους, ἐν ἀγαλλιάσει ἐμελπον. Ἄσωμεν τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δε-
»δόξασται.

Ῥήματα ζωῆς τοῖς φίλοις Χριστός, καὶ περὶ τῆς θείας δημη-
γορῶν βασιλείας ἔφη· Ἐν ἐμοὶ τὸν Πατέρα ἐπιγνώσεσθε, φωτὶ ὡς
ἐξαστράψω ἀπροσίτω, ἐν ἀγαλλιάσει μέλποντας· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ
ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ἰσχὺν τῶν ἐθνῶν κατέδεσθε, φίλοι Μαθηταί· θαυμασθήσεσθε δὲ
τῷ πλούτῳ αὐτῶν, ὅτι δόξης πληροῦσθε, ὡς ἀφθίσομαι, λαμπρότε-
ρος ἡλίου ἐξαστράπτων, ἐν ἀγαλλιάσει μέλποντες· Ἄσωμεν τῷ Θεῷ
ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Σήμερον Χριστὸς ἐν ὄρει Θαβώρ, λάμπας ἀμυδρῶς, θεϊκῆς αὐ-
γῆς ὡς ὑπέσχετο, μαθηταῖς παρεγύμνου χαρακτηρὰ, σελασφόρου
δὲ πλησθέντες θείας αἴγλης, ἐν ἀγαλλιάσει ἐμελπον· Ἄσωμεν τῷ
Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Δεύτερος Κανὼν, φέρων Ἀκροστιχίδα

Μωσῆς Θεοῦ πρόσωπον ἐν Θαβώρ εἶδε.

Ποίημα Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

ὦδὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὸν διοδεύσας.

Μωσῆς ἐν θαλάσῃ προφητικῶς, ἰδὼν ἐν νεφέλῃ, καὶ ἐν στύλῳ

πάλαι πυρός, τὴν δόξαν Κυρίου, ἀνεβόα· Τῷ Αὐτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν
ἄσωμεν.

Ὡς πέτρα τῷ σώματι σκεπασθεῖς, τῷ τεθαμένῳ, τὸν ἀόρατον
καθωρὼν, Μωσῆς ὁ Θεόπτης ἀνεβόα· Τῷ Αὐτρωτῇ καὶ Θεῷ ἡμῶν
ἄσωμεν.

Σὺ ἐπὶ τοῦ ὄρους τοῦ νομικοῦ, καὶ ἐν Θαβώρ, καθωράθης τῷ
Μωσῇ ἐν γνώφῃ τὸ πάλαι· ἐν φωτὶ δὲ, νῦν ἀπροσίτῳ τῆς Θεότητος.

Καταβασία.

»Σταυρὸν χαράξας Μωσῆς, ἐπ' εὐθείας ῥάβδῳ, τὴν Ἐρυθρὰν
»διέτεμε, τῷ Ἰσραὴλ πεξεύσαντι, τὴν δὲ ἐπιστρεπτικῶς, Φαραὼ τοῖς
»ἄρμασι κροτήσας ἤνωσεν, ἐπ' εὐρους διαγράφας, τὸ ἀήτητον ἔπλον
»Διὸ Χριστῷ ἄσωμεν, τῷ Θεῷ ἡμῶν, ὅτι δεδόξασται.

Ὠδὴ γ'. Ὁ Εἰρμός.

«Τόξον δυνατῶν ἠσθένησε, καὶ αἱ ἀσθενοῦντες περιζώσαντο
»δύναμιν· διὰ τοῦτο ἐστερεώθη, ἐν Κυρίῳ ἡ καρδίᾳ μου.

Ὅλον τὸν Ἀδὰμ φορέσας Χριστέ, τὴν ἀμαυρωθεῖσαν ἀμείψας
ἐλάμπρυνας, πάλαι φύσιν, καὶ ἀλλοιώσει τῆς μορφῆς σου ἐθεού-
ρησας.

Στύλῳ πυριμόρφῳ καὶ νεφέλῃ πάλαι, ὁ ἐν τῇ ἐρήμῳ τὸν Ἰσ-
ραὴλ ἄγων, σήμερον ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ ἀβρόχως, ἐν φωτὶ Χριστὸς
ἐξέλαμψεν.

Ἔτερος Κανὼν. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἡ σκιαζούσα δόξα, ἐν τῇ σκηνῇ πρότερον, καὶ τῷ Μωσῇ ἑμι-
λοῦσα, τῷ σφ' θερᾶποντι, τύπος γεγέννηται, τῆς ἀστραψάσης ἀβρόχως,
ἐν Θαβώρ σου Δέσποτα Μεταμορφώσεως.

Συνανηλθέ σοι Λόγε, μονογενὲς ὕψιστε, ἡ τῶν Ἀποστόλων ἀ-
κρότης, ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαβώρ, καὶ συμπάρεστησαν, ὅτε Μωσῆς καὶ
καὶ Ἠλίας, ὡς Θεοῦ θερᾶποντες, μόνε φιλόπρωπε.

Θεὸς ὅλος ὑπάρχων, ὅλος δροτὸς γέγονας, ὅλη τῇ Θεότητι μί-
ξας τὴν ἀνθρωπότητα, ἐν ὑποστάσει σου, ἣν ἐν δυσὶ ταῖς οὐσίαις,
Μωσῆς Ἠλίας τε, εἶδον ἐν ὄρει Θαβώρ·

Καταβασία

Ῥάβδος εἰς τύπον τοῦ μυστηρίου παραλαμβάνεται· τῷ δλατῷ

» γὰρ προκρίνει τὸν ἱερέα. Τῇ στείρευούσῃ δὲ πρῶτην, Ἐκκλησίᾳ.
» νῦν ἐξήγηθη, ξύλον Σταυροῦ, εἰς κράτος καὶ στερέωμα.

Κάθισμα, Ἦχος δ΄. Κατεπλάγη Ἰωσήφ.

Ἐπὶ τὸ ὄρος τὸ Θαβώρ, μετεμορφώθη ὁ Θεός, ἀναμέσον Ἡλιοῦ,
καὶ Μωϋσέως τῶν σοφῶν, σὺν Ἰακώβῳ καὶ Πέτρῳ, καὶ Ἰωάννῃ· ὁ
Πέτρος δὲ συνών, ταῦτά σοι ἔλεγεν· Καλὸν ὧδε ἐστί, ποιῆσαι τρεῖς
σκηνάς, μίαν Μωσεῖ, καὶ μίαν Ἠλίᾳ, καὶ μίαν σοι τῷ Δεσπότῃ
Χριστῷ. Ὁ τότε τούτοις, τὸ φῶς σου λάμψας, φώτισον τὰς ψυχὰς
ἡμῶν.

Δόξα, καὶ νῦν, **Τὸ αὐτό.**

Ὡδὴ δ΄. Ὁ Εἰρμός.

» Εἰσακήκοα τὴν ἔνδοξον, οἰκονομίαν σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὅτι
» ἐτέχθης ἐκ τῆς Παρθένου, ἵνα ἐκ πλάνης ῥύσῃ τοὺς δουντάς σοι·
» Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Νόμον ἐν σκιᾷ τῷ γράμματι, διατυπούμενος, Χριστέ ὁ Θεός, ἐν
τῇ νεφέλῃ πυρί, καὶ γνόφῳ καὶ ἐν θυέλλῃ ὥφθης ἐποχούμενος. Δόξα
τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ἵνα πιστώσῃ τὴν ἔνδοξον οἰκονομίαν σου, Χριστέ ὁ Θεός, ὡς
προϋπάρχων πρὸ τῶν αἰώνων, καὶ ὁ αὐτὸς ἐν νέφει τὴν ἐπίβασιν
θεῖς, ἐν τῷ Θαβώρ ἀρρήτως ἐξέλαμψας.

Συλλαλοῦντες παρειστήκεισαν δουλοπρεπῶς, σοὶ τῷ Δεσπότῃ
Χριστῷ, οἷς ἐν πυρὶ ἀτιμίδι καὶ γνόφῳ, καὶ λεπτοτάτῃ αὐρᾷ προσω-
μίλησας. Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Κατεμήνουσιν τὴν ἔξοδον, τὴν ἐν Σταυρῷ σου ἐν Θαβώρ παρόν-
τες· ὁ ἐν πυρὶ σε καὶ βάτῳ πάλαι, προκατιδὼν Μωσῆς, καὶ ὁ μετάρ-
σιος δῖφρῳ, ἐν πυρίνῳ Ἠλίᾳ Χριστέ.

Ἔτερος Κανὼν. Ὁ Εἰρμός

» Ἐκ σαρκὸς σου βολίδες Θεότητος, ἐξεπορεύοντο, Προφητῶν καὶ
» Ἀποστόλων, ὅθεν οἱ πρῶκριτοι μέλοντες ἀνεβῶν· Δόξα τῇ δυνάμει
σου Κύριε.

Ὁ τὴν βάτον φυλάξας ἀλώθητον, προσομιλοῦσαν πυρί, τῷ Μωσεῖ.

Θεολαμποῦσαν σάρκα ὑπέδειξας Δέσποτα μελωδοῦντι· Δόξα τῇ δυνάμει σου Κύριε.

Ὑπεκρύβη ἀκτίσι Θεότητος, αἰσθητὸς ἥλιος, ὡς ἐν ὄρει Θαβω-
ρίῳ, εἶδὲ σε μεταμορφούμενον Ἰησοῦ μου· Δόξα τῇ δυνάμει σου
Κύριε.

Πῦρ μὴ φλέγον τὴν ὕλην τοῦ σώματος, ὥράθης αἴθλον, ὡς
Μωσεῖ καὶ Ἀποστόλοις, ὥφθης Ἠλίᾳ τε, Δέσποτα εἰς ἐκ δύο, ἐν
δυσὶ τελείαις ταῖς φύσεσιν.

Καταβασία.

» Εἰσακήκοα Κύριε, τῆς οἰκονομίας σου τὸ μυστήριον, κατενόησα
» τὰ ἔργα σου, καὶ ἐδόξασά σου τὴν Θεότητα.

Ὡδὴ ε΄. Ὁ Εἰρμός.

» Ὁ τοῦ φωτὸς διατμήξας τὸ πρωτόγονον χάος, ὡς ἐν φωτὶ τὰ
» ἔργα ὑμνεῖ σε Χριστέ, τὸν Δημιουργόν, ἐν τῷ φωτὶ σου, τὰς ὁδοὺς
ἡμῶν εὐθύνον.

Προσενωπίῳ σοι ὥραι ὑπεκλίθησαν· φῶς γὰρ καὶ πρὸ ποδῶν
ὑψίδρομον σέλας Χριστέ, ἥλιος εἶκε, μορφὴν θροτεῖαν, ὡς ἀμείψαι
εὐδόκησας.

Ἰδοὺ Σωτὴρ ἀνεβῶν Μωϋσῆς καὶ Ἠλίας τῶν Μαθητῶν, ἐν ὄρει
Ἁγίῳ Θαβώρ ἐνηχουμένων, Χριστὸς δὲν πάλαι, προηγγελιαμὲν ὄντα
Θεόν.

Ἡ ἀναλλοίωτος φύσις, τῇ θροτεῖᾳ μιχθεῖσα τῆς ἐμπεροῦς αἰθλῶν
Θεότητος, φῶς παραγυμνοῦσα τοῖς Ἀποστόλοις, ἀπορρήτως ἐξέ-
λαμψε.

Σὲ τὸ ἀίδιον φέγος, ἐν πατρὶά τῇ δόξῃ, οἱ Μαθηταί, ὡς εἶδον
ἐκλάμψαν Χριστέ, σοὶ ἀνεβῶν· ἐν τῷ φωτὶ σου, τὰς ὁδοὺς ἡμῶν
εὐθύνον.

Ἔτερος Κανὼν. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ῥητορεύουσα γλῶσσα. σοῦ τὰ μεγαλεῖα οὐ δύναται φθέγξασθαι·

ὁ κρατῶν ζωῆς γάρ, καὶ θανάτου δεσπόζων παρέστησας, ἐν Θαδῶρ τῷ ὄρει, τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἡλίαν μαρτυρήσοντάς σου τὴν Θεότητα.

Ὁ χερσὶν ἀοράτοις, πλάσας κατ' εἰκόνα σου Χριστὲ τὸν ἄνθρωπον, τὸν ἀρχέτυπόν σου, ἐν τῷ πλάσματι κάλλος ὑπέδειξας· οὐχ ὡς ἐν εἰκόνι, ἀλλ' ὡς αὐτὸς εἰ κατ' οὐσίαν, ὁ Θεὸς χρηματίσας καὶ ἄνθρωπος.

Συγκραθεὶς ἀσυγχύτως, ἄνθρωπα ὑπέδειξας ἡμῖν Θεότητος, καταφλέγοντα μὲν ἁμαρτίας, ψυχὰς δὲ φωτίζοντα ἐν Θαδῶρ τῷ ὄρει ὃ Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἡλίαν, Μαθητῶν τε ἐξάρχους ἐξέστησας.

Καταβασία.

»Ὡ τρισμακάριτον ξύλον! ἐν ᾧ ἐτάθη Χριστός, ὁ Βασιλεὺς καὶ »Κύριος· δι' οὗ πέπτωκεν ὁ ξύλῳ ἀπατήσας, τῷ ἐν σοὶ δελεασθεὶς, »Θεῷ τῷ προσπαγέντι, σαρκὶ τῷ παρέχοντι τὴν εἰρήνην ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

ὥδὴ στ'. Ὁ Εἰρμός.

»Ἐν τῷ θλίβεσθαί με, ἐδόξασα πρὸς Κύριον, καὶ ἐπήκουσέ μου, »ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου.

Λαμπηδόνος πλέον, ἡλίου φῶς τρανότερον, ἐν Θαδῶρ ἐκλάμψας, ὁ Χριστὸς ἡμᾶς ἐφώτισεν.

Ἀνελθὼν ἐν ὄρει, Θαδῶρ μετεμορφώθης Χριστέ, καὶ τὴν πλάσιν πᾶσαν, ἀμαυρώσας φῶς ἐξέλαμψας.

Σὲ Θεὸν ἐπέγνων οἱ ἐνδοξοὶ Ἀπόστολοι, ἐν Θαδῶρ Χριστέ δέ, ἐκπλαγέντες γόνυ ἐκλιναν.

Ἔτερος Κανὼν. Ἰλάσθητί μοι Σωτήρ.

Ὡς μέγα καὶ φοβερόν, ὠράθη θέαμα σήμερον! ἐξ οὐρανοῦ αἰσθητὸς, ἐκ γῆς δὲ ἀσύγκριτος, ἐξήστραψεν ἥλιος, τῆς δικαιοσύνης, νοητὸς ἐπὶ τοῦ ὄρους Θαδῶρ.

Παρήλθε μὲν ἡ σκιά, τοῦ νόμου ἐξασθενήσασα, ἐλήλυθε δὲ σαφῶς, Χριστὸς ἡ ἀλήθεια, Μωσῆς ἀνεδόησεν, ἐν τῷ Θαδωρίῳ, κατιδὼν σου τὴν Θεότητα.

Ὁ στύλος τῷ τῷ Μωϋσεῖ (α), Χριστὸν τὸν μεταμορφούμενον, ἡ

δὲ νεφέλη σαφῶς, τὴν Χάριν τοῦ Πνεύματος τὴν ἐπισκιάσασαν, ἐν τῷ Θαδωρίῳ, παρεδήλου ἐμφανέστατα.

Καταβασία.

• Νοτίου θηρὸς ἐν σπλάγχχοις, παλάμας Ἰωνᾶς, σταυροειδῶς διεκπετάσας, τὸ σωτήριον πάθος προεδιτύπου σαφῶς. Ὅθεν τριήμερος ἐκδύς, τὴν ὑπερκόσμιον Ἀνάστασιν ὑπεζωγράφησε, τοῦ σαρκὶ προσπαγέντος Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ τριημέρῳ ἐγέρσει τὸν κόσμον φωτίσαντος.

Κοντάκιον Ἀυτόμελον. Ἦχος βαρὺς

Ἐπὶ τοῦ ὄρους Μετεμορφώθης, καὶ ὡς ἐχώρου οἱ Μαθηταὶ σου τὴν δόξαν σου, Χριστέ ὁ Θεὸς ἐθεάσαντο· ἵνα ὅταν σε ἴδωσι σταυρούμενον, τὸ μὲν πάθος νοήσωσιν ἐκούσιον, τῷ δὲ κόσμῳ κηρύξωσιν, ὅτι σὺ ὑπάρχεις ἀληθῶς, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα.

Ὁ Οἶκος.

Ἐγέρθητε οἱ νοθεῖς, μὴ πάντοτε χαρμερπεῖς, οἱ συγκάμπτοντες εἰς γῆν τὴν ψυχὴν μου λογισμοί, ἐπάρθητε καὶ ἄρθητε εἰς ὕψος θείας ἀναβάσεως. προσδράμωμεν Πέτρῳ καὶ τοῖς Ζεβεδαίου, καὶ ἅμα ἐκείνοις τὸ Θαδῶριον ὄρος προφθάσωμεν, ἵνα ἴδωμεν σὺν αὐτοῖς τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν· φωνῆς δὲ ἀκούσωμεν, ἧς περ ἄνωθεν ἤκουσαν, καὶ ἐκήρυξαν τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα.

Συναξάριον.

Τῇ στ'. τοῦ αὐτοῦ μηνός, Ἀνάμνησις τῆς θείας Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Στιχ. Θαδῶρ ὑπὲρ πᾶν γῆς ἐδοξάσθη μέρος,

Ἰδὼν Θεοῦ λάμψασαν ἐν δόξῃ φύσιν.

Μορφὴν ἀνδρομένην κατὰ ἔκτην Χριστὸς ἀμείψε.

Αὐτῷ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας Ἀμήν.

ὥδὴ ζ'. Ὁ Εἰρμός

»Ἀβραμιαῖοι ποτέ, ἐν Βαβυλῶνι παῖδες, καμίνου φλόγα κατεπάτησαν, καὶ ὕμνουντες ἔφαλλον. Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλόγηγῃς εἰ.

Περιχυθέντες φωτί, τῆς ἀπροσίτου δόξης, Θαδῶρ ἐν ὄρει οἱ Ἀπόστολοι, Χριστὲ ἀνεδόθησαν. Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Λαίλαπι θείας ἡχῆς, καὶ δροσοβόλῃ νεφέλῃ, Χριστὲ καὶ αἴγλη σου ἡδόμενοι, οἱ Ἀπόστολοι ἔψαλλον. Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἐν ἀπορρήτῳ φωτί, ὡς σὲ κατεῖδε Πέτρος, Θαδῶρ ἐν ὄρει ἐξαστράψαντα, Χριστὲ ἀνεδόθησαν. Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Τῷ ἀρχηγῷ τῆς ζωῆς, Χριστῷ συνόντες παῖδες, οἱ Ζεβεδαίου ὡς ἀπέπεμψε, μορφῆς φῶς ἐδρόντησαν. Ὁ τῶν Πατέρων Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

Ἔτερος Κανὼν. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Νῦν καθωράθη Ἀποστόλοις, τὰ ἀθέατα Θεότης ἐν σαρκί, ἐν τῷ ὄρει Θαδῶρ, ἀστράπτουσα βοῶσιν. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἐφριξαν φόβῳ ἐκπλαγέντες, τὴν εὐπρέπειαν τῆς θείας βασιλείας, ἐν τῷ ὄρει Θαδῶρ, Ἀπόστολοι βοῶντες. Εὐλογητὸς εἶ Κύριε, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Νῦν τὰ ἀνήκουστα ἠκούσθη. ὁ ἀπάτωρ γὰρ Υἱὸς ἐκ τῆς Παρθένου, τῇ πατρὶ φωνῇ, ἐνδόξως μαρτυρεῖται, οἷα Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ὁ αὐτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θέσει οὐ γέγονας Ὑψίστου, τῇ οὐσίᾳ δὲ Υἱὸς ἡγαπημένος, προὔπαρχων ἡμῖν, ὡμίλησας ἀτρέπτως. Εὐλογητὸς εἶ κράζουσιν, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβασία

»Ἐκνοον πρόσταγμα τυράννου, δυσσεβοὺς λαοὺς ἐκλόνησε, πνέον ἀπειλῆς, καὶ δυσφημίας θεοσυγοῦς. Ὅμως τρεῖς παῖδας οὐκ ἔδει-
»μάτωσε, θυμὸς θηριώδης, οὐ πῦρ βρόμεον· ἀλλ, ἀντηχοῦντι δρο-
»σοβόλῳ πνεύματι, πυρὶ συνόντες ἔψαλλον. Ὁ ὑπερύμνητος τῶν
»Πατέρων καὶ ἡμῶν, Θεὸς εὐλογητὸς εἶ.

φδὴ ἡ, Ὁ Εἰρμός.

»Οἱ ἐν Βαβυλῶνι παῖδες, τῷ θεῷ πυρπολούμενοι ζήλῳ τυράννου
»καὶ φλογὸς ἀπειλῆν, ἀνδρείως κατεπάτησαν· καὶ μέσον πυρὸς ἐμ-
»βληθέντες, δροσιζόμενοι ἔψαλλον. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου
»τὸν Κύριον.

Νεύματι τὸ πᾶν ὁ φέρων, ποσὶν ἀχράντοις ὕδρσι ἐπέβη Θαδῶρ, ἐν ἡ ἡλίῳ μᾶλλον αὐγῆς ἐξαστράψας τὸ πρόσωπον, νόμου προκρίτους, καὶ τῆς χάριτος ἔδειξε μέλποντας. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐν τῇ ἀπροσίτῃ δόξῃ, κατ' ὅρος ἐκφανθὲν ἀπορρήτως Θαδῶρ, τὸ ἄσχετον καὶ ἄδυτον φῶς, τοῦ Πατρὸς τὸ ἀπαύγασμα, τὴν κτίσιν φαιδρῶναν, τοὺς ἀνθρώπους ἐθέωσε μέλποντας. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἱεροπρεπῶς ἐστῶτες, Μωσῆς τε καὶ Ἡλίας ἐν ὄρει Θαδῶρ, τῆς θείας χαρακτῆρα, τρανῶς ὑποστάσεως βλέποντες, Χριστὸν ἐν Πατρὶ, ἐξαστράψαντα δόξῃ, ἀνέμελλον. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Διὰ τῆς ἐν γνόφῳ θείας ὁμφῆς, τὸ πρόσωπον ποτὲ ἐδοξάσθη Μωσῆς. Χριστὸς δὲ ὡς ἱμάτιον. φῶς καὶ δόξαν ἀναβάλλεται. φωτὸς αὐτουργός, γὰρ πεφυκὸς κραυγάζει τοὺς μέλποντας. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἐκ φωτογενοῦς νεφέλης, Χριστὸν οἱ Μαθηταὶ ἀμπεχόμενον, ὄρωντες ἐν Θαδῶρ, καὶ πρηνεῖς ἐπὶ γῆς κατανεύσαντες, τὸν νοῦν ἐλαμφθέντες, σὺν Πατρὶ τοῦτον ὕμνον καὶ Πνεύματι. Εὐλογεῖτε πάντα τὰ ἔργα Κυρίου τὸν Κύριον.

Ἔτερος Κανὼν. Ἑπταπλασίως κάμινον.

Ἀκηκοότες Δέσποτα, ἐκ Πατρὸς μαρτυρούμενον, καὶ ὡς ἄνθρωπίνης, στερρότεραν ὄψεως, ὄραν τοῦ προσώπου σου, τὴν ἀστραπὴν μὴ φέροντες, σοῦ οἱ Μαθηταί, ἐπὶ τὴν γῆν κατέπιπτον, ἐν φόβῳ μελῳδοῦντες. Ἱερεῖς εὐλογεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Βασιλευόντων πέφυκας, Βασιλεὺς ὡραιότατος, καὶ τῶν πανταχοῦ κυριευόντων Κύριος, δυνάστης μακάριος, καὶ φῶς οἰκῶν ἀπρόσιτον, ὃ οἱ Μαθηταί, καταπλαγέντες ἐδόων. Οἱ παῖδες εὐλογεῖτε, Ἱερεῖς ἀνυμνεῖτε, λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡς οὐρανοῦ δεσπόζοντι, καὶ τῆς γῆς βασιλεύοντι, καὶ καταχθονίων, τὴν κυρείαν ἔχοντι, Χριστὲ σοὶ παρέστησαν· ἐκ μὲν τῆς γῆς Ἀπόστολοι, ὡς ἐξ οὐρανοῦ δὲ ὁ Θεοδίτης Ἡλίας, Μωσῆς δὲ ἐκ

νεκάδων μελωδοῦντες συμφώνως· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ῥαθυμοτόκοι μέριμναι, ἐπὶ γῆς κατελείφθησαν, τῇ τῶν Ἀποστόλων, ἐκλογῇ φιλάνθρωπε, ὡς σοὶ ἠκολούθησαν, πρὸς τὴν ἐκ γῆς μετάρσιον, θείαν πολιτείαν· ὅθεν καὶ ἐπαξίως, τῆς σῆς θεοφανείας, ἐμελῶδουν τυχόντες· Λαὸς ὑπερυψοῦτε, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Καταβάστω

»Εὐλογεῖτε Παῖδες, τῆς Τριάδος ἰσάριθμοι, Δημιουργὸν Πατέρα
»Θεόν· ὑμνεῖτε τὸν συγκαταβάντα Λόγον, καὶ τὸ πῦρ εἰς δρόσον με-
»ταποιήσαντα, καὶ ὑπερυψοῦτε, τὸ πᾶσι ζῶν παρέχον, Πνεῦμα πα-
»νάγιον, εἰς τοὺς αἰῶνας.

ὥδῃ θ'. Μεγαλυνάρια

Ψαλλόμενα ἐν τῇ ᾠδῇ ταύτῃ.

Αἰ γενεαὶ πᾶσαι σὲ δοξολογοῦμεν, Σωτήρ μου Ζωοδότα.

Αἰ γενεαὶ πᾶσαι τῇ σῇ Μεταμορφώσει ὕμνον προσφέρουσί σε.

Ἀνήκουστα ἠκούσθη λόγος Πατρὸς ἀπάτωρ Υἱὸς ἐκ τῆς Παρθένου.

Βασιλευόντων πέλεις σὺ Βασιλεὺς Οἰκτίρμων καὶ Κύριος Κυρίων.

Ἐφριξαν ἰδόντες ἐν Θαβωρίῳ δόξαν τὴν σὴν οἱ Μαθηταὶ σου.

Εἰρήνην ἐκκλησίαις δώρησαι καὶ τῷ κόσμῳ τῇ σῇ Μεταμορφώσει.

Ἐν ὄρει Θαβωρίῳ μέγα καὶ φρικτῶδες θέαμα καθωράθη.

Ἦχος ἐκ νεφέλης Θεόκτυπος τὸ θαῦμα ἐν ὄρει ἐβεβαίω.

Θαδῶρ ἐν ὄρει, Σῶτερ, Μεταμορφώθης δείξας Μαθηταῖς θείαν δόξαν.

Καλὸν ὥδε ποιῆσαι σκηνὰς τρεῖς, ἔφη Πέτρος, μὴ εἰδὼς ὃ ἐλάλει.

Λάμπων Πανοικτίρμων, καὶ ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς σου, πρεσβείας τῆς Μητρός σου.

Μετεμορφώθης, Σῶτερ, ἐν ὄρει Θαβωρίῳ ἔμπροσθεν Μαθητῶν σου.

Μωσῆς δὲ καὶ Ἡλίας ἐν τῇ Μεταμορφώσει σοὶ συνελάλουν, Σῶτερ.

Μετεμορφώθης ὄρει, Χριστέ, τῷ Θαβωρίῳ ἔμπροσθεν Μαθητῶν σου.

Ὅρος τὸ ζωφῶδες νῦν τίμιον ὑπάρχει καὶ Ἅγιον καὶ Θεῖον.

Πρηνεῖς οἱ Μαθηταὶ σου ἔπεσον τὴν λάμπιν μὴ φέροντες ὁρᾶν σε.

Πρὸ τοῦ Σταυροῦ σου, Σῶτερ, Μεταμορφώθης ὄρει, Χριστέ, τῷ Θαβωρίῳ.

Παραλαβὼν εἰς ὄρος Χριστέ, τοῖς Μαθηταῖς σου Μεταμορφώθης λόγῳ.

Πέτρῳ, Ἰακώβῳ καὶ Ἰωάννῃ δόξαν, ὑπέδειξας σὴν, Λόγε.

Τελοῦμεν ἐτησίως μεταμορφώσεώς σου θείαν ὑμνοῦντες μνήμην.

Τὸ ὄρος ἐσκεπάσθη φωτί, Θαδῶρ, τὸ θεῖον, σοῦ Μεταμορφουμένου.

Ἐπέδειξας ἐν ὄρει τὴν θεϊκὴν σου δόξαν Θαδῶρ τοῖς Μαθηταῖς σου.

Φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης Πατρὸς προσεμαρτύρει Υἱὸν ἀγαπητὸν σε.

Φωτὶ σου οὐρανίῳ κατάφλεξον, Οἰκτίρμων, πλήθη ἁμαρτιῶν μου.

Φῶτισον φωτὶ σου ἡμᾶς τοὺς δούλους, Σῶτερ, τοὺς σὲ πεπιστευκότας.

Φῶς λάμπων ταῖς καρδίαις ἡμῶν τῶν λατρευτῶν σου, Θεάνθρωπε Σωτήρ μου.

Δόξα.

ὦ Τρίφωτε Θεέ μου, Πατὴρ Υἱὲ καὶ Πνεῦμα, ἐλέησον τοῦ κόσμου.

Καὶ νῦν.

Τὸ φῶς τὸ τοῦ Υἱοῦ σου, ἰδεῖν ἡμᾶς σοὺς δούλους ἀξίωσον, Παρθένε.

Ὁ Εἰσμός.

Ὁ Τόκος σου ἀφθορὸς ἐδείχθη· Θεὸς ἐκ λαγόνων σου προήλθε.
»σαρκοφόρος, ὡς ὤφθη ἐπὶ γῆς, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συνανεστράφη·
»σὲ Θεοτόκε, διὸ πάντες μεγαλύνομεν.

Σύντρομοι καινῇ φωτοχυσίᾳ, ἀθρόως οἱ Μαθηταὶ ἐλλαμφθέντες,
πρὸς ἀλλήλους ἐώρων, καὶ πρηνεῖς εἰς γῆν καταπεσόντες, σοὶ τῷ Δεσπότῃ τῶν ἀπάντων προσεκύνησαν.

Ἦχος ἐκ νεφέλης ἀνεπέμπετο, Θεόκτυπος δεδαιῶν τὸ θαῦμα· ὁ Πατὴρ γὰρ τῶν φώτων, Οὗτός ἐστιν Υἱὸς ὁ ἀγαπητός μου· τοῖς Ἀποστόλοις ἀνεβόα, οὐ ἀκούετε.

Καινὰ κατιδόντες καὶ παράδοξα, φωνῆς πατρικῆς ἐνωτισθέντες, ἐν Θαδῶρ οἱ τοῦ Λόγου ὑπηρέται, ἐκμαγεῖον τοῦ ἀρχετύπου. Οὗτος ὑπάρχει ἀνεβδὼν ὁ Σωτὴρ ἡμῶν.

Εἰκὼν ἀπαράλλακτε τοῦ ὄντος, ἀκίνητε σφραγὶς ἀναλλοίωτε, Ὡς Λόγε σοφία καὶ βραχίων, δεξιὰ Ὑψίστου σθένος, σὲ ἀνυμνοῦμεν σὺν Πατρὶ τε καὶ τῷ Πνεύματι.

Ἔσρος Κανόν. Ὁ Εἰσμός.

«Ἐφριξε πᾶσα ἀκοή, τὴν ἀπόρρητον Θεοῦ συγκατάβασιν, ὥπως »δ' Ὑψιστος, ἐκὼν, κατήλθε μέχρι καὶ σώματος, Παρθενικῆς ἀπὸ »γαστροῦ, γενόμενος ἄνθρωπος· διὸ τὴν ἄχραντον, Θεοτόκον οἱ πι- »στοὶ μεγαλύνομεν».

Ἵνα σου δείξῃς ἐμφανῶς, τὴν ἀπόρρητον δευτέραν κατάβασιν, ὥπως ὁ Ὑψιστος Θεός, ὁφθήσῃ ἐστὼς ἐν μέσῳ θεῶν, τοῖς Ἀποστό- λοις ἐν Θαδῶρ, Μωσῇ σὺν Ἡλίᾳ, τε, ἀρρήτως ἐλαμψας· δύο πάντες σε Χριστὲ μεγαλύνομεν.

Δευτέ μοι πείθεσθε λαοί, ἀναβάντες εἰς τὸ ὄρος τὸ Ἅγιον, τὸ ἐπουράνιον, αὐλῶς στῶμεν ἐν πόλει ζώντος Θεοῦ, καὶ ἐποπτεύσω- μεν νοῦ Θεότητα αὐλὸν, Πατὴρ καὶ Πνεύματος, ἐν Ὡς Μονογενεὶ ἀπαστρέπτουσιν.

Ἐθελῆας πόθῳ με Χριστὲ, καὶ ἡλλοίωσας τῇ θείῳ σου ἔρωτι· ἀλλὰ κατάφλεξον, πυρὶ αὐλῷ τὰς ἁμαρτίας μου, καὶ ἐμπλησθῆναι τῆς ἐν σοὶ τρυφῆς καταξίωσον, ἵνα τὰς δύο σκιρτῶν, μεγαλύνω ἀγαθὲ περιουσίας σου.

Καταβασία.

»Μυστικὸς εἰ Θεοτόκε Παράδεισος, ἀγεωργήτως βλαστήσασα »Χριστόν, ὅψ' οὐ τὸ τοῦ Σταυροῦ ζωηφόρου ἐν γῇ, πεφυτούργηται, δένδρον· διὸ νῦν ὑψουμένου, προσκυνοῦντες αὐτόν, σὲ μεγαλύνομεν.

»Ὁ διὰ θρώσεως τοῦ ξύλου, τῷ γένει προσγενόμενος θάνατος, »διὰ Σταυροῦ κατήργηται σήμερον· τῆς γὰρ προμήτορος ἡ παγ- »γενῆς κατὰρα διελέλυται, τῷ Βλαστῷ τῆς Ἀγνῆς Θεομήτορος, ἣν »πᾶσαι αἱ Δυνάμεις τῶν οὐρανῶν μεγαλύνουσιν.

Ἐξαποστειλάριον αὐτόμελον Ἐκ γ'.

Φῶς ἀναλλοίωτον Λόγε, φωτὸς Πατὴρ ἀγεννήτου, ἐν τῷ φα-

νέντι φωτὶ σου, σήμερον ἐν Θαδωρίῳ, φῶς εἶδομεν τὸν Πατέρα, φῶς καὶ τὸ Πνεῦμα, φωταγωγοῦν πᾶσαν Κτίσιν.

Εἰς τοὺς Αἰῶνας, ἰστώμεν Στίχους δ'· καὶ ψάλλομεν τρία Στιχηρὰ Προσόμοια γ'. δευτεροῦντες τὸ α'.

Ἦχος δ'. Ὁ ἐξ Ὑψίστου κληθεῖς.

Πρὸ τοῦ τιμίου Σταυροῦ σου καὶ τοῦ πάθους, λαβὼν οὗς προέ- κρινας τῶν ἱερῶν Μαθητῶν, πρὸς τὸ Θαδωρίον Δέσποτα, ἀνῆλθες ὄρος, δεῖξαι θελήσας τούτοις τὴν δόξαν σου· οἱ καὶ κατιδόντες, σε μεταμορφούμενον, καὶ ὑπὲρ ἥλιον λάμπαντα, πρηνεῖς πεσόντες τὴν δυναστείαν σου κατέπλάγησαν, ἀναβοῶντες· Σὺ τὸ ἄχρονον, φῶς ὑπάρχεις Χριστὲ καὶ ἀπαύγασμα, τοῦ Πατρὸς, εἰ καὶ θέλων, σάρξ ὠράθης ἀναλλοίωτος.

Ὁ πρὸ αἰώνων ὑπάρχων Θεὸς Λόγος, ὁ φῶς ἱμάτιον περιβαλ- λόμενος, μεταμορφούμενος ἔμπροσθεν, τῶν μαθητῶν σου, ὑπὲρ τὸν ἥλιον Λόγε ἐλαμψας Μωσῆς καὶ Ἡλίας δέ, σοὶ παρειστήκεισαν, νεκρῶν καὶ ζώντων σε Κύριον, δηλοποιοῦντες, καὶ σοῦ δοξάζοντες τὴν ἀπόρρητον οἰκονομίαν καὶ τὸ ἔλεος, καὶ τὴν πολλὴν συγκατά- βασιν, δι' ἧς ἔσωσας κόσμον, ἁμαρτίαις ἀπολλύμενον.

Παρθενικῆς ἐκ νεφέλης σε τεχθέντα, καὶ σάρκα γενόμενον, καὶ πρὸς τὸ ὄρος Θαδῶρ μεταμορφούμενον Κύριε, καὶ τῇ νεφέλῃ, τῇ φω- τεινῇ σε περικυκλούμενον, φωνὴ τοῦ Γεννήτορος, ἀγαπητόν σε Ἰδὼν τῶν Μαθητῶν συμπαρόντων σοι, σαφῶς ἐδήλου, ὡς ὁμοούσιον καὶ ὁμόθρονον· ἔθεν δὲ Πέτρος ἐκπληττόμενος, Καλὸν ὥδε ἐστὶν εἶναι ἔλεγε, μὴ εἰδὼς ὃ ἐλάλει, Εὐεργέτα πολυέλεε.

Δόξα καὶ νῦν. Ἦχος πλ. δ', Βύζαντος

Παρέλαθεν ὁ Χριστὸς, τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν, καὶ Μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν· καὶ ἔ- λαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ, ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς. Καὶ ὤφθησαν Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας μετ' αὐτοῦ συλ- λαλοῦντες· καὶ νεφέλῃ φωτεινῇ ἐπεσκέασεν αὐτοὺς καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε.

Δοξολογία μεγάλη, καὶ Ἀπόλυσις.

Δίδοτε καὶ ἅγιον ἔλαιον τοῖς ἀδελφοῖς.

Εἰς τὴν Λειτουργίαν ψάλλομεν τὰ παρόντα Ἀντίφωνα. Ἀντίφωνον Α'.

Στιχ. α'. Μέγας Κύριος, καὶ αἰνετὸς σφόδρα ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου, Σῶτερ, σῶσον ἡμᾶς.

Στιχ. β'. Ἐτοιμάζων ὄρη ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου κλπ.

Στιχ. γ'. Ὁ ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου κτλ.

Στιχ. δ'. Τὰ ὄρη ἀγαλλιᾶσονται ἀπὸ προσώπου Κυρίου.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου κτλ.

Δόξα καὶ νῦν.

Ταῖς πρεσβείαις τῆς Θεοτόκου,

Ἀντίφωνον Β'.

Στιχ. α'. Οἱ θεμέλιοι αὐτοῦ ἐν τοῖς ὄρεσι τοῖς ἁγίοις.

Σῶσον ἡμᾶς ὦ Θεοῦ, ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαδῶρ μεταμορφωθείς, ψάλλοντάς σοι ἁλληλοῦϊα.

Στιχ. β'. Ἀγαπᾷ Κύριος τὰς πύλας Σιών, ὑπὲρ πάντα τὰ σκηνώματα Ἰακώβ.

Σῶσον ἡμᾶς ὦ Θεοῦ, κτλ.

Στιχ. γ'. Δεδεξασμένα ἐλαλήθη περὶ σοῦ, ἡ πόλις τοῦ Θεοῦ.

Σῶσον ἡμᾶς ὦ Θεοῦ, κτλ.

Στιχ. δ'. Μήτηρ Σιών ἔρει ἄνθρωπος καὶ ἄνθρωπος ἐγεννήθη ἐν αὐτῇ.

Σῶσον ἡμᾶς ὦ Θεοῦ κτλ.

Δόξα καὶ νῦν.

Ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, κτλ.

Ἀντίφωνον Γ'.

Στιχ. α'. Τὰ ἐλέη σου Κύριε, εἰς τὸν αἰῶνα ἥσονται Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ ὁ Θεὸς κτλ.

Στιχ. β'. Ἐξομολογήσονται οἱ οὐρανοὶ τὰ θαυμάσιά σου, Κύριε. Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει, κτλ.

Στιχ. γ'. Μακάριος ὁ λαὸς ὁ γινώσκων ἀλαλαγμόν.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει Χριστέ, κτλ.

Στιχ. δ'. Κύριε ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου πορεύονται καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιᾶσονται ὅλην τὴν ἡμέραν.

Μετεμορφώθης ἐν τῷ ὄρει κτλ.

Εἰσοδικόν.

Ὅτι παρὰ σοὶ πηγὴ ζωῆς, Κύριε, ἐν τῷ φωτί σου ὀφόμεθα φῶς, σῶσον ἡμᾶς ὦ Θεοῦ, ὁ ἐν τῷ ὄρει τῷ Θαδῶρ μεταμορφωθείς ψάλλοντά σοι Ἀλληλοῦϊα

Τὸ Ἀπολυτίκιον, καὶ τὸ Κοντάκιον.

Τὸ Τρισάγιον, ὁ Ἀπόστολος,

Προκείμενον Ἦχος δ'.

Ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου Κύριε πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας.

Στιχ. Εὐλόγει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον.

Καθολικῆς Β' Ἐπιστολῆς Πέτρου τὸ Ἀνάγνωσμα.

Ἀδελφοί, σπουδάσατε δεθαῖαν ἡμῶν τὴν κλησιν καὶ ἐκλογὴν ποιῆσθαι ταῦτα γὰρ ποιοῦντες οὐ μὴ πταίσητέ ποτε. Οὕτω γὰρ πλουσίως ἐπιχορηγηθήσεται ὑμῖν ἡ εἰσὸς εἰς τὴν αἰώνιον Βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ. Διὸ οὐκ ἀμελήσω ὑμᾶς ἀεὶ ὑπομνήσκω περὶ τούτων! καὶ περ εἰδότες, καὶ ἐστηριγμένους ἐν τῇ παρουσίᾳ ἀληθείας· Δίκαιον δὲ ἡγοῦμαι, ἐφ' ὅσον εἰμὶ ἐν τούτῳ τῷ σκηνώματι, διεγείρειν ὑμᾶς ἐν ὑπομνήσει, εἰδὼς ὅτι ταχυνὴ ἐστὶν ἡ ἀπόθεσις τοῦ σκηνώματός μου. καθὼς καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐδήλωσέ μοι. Σπουδάσω δὲ καὶ ἐκάστοτε ἔχειν ὑμᾶς μετὰ τὴν ἐμὴν ἔξοδον, τὴν τούτων μνήμην ποιῆσθαι. Οὐ γὰρ σεσοφισμένοις μύθοις ἐξακολουθήσαντες, ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ δύναμιν καὶ παρουσίαν, ἀλλ' ἐπόπτει γεννηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος. Λαθὼν γὰρ παρὰ Θεοῦ πατὴρ τὴν καὶ δόξαν, φωνῆς ἐνεχθείσης αὐτῷ τοιαῦτα δὲ ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς δόξης· Οὕτως ἐστὶν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, εἰς ὃν ἐγὼ εὐδόκησα. Καὶ ταύτην τὴν φωνὴν ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐξ οὐρανοῦ ἐνεχθείσαν, σὺν αὐτῷ ὄντες ἐν τῷ ὄρει τῷ Ἀγίῳ. Καὶ ἔχομεν δεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον, ὃ καλῶς ποιεῖτε προσέχον-

τες, ὡς λύχνοι φαίνονται ἐν αὐχμηρῇ τόπῳ ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ καὶ φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν.

Ἀλληλούϊα, Ἦχος πλ'. δ'.

Σοὶ εἰσὶν οἱ οὐρανοὶ καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ· Στιχ.

Μακάριος ὁ λαὸς, οὗ ὁ Κύριος ὁ Θεὸς αὐτοῦ.

Εὐαγγέλιον εἰς τὴν Λειτουργίαν. Ἐκ τοῦ κατὰ Ματθαίου.

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν, καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν· καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο λευκὰ ὡς τὸ φῶς. Καὶ ἰδοὺ ὤφθησαν αὐτοῖς Μωσῆς καὶ Ἡλίας μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες. Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπε τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· εἰ θέλεις, ποιήσωμεν ὧδε τρεῖς σκηνάς, σοὶ μίαν, καὶ Μωσῇ μίαν, καὶ μίαν Ἡλίᾳ. Ἐτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἰδοὺ νεφέλῃ φωτεινῇ ἐπεσκίασεν αὐτοὺς, καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα, Οὗτος ἐστὶν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούεται· Καὶ ἀκούσαντες οἱ Μαθηταὶ ἔπεσαν ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν, καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα. Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἤψατο αὐτῶν καὶ εἶπεν· ἐγέρθητε καὶ μὴ φοβεῖσθε. Ἐπάραντες δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν οὐδένα εἶδον, εἰμὴ τὸν Ἰησοῦν μόνον. Καὶ καταβαινόντων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐνετείλατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς λέγων· Μηδενὶ εἶπητε τὸ ὄραμα, ἕως οὗ ὁ Υἱὸς τοῦ Ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ.

Εἰς τὸ Ἐξαίρετως τὸ τροπάριον τῆς ζ' ψδῆς.

Θαδῶρ ἐν ὄρει Σῶτερ, Μετεμορφώθης δείξας, μαθητῶν θεῖαν δόξαν.

Νῦν τὰ ἀνήκουστα ἠκούσθη· ὁ ἀπάτωρ γὰρ Υἱὸς ἐκ τῆς Παρθένου, τῇ πατρὶά φωνῇ, ἐνδόξως μαρτυρεῖται, οἷα Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ὁ αὐτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εἰς τὰ Δίπτυχα τὸ παρὸν. Μεγαλυνάριον

Θέλων ἐπιδείξει τοῖς Μαθηταῖς, δύναμιν ἐξ ὕψους καὶ σοφίαν παρὰ πατρός, ἐν ὄρει ἀνῆλθες, Χριστέ τῷ Θαδωρίῳ, καὶ λάμπας ὡς Δεσπότης, πάντας ἐφώτισας.

Κοινωνικόν. Ἐν τῷ φωτὶ τῆς δόξης τοῦ προσώπου σου, Κύριε παρευσόμεθα εἰς τὸν αἰῶνα· Ἀλληλούϊα.

Ἀντὶ τοῦ εἶδομεν τὸ φῶς λέγομεν Μετεμορφώθης ἐν τῷ Ὄρει Χριστέ ὁ Θεός.

Εἰς τὴν τράπεζαν παράκλησις διὰ ἰχθύος.

Ὅποιανδήποτε ἡμέραν τύχῃ ἡ ἑορτὴ τῆς Μετεμορφώσεως, καταλύομεν ἰχθύας.

Ἀπόλυσις.

Ὁ ἐν τῷ Ὄρει τὸ Θαδῶρ μεταμορφωθείς, ἐνώπιον τῶν Ἀγίων Μαθητῶν καὶ Ἀποστόλων Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς Θεός, πρεσβείαις τῆς Παναχράντου αὐτοῦ μητρὸς, τῶν Ἀγίων ἐνδόξων καὶ πανευφύμων Ἀποστόλων, τῶν ὁσίων πατέρων ἡμῶν, τῶν Ἀγίων καὶ δικαίων Θεοπατόρων Ἰωακεῖμ καὶ Ἀννης, τοῦ ὁσίου Μελετίου, τοῦ ἐν Ἀγίοις πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχ. Κωνσταντινουπόλεως, τοῦ Χρυσοστόμου καὶ πάντων σου τῶν Ἀγίων.

Δι' εὐχῶν τῶν Ἀγίων Πατέρων ἡμῶν.

Ἔτερα Μεγαλυνάρια.

Τὴν τῶν Ἀποστόλων καὶ Μαθητῶν, ἀκρότητα Σῶτερ, συμπάρελαδες ἐν Θαδῶρ, καὶ ἔμπροσθεν τούτων λαμπρῶς Μετεμορφώθης, ἀκτίσι καταυγάζων αὐτοὺς δυνάμεως.

Ὡς τοὺς Ἀποστόλους θεῖῳ φωτὶ, κατηύγασας τότε ἐν τῷ Ὄρει Χριστέ Θαδῶρ, οὕτως ἡμῶν πάντων τὰς ψυχὰς Φωτοδότα, φώτισον καὶ σῶσον ὡς Ὑπεράγαθος.

ΠΟΛΥΕΛΕΟΣ

ψαλλόμενος εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ἐν ὄρει Ἀγίῳ αὐτοῦ. Ἀλληλούϊα.

Μέγας Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα ἐν πόλει τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, ἐν ὄρει Ἀγίῳ Αὐτοῦ.

Ἐτοιμάζων ὄρη ἐν τῇ ἰσχύϊ αὐτοῦ,

Ἀναβαλλόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον.

Ἐξομολόγησις καὶ ὡραιότης ἐνώπιον αὐτοῦ.

Πιανθήσονται τὰ ὠραία τῆς ἐρήμου.

Καὶ ἀγαλλιάσιν οἱ βουνοὶ περιζώσονται.

Ὅρος τοῦ Θεοῦ, ὄρος ποῖον, ὄρος τετυρωμένον.

Τίς ἀναθήσεται εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου ;

Ἡ τίς στήσεται ἐν τόπῳ ἁγίῳ Αὐτοῦ ;

Κύριε, τίς παροικήσει ἐν τῇ σκηνώματί σου ;

Ἡ τίς κατασκηνώσει ἐν ὄρει Ἁγίῳ Αὐτοῦ ;

Ἐξαπόστειλον τὸ φῶς σου καὶ τὴν ἀλήθειάν σου.

Αὐτὰ με ὠδήγησαν καὶ ἡγαγόν με εἰς ὄρος Ἁγίων σου.

Φωτίζεις σὺ θαυμαστῶς ἀπὸ ὀρέων αἰωνίων,

Σὴ ἐστὶν ἡ ἡμέρα, καὶ σὴ ἐστὶν ἡ νύξ.

Σὺ κατηρτίσω φαῦσιν καὶ ἡλίον,

Σὺ ἐποίησας πάντα τὰ ὠραία τῆς γῆς.

Σοὶ εἰσὶν οἱ οὐρανοὶ καὶ σὴ ἐστὶν ἡ γῆ.

Τὴν οἰκουμένην καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς σὺ ἐθεμελίωσας.

Τὸν βορρᾶν καὶ τὴν θάλασσαν σὺ ἐκτίσας.

Θαδῶρ καὶ Ἑρμῶν ἐν τῇ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται.

Ὅρος τοῦτο, ὃ ἐκτίσαστο ἡ δεξιὰ Αὐτοῦ.

Τίς ἀναθήσεται εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου ;

Ἡ τίς στήσεται ἐν τόπῳ ἁγίῳ αὐτοῦ ;

Καὶ ἐξοίσει ὡς φῶς τὴν δικαιοσύνην σου καὶ τὸ κρῖμά σου ὡς μεσημβρίαν.

Ἄλλ' ἡ δεξιὰ σου, καὶ ὁ βραχίον σου, καὶ ὁ φωτισμὸς τοῦ προσώπου σου.

Κύριε, ἐν τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου πορεύονται.

Καὶ ἐν τῷ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται ὅλην τὴν ἡμέραν.

Καὶ ἔστω ἡ λαμπρότης Κυρίου τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐφ' ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Δόξα καὶ νῦν. Ἀλληλούϊα.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΕΝ ΤΡΙΑΔΙ

ΘΕΩ: ΔΟΞΑ

ΛΟΓΟΣ

ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΝ

ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ (1)

Πιστεύομεν καὶ ὁμολογοῦμεν ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι φύσει ἀγαθός, εὖ-σπλαχνος, μακρόθυμος· ποτὲ τὸ κακὸν τοῦ ἀνθρώπου δὲν θέλει, ἀλλ' ὅλον καλὸν ἀγαπᾷ, τὸ ἀγαθὸν θέλει, τὸ συμφέρον τῆς ψυχῆς τοῦ ἀνθρώπου οἰκονομεῖ πάντοτε. Καὶ διὰ τὸ εἶναι πολὺ ἀγαθός, ἐποίησε πρῶτον τοὺς Ἀγγέλους, διὰ τὸ μετέχουσι καὶ αὐτοὶ ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ φῶς του. Ἐκτὸς τῶν Ἀγγέλων ἐποίησε καὶ τὸν ἄλλον κόσμον, ὅπου εἶναι ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἕως εἰς τὴν γῆν, καθὼς τὸ λέγει καὶ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος. Καὶ οὗτός ἐστι τὸ ἐξ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, καὶ τῶν ἐν μέσῳ σύστημά τε καὶ σύγκριμα. Διότι οἱ Ἀγγελοι εἶναι ὀλίγον ὅμοιοι πρὸς τὸν Θεόν· ὁ δὲ κόσμος οὐδὲ ποσὸς ἔχει ὁμοίωμα μὲ τὸν Θεόν. Αὐτὰ τὰ δύο κτίσματα τοῦ Θεοῦ ἦσαν καὶ χάριν, καὶ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο δὲν ἐμέτεχε. Ὑστερον θέλων νὰ δείξῃ ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν του, σμίξας ἐκ τῶν δύο ἔκαμεν ἕνα πλάσμα τὸν ἄνθρωπον, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ εἶναι θνητός, καὶ ἀθάνατος· αἰσθητὸς κατὰ τὸ σῶμα, καὶ νοητὸς κατὰ τὴν ψυχὴν· νὰ βασιλεύῃ τὰ κτίσματά του, καὶ νὰ βασιλεύηται ἀπὸ τὸν Θεόν· νὰ προσκυνῇται ἀπὸ τὰ κτίσματα τοῦ Θεοῦ· ἐδῶ νὰ εἶναι εἰς ὀλίγον καιρὸν, καὶ ὅταν ἀποθάνῃ, νὰ ζῇ αἰώνως· νὰ ἀποθνήσκῃ τὸ σῶμα, καὶ νὰ ζῇ ἡ ψυχὴ· τὸ σῶμα νὰ φθείρηται καὶ ἡ ψυχὴ νὰ μένῃ, διὰ τὸ ὑμνῇ καὶ νὰ δοξάζῃ τὸν Θεόν. Ἐκαμεν ὁ Θεὸς τὸν Ἀδάμ, καὶ τὸν ἄφησεν εἰς τὴν ἐξουσίαν του· μόνον μίαν ἐντολὴν τὸν ἐπρόσταξε νὰ φυλάξῃ, καὶ ἐκείνην μόνον διὰ τὸ νὰ γνωρίσῃ ὁ Ἀδάμ, ὅτι ἔχει ἀνώτερόν του τὸν Θεόν· διὰ τοῦτο μόνον ἔδωκεν ἐντολὴν ὁ

(1) Ἐκ τοῦ Θησαυροῦ τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Θεός τοῦ Ἀδάμ. Εἶχεν ὁ Θεός καιρὸν νὰ ἀφήσῃ τὸν Ἀδὰμ διὰ νὰ φάγῃ ἀπὸ τὸ ξύλον ἐκεῖνο, ἀλλὰ δὲν ἐπερίμενε· ὁ Ἀδὰμ, ἀλλὰ παρέδωκε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐδιώχθη ἀπὸ τὸν Παράδεισον· καὶ οἱ δὲν τοῦ ἐπταίσειν, οὐδεὶς τὸν ἐδίωξε, μόνος τοῦ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ ἐδιώχθη, ἐξέπεσεν ἀπὸ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ κατήντησεν εἰς τὴν γῆν αὐτὴν τὴν κατηραμένην.

ὥς ἤρκεσε μόνον αὐτό, ἀλλὰ καὶ περισσότερα κακὰ ἐμεταχειρίσθη νὰ κάμνῃ ὁ ἄνθρωπος, πορνείαις, εἰδωλολατρείαις, μοιχείαις, φόνους, φθόνους, ζηλείαις, ἔχθραις, μιαιφονίαις, ἀκαθαρσίαις, καὶ ὅσα κακὰ εἶναι τοῦ διαβόλου εὐρέματα καὶ νοήματα, ὅλα ὁ ἄνθρωπος τὰ ἔκαμεν. Αὐτὸ δὲ ἦτο τὸ χειρότερον, ὅτι καὶ τὸν Θεὸν δὲν ἐπροσκύνη, ἀλλ' εἰδωλὰ κωφὰ καὶ τυφλά, ξύλα καὶ λίθους, καὶ ὅσα εἶναι αἰσθητὰ καὶ φαινόμενα, αὐτὰ ἐπροσκύνη, καὶ δὲν ἐδύνατο νὰ ἀναιδέσῃ τὸν νοῦν τοῦ ποῶς εἰς τὰ ἄνω καὶ οὐράνια, νὰ ἐννοήσῃ τὸν Θεὸν ἀπὸ τὰ πλάσματα· δὲν ἐδύνατο νὰ ἐννοήσῃ, ὅτι ἂν τὰ ποιήματά του εἶναι τόσον λαμπρά, ὥς ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα, καὶ τὰ ἄλλα κτίσματα, πόσον μᾶλλον θέλει εἶσθαι ἐκεῖνος, ὅπου εἶπε καὶ ἔγεινεν αὐτά. Ἄν ὁ ἥλιος εἶναι κτίσμα, καὶ λάμπει τόσον, πόσον θέλει λάμπει ὁ κτίστης; ἂν ἡ γῆ εἶναι ποίημα, καὶ βασιλεὺς ἡμᾶς ὅλους, πόσον μᾶλλον δύναται ἐκεῖνος ὁ Ποιητής; ἂν ὁ ἄνθρωπος εἶναι πλάσμα τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶναι τόσον φρόνιμος, τόσον τεχνικός, τόσον ὡραῖος καὶ καλός, πόσον μᾶλλον θέλει εἶσθαι ὁ Θεός ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον; δὲν ἐδυνήθη ὁ ἄνθρωπος νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἦτον ὁ νοῦς τοῦ σκοτισμένος ἀπὸ τὰ πάθη· ὁ δὲ Θεός θέλων νὰ τὸν ἐπιστρέψῃ ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἔδειχνε πολλὰ σημεῖα πάντοτε, κατακλυσμὸν ἔκαμεν εἰς ὅλον τὸν κόσμον, ὅπου ἐπνίγησαν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι οἱ ἁμαρτωλοί· μόνον τέσσαρες οἰκογένειαι ἔμειναν, ὁ Νῶε λέγω καὶ οἱ τρεῖς τοῦ υἱοῦ μὲ τὰς γυναῖκάς των, καὶ τὴν μητέρα των, ἀλλὰ πάλιν καὶ ἀπ' ἐκείνους ἐβλάστησεν ἡ ἁμαρτία.

Ὁ Θεός ἔκαμε καὶ ἄλλα σημεῖα πολλά· ἐκατακάησαν τὰ Σόδομα καὶ τὰ Γόμορρα· πόλεμοι συνεχεῖς ἐγίνοντο πάντοτε ἔχθραι ἐπληθύνοντο, αἰχμαλωσίαι, ἐπερίσσευαν, φόνοι ἐγίνοντο κάθε κακὸν καὶ φοβερὸν ἐφαίνετο, καὶ ἐγίνετο, καὶ ἀκούετο εἰς τοὺς ἀνθρώπους· ἀλλὰ πλέον δὲν ἐπέστρεφον οἱ ἄνθρωποι σὲν μετανοοῦν κατέβη μόνος

τοῦ, ἐσαρκώθη ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας, καθὼς τὸ μαρτυρεῖ καὶ Παῦλος ὁ ἀπόστολος λέγων· «Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεός τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, γενόμενον ἐκ γυναικὸς, γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν». Ἦτοι περιετμήθη, καθὼς ἔλεγεν ὁ μωσαϊκὸς νόμος, διὰ νὰ τὸν καταπαύσῃ, διὰ νὰ μὴ φανῇ καταλύτης τοῦ νόμου. Εἰς τὸ ἱερὸν ὑπῆγε μετὰ τῆς μητρὸς του, ὡς βρέφος μικρόν, καὶ πάντα τὰ τοῦ νόμου ἐξεπλήρωσε, διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ ἡμᾶς ἀπὸ τὴν κατάραν τοῦ παλαιοῦ Ἀδάμ, διὰ νὰ γενοῦμεν ἡμεῖς υἱοὶ καὶ κληρονόμοι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς βασιλείας του. Ἄνθρωπος τέλειος ὡς ἡμᾶς ἔγινε, χωρὶς ἁμαρτίας, καθὼς τὸ μαρτυρεῖ ὁ Θεολόγος Γρηγόριος λέγων. Καὶ πάντα γίνεται, πλην τῆς ἁμαρτίας, ἄνθρωπος· καὶ ἐπεινάσε, καὶ ἐδίψησε, καὶ ἐγυμνητεύθη, καὶ ἐδιώχθη, καὶ ὕβρισθη, καὶ ὠνειδίσθη, καὶ δαιμονισμένος ὠνομάσθη, καὶ Σαμαρεῖτης ἐκαλέσθη, καὶ φάγος, καὶ οἰνοπότης ἐρρήθη· ἀλλ' αὐτὰ μὲν εἶναι τῆς σαρκὸς τοῦ κατηγορίας καὶ γνωρίσματα κατηγορίας μὲν εἶναι, ὡς τὸ Σαμαρεῖτης καὶ δαιμονισμένος, καὶ φάγος, καὶ οἰνοπότης, καὶ ὅσα τοῦ ἔλεγεν διὰ κατηγορίαν· γνωρίσματα δὲ εἶναι ὡς ἡ πείνά του, ἡ δίψα του, ὁ κόπος του, ὅτι αὐτὰ τὰ φανερώουσιν, ὅτι ἔγεινεν ἄνθρωπος ἀληθινός· ὅτι ἂν δὲν εἶχεν αὐτὰ, ἤθελε φανῇ ὅτι δὲν ἐσαρκώθη κατὰ ἀλήθειαν, ἀλλὰ κατὰ φαντασίαν· καὶ αὐτὰ μὲν εἶναι τὰ τῆς σαρκὸς τοῦ γνωρίσματα.

Τῆς θεότητος δὲ εἶναι γνωρίσματα τὰ θαύματα, ἡ ἰατρικαὶς τῶν ἀσθενῶν, ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, ἡ θεραπείαις τῶν δαιμονισμένων· αὐτὰ πάλιν εἶναι σημεῖα τῆς Θεότητός του. Ἀλλὰ καὶ ἡ σημερινὴ ὑπόθεσις τῆς ἐορτῆς μας, εὐλογημένοι Χριστιανοί, καὶ αὐτὴ γνωρίσμα καὶ σημεῖον τῆς Θεότητός του εἶναι, ὅτι καὶ τὸ φῶς, ὅπου ἔδειξε σήμερον ὁ Χριστός, ὡς Θεός τὸ δείχνει· διότι τὸ φῶς ἐκεῖνο δὲν ἦτο κτιστόν, ἢ ἐπίγειον φῶς, ἢ ἀνθρώπινον, ἀλλὰ φῶς αὐτὸν καὶ ἄκτιστον ἦτο, καὶ διὰ τοῦτο ὡς Θεός μαρτυρεῖται παρὰ πάντων, διὰ τὸ γνωρίσμα αὐτοῦ τῆς Θεότητος· καὶ ὅχι μόνον ἀπὸ ἀνθρώπων, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Πατὴρ ἄνωθεν τὸν ἐμαρτύρησεν Υἱὸν τοῦ ἡγαπημένου, καθὼς τὸν ἐμαρτύρησεν εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν βαπτισόμενον. Ἀλλὰ, ὦ Χριστιανοί θεόσωστοι, ἐπειδὴ δεσποτικὴ εἶναι ἡ

εορτή μας, ἐπειδὴ καὶ θεϊκῆς φύσεως εἶναι γνῶρισμα ἡ ὑπόθεσις μας, ἀθροίσθητε καὶ δεσποτικῶς, καὶ ὡς ὁ Θεὸς θέλει νὰ ἐορτάσωμεν. Ἄς ἀφήσωμεν πᾶν νόημα γεῶδες καὶ ὑλικόν, ἄς μὴ νοοῦμεν τὰ ὑλικά, ἀλλὰ τὰ αἰὺλα ἄς φανταζώμεθα· ἄς μισήσωμεν τὰ κοσμικά, καὶ ἄς ποθήσωμεν τὰ οὐράνια· μὴ ἐπιθυμῶμεν τὰ τῆς γῆς, καὶ τὰ τῶν οὐρανῶν καταφρονῶμεν· μὴ ἀγαπῶμεν τὰ φθαρτὰ καὶ πρόσκαιρα, ἀλλὰ τὰ ἀφθαρτα καὶ αἰώνια· ἄς καθαρίσωμεν τὸν νοῦν μας· ἄς γεννοῦμεν ἑτοιμοὶ πρὸς ἀκρόασιν· πρὸς τὸ θαυμάριον ὅρος ἄς ἀναβῶμεν, διὰ νὰ ἴδωμεν καὶ τὴν ἁγίαν Τριάδα καθαρῶς· ἐκεῖ θέλομεν ἰδεῖ Ἰῶν μεταμορφούμενον, Πατέρα δὲ προσμαρτυροῦντα, καὶ Πνεῦμα ὡς νεφέλην ἐπισκιάζουσαν· ἐκεῖ προφῆτας θέλομεν ἰδεῖ προσκυνοῦντας δουλικῶς, Ἀποστόλους δὲ ἀπὸ τὸ ἄσπεκτον ἐκεῖνο φῶς κάτω εἰς γῆν πίπτοντας· ἐκεῖ καὶ ὁ Χριστὸς τὴν κεκρυμμένην θεότητα σήμερον ὀλιγοστώς ξεσκεπάζει· δείχνει μὲν ὀλίγον, διὰ νὰ γνωρισθῇ Θεὸς ἀληθινός· κρύπτει δέ, νὰ μὴ ἀποθάνωσιν οἱ μαθηταὶ ἀπὸ τὸ περισσὸν φῶς· ἐκεῖ καὶ Μωϋσῆς βλέπει τὸν νομοθέτην Χριστόν, καὶ Ἠλίας τὸν κηρυχθέντα ὑπ' αὐτοῦ· ἐκεῖ καὶ ἡμεῖς μετὰ τὸν νοῦν ἄς ἀναῖδωμεν, διὰ νὰ φωτισθῶμεν ὡς οἱ Ἀπόστολοι· καὶ ἐὰν μὴ τοσοῦτον, ἀλλ' οὖν μερικῶς καὶ ὀλιγοστώς. Ἐὰν οὖν καθαρισθῶμεν, καὶ ἐτοιμασθῶμεν, θέλομεν φωτισθῇ· ἐὰν δὲ φωτισθῶμεν, θέλομεν ἀκούσει καὶ τὴν ὑπόθεσιν τῆς εορτῆς μας, καθὼς εἶναι πρέπον καὶ δίκαιον, καὶ θέλομεν καταλάβει τὰ λεγόμενα· καὶ ἐγὼ μὲν, ὅπου διηγούμαι τοὺς τοιοῦτους λόγους, θέλω ἀνταμειφθῇ ἐκ Θεοῦ, ὑμεῖς δέ, ὅπου ἀκούετε, θέλετε λάβει μισθὸν ἐκ Θεοῦ.

Ἄρχομαι δὲ ἀπ' ἐδῶ τοὺς λόγους τοῦ Εὐαγγελίου. Καὶ ὁ μὲν Ματθαῖος καὶ Μάρκος καὶ Λουκᾶς οἱ τρεῖς Εὐαγγελισταὶ λέγουσιν οὕτω, καὶ πρῶτος ὁ Ματθαῖος· «Ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ μέρη Καισαρείας τῆς Φιλίππου, ἠρώτα τοὺς Μαθητάς αὐτοῦ, λέγων· Τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου; Οἱ δὲ εἶπον· Οἱ μὲν Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν, ἄλλοι δὲ Ἠλίαν, ἕτεροι Ἱερεμίαν, ἢ ἓνα τῶν Προφητῶν. Λέγει αὐτοῖς· Ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι; Ἀποκριθεὶς δὲ Σίμων Πέτρος, εἶπε· Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.» Ὁ Κύριος περιπατῶν εἰς τὴν γῆν σωματικῶς, ὑπῆγε καὶ ἕως τὰ μέρη τῆς Καισαρείας τοῦ Φιλίππου. Πέντε Και-

σαίρει εἶναι· τὴν δὲ Καισαρείαν ὅπου ἀναφέρει τὸ Εὐαγγέλιον, τὴν ἐκτίσεν ὁ Φίλιππος ὁ Μακεδών, καὶ διὰ τοῦτο ὀνομάζεται τοῦ Φιλίππου· εἰς αὐτῆς τῆς Καισαρείας τὰ μέρη ἠρώτησεν ὁ Χριστὸς τοὺς Μαθητάς του. Τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι; Ἐξέσπεν ὁ Χριστὸς τίνα τὸν λέγουσιν, ἀλλ' ἤθελε νὰ ἀκούσουν καὶ οἱ ἄλλοι Μαθηταὶ ἀπὸ τοῦ Πέτρου τὸ στόμα τίς εἶναι ὁ Χριστὸς. Τοὺς ἠρώτησε καὶ ἀπεκρίθησαν, ὅτι ἄλλοι λέγουσιν ὅτι εἶσαι ὁ Βαπτιστὴς Ἰωάννης. Καὶ πῶς ὁ Βαπτιστὴς Ἰωάννης ἦτον ὁ Χριστὸς, ὅπου ὁ Ἰωάννης ἦτον ἀποκεφαλισμένος; Ἐνόμιζόν οἱ ἄνθρωποι, ὅτι ὁ Βαπτιστὴς Ἰωάννης ἀνεστήθη, καθὼς τὸ λέγει καὶ τὸ Εὐαγγέλιον τοῦ αὐτοῦ Ματθαίου; ὡς ἀπὸ στόματος τοῦ τετράρχου Ἡρώδου. «Οὗτός ἐστιν Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς· αὐτὸς ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν, καὶ διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦσιν ἐν αὐτῷ»· Διότι ὑπελάμβανον οἱ ἄνθρωποι, ὅτι ἀνεστήθη ὁ Ἰωάννης, διὰ τοῦτο ἔλεγον τὸν Χριστὸν Ἰωάννην. Ἄλλοι τὸν ἔλεγον Ἠλίαν, ἄλλοι Ἱερεμίαν, ἄλλοι ὡς ἓνα ἀπὸ τοῦς θαυμαστοὺς Προφῆτας. Καθὼς ὑπελάμβανον οἱ ἄνθρωποι τὸν Χριστὸν οὕτω. Πότε ὁ Ἰωάννης ἀνέστησε νεκρόν, ὡς τὸν Χριστόν; πότε ὁ Ἠλίας ἰάτρευσε τυφλούς; πότε ὁ Ἱερεμίας ἐθεράπευσε τοὺς χωλοὺς καὶ ἀσθενεῖς; Βλέπεις ὅτι κακῶς ὑπελάμβανον οἱ ἄνθρωποι διὰ τὸν Χριστόν; Τοὺς λέγει ὁ Χριστὸς· ἀλλ' ἐσεῖς πῶς λέγετε δ' ἐμέ; Ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος λέγει. «Ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.» Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ. «Μακάριος εἶ Σίμων Βαριωνᾶ·» ἦτοι μακάριος εἶσαι ἐσὺ Σίμων υἱὸς τοῦ Ἰωνᾶ. Ἑβραϊκᾶ υἱὸς ὀνομάζεται Βάρ, Ἰωνᾶς δὲ ἐρμηνεύεται περιστέρα.

Τί τοῦ εἶπεν ὁ Χριστὸς; μακάριος εἶσαι ἐσὺ Σίμων υἱὸς τοῦ Ἰωνᾶ ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι ἀλλ' ὁ Πατήρ μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· καὶ γὰρ δέ σοι λέγω, ὅτι σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν· καὶ πύλαι ᾗδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς· καὶ δώσω σοι τὰς κλεῖς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· καὶ ὃ ἐὰν δέσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς, καὶ ὃ ἐὰν λύσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς. Καὶ πάλιν λέγει, ὅτι ὅποιος θέλει νὰ με ἀκολουθήσῃ, ἄς ἀρνηθῇ τὸν ἑαυτόν του, ἦτοι τὰς ἁμαρτίας του, καὶ ἄς λάβῃ τὸν σταυρόν του, ἦτοι ἄς ἐνθυμηταὶ καθ' ἡμέραν τὸν θανάτόν του, καὶ τότε ἄς με ἀκολου-

θήση. Ἀκολουθῶς λέγει ὁ Εὐαγγελιστής, ὅτι εἶπεν ὁ Χριστός. « Ἀμήν λέγω ὑμῖν, εἰσὶ τινες τῶν ὧδε ἐστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γέουσιν θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν τῇ βασιλείᾳ αὐτοῦ. » Ἦτοι τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, τὸν Χριστὸν αὐτόν, ὅπου μέλλει νὰ δείξῃ τὴν δόξαν του· αὐτὸ λέγεται βασιλεία. Αὐτὰ ὅσα εἶπαμεν, ὑπόθεσίς μας δὲν εἶναι. ἀλλὰ διὰ τοῦτο μόνον τὰ εἶπα, διὰ νὰ ἐννοήσητε ποιοὶ ἦσαν αὐτοί, ὅπου δὲν ἐγεύθησαν θάνατον, ἕως οὐ εἶδον τὸν Χριστὸν μεταμορφωθέντα· ἦτο δὲ Πέτρος καὶ Ἰωάννης καὶ ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἰάκωβος, ὅπου ἐκαταξιώθησαν καὶ εἶδον τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου εἰς τὸ Θαβὼρ ὄρος· πῶς δὲ τὴν εἶδον; ἀκούσατε πάλιν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου.

« Καὶ μεθ' ἡμέρας ἕξ, παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν, καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν. » Ἦτοι ἀφ' οὗ εἶπεν ὁ Χριστὸς τοὺς λόγους αὐτοὺς ὅπου προείπομεν, παρηλθον ἕξ ἡμέραι, καὶ λαμβάνει τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰακώβου, καὶ τοὺς ἀνεβίβασεν εἰς ἓν ὄρος ὑψηλὸν χωριστὰ ἀπὸ τοὺς ἄλλους, καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν των. Καὶ ὁ Μάρκος δὲ ὁ Εὐαγγελιστής καὶ αὐτὸς ἕξ ἡμέρας λέγει· ὁ δὲ Λουκᾶς λέγει· καὶ μεθ' ἡμέρας ὀκτώ. Ὁ Εὐαγγελιστής Λουκᾶς λέγει καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὅπου ἠρώτησε τοὺς Μαθητάς του ὁ Χριστός. « Τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι » λέγει καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὅπου μετεμορφώθη· οἱ δὲ ἄλλοι Εὐαγγελισταὶ μόνον τὰς ἐν μέσῳ ἡμέρας λέγουσιν· ἐκείνην δὲ ὅπου τοὺς ἠρώτησε, καὶ ἐκείνην ὅπου μετεμορφώθη δὲν τὴν λέγουσιν· καὶ διὰ τοῦτο ἕξ ἡμέρας λέγει ὁ Ματθαῖος, καὶ ὁ Μάρκος, ὁ δὲ Λουκᾶς λέγει ὀκτώ. Διὰ τὸ δὲ λέγει τὸν Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννου; διὰ νὰ μὴ ἀκούησιν Ἰάκωβον, καὶ νομίζῃς ὅτι δι' ἄλλον Ἰάκωβον λέγει· ὅτι εἶναι καὶ ἄλλος Ἰάκωβος, ὅπου ὠνομάζετο τοῦ Ἀλφαίου· οἱ δύο δὲ αὐτοὶ ἦσαν υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ Σαλώμης, ἡ ὁποία Σαλώμη αὐτὴ ἦτο θυγάτηρ τῆς Μαρίας τῆς γυναικὸς τοῦ Ματθάν.

Αὐτοὺς τοὺς τρεῖς ἔλαβεν ὁ Κύριος, καὶ τοὺς ἀνεβίβασεν εἰς ὄρος ὑψηλόν. Καὶ πῶς τοὺς ἀνεβίβασε; λέγει ὁ Εὐαγγελιστής, ὅτι τοὺς ἀνεβίβασε μὲ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀγάπην τῶν λόγων του· τοὺς ἀνε-

βίβασεν, ὅτι οἱ Μαθηταὶ ἀκούοντες τοὺς λόγους τοῦ Κυρίου, δὲν ἔδωλον εἰς τὸν νοῦν των τὸν κόπον τῆς ὁδοῦ. Πῶς θὰ γνωρίσωμεν, ὅτι ὄρος ὑψηλόν, ὅπου λέγουσιν οἱ Εὐαγγελισταί, τὸ Θαβὼρ ὄρος ἦτον; ὁ Ματθαῖος δὲν το λέγει, ὁ Μάρκος δὲν το ὀνομάζει, ὁ Λουκᾶς δὲν το λέγει, οὐδὲ ὁ Ἰωάννης τὸ ἀναφέρει· πῶς θὰ ἐννοήσωμεν λοιπὸν ὅτι διὰ τὸ Θαβὼρ ὄρος λέγει; ἄλλου δὲν ἔχομεν νὰ ἐννοήσωμεν, εἰμὴ ἀπὸ τὴν προφητείαν τοῦ προφήτου Δαυὶδ, ὅπου λέγει· « Θαβὼρ καὶ Ἑρμὼν ἐν τῇ ὀνόματί σου ἀγαλλιάσονται. » καὶ πῶς μὲν θέλουσιν ἀγαλλιασθῇ τὸ λέγει ὁ Δαυὶδ· πότε δέ, καὶ μὲ τί τρόπον; τὸ ἐσιώπησε. Λέγουσι τινές, διὰ τὸ ὅτι ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης δὲν ἀναφέρει τίποτε διὰ τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Χριστοῦ; καὶ λέγομεν, ὅτι διὰ νὰ μὴ φανῇ ὅτι διὰ χάριν τοῦ ἑαυτοῦ του τὸ λέγει, διὰ τοῦτο τὸ ἄφησε διὰ νὰ μαρτυροῦσιν ἄλλοι τὴν ἀλήθειαν, ὅπου εἶδεν αὐτὸς ὁ ἴδιος. Τί δὲ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν; θέλει νὰ εἴπῃ ὅτι ὁ Κύριος, ἕως ὅπου ἦτο κάτω πρὸς τοὺς ἄλλους Μαθητάς, καὶ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, ἦτο ταπεινὸς καὶ τῇ σχήματι καὶ τῇ ἀληθείᾳ· ἦτο κατηφής, ἦτο σκυθρωπός, ἦτο ὡς πτωχὸς καὶ πέννης· πτωχὸς μὲν, ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐγένετο ἄνθρωπος, ἀπὸ Βασιλεὺς δούλος, ἀπὸ πλούσιος, πτωχός, πέννης δὲ ὅτι δὲν εἶχεν οὐδὲ τὴν καθημερινὴν τροφήν νὰ φάγῃ. Ἐπειδὴ τοιοῦτος ἐφαίνετο καὶ ἦτο, καὶ περιεπάτει εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸ ὄρος δὲ ἔταν ἀνέβη, ἐφάνη Θεός, ἐξουσιαστής, βασιλεὺς, ὅπως λαμπρότης, διὰ τοῦτο λέγει ὁ Εὐαγγελιστής, ὅτι μετεμορφώθη, ἦτοι ἤλαξεν ἡ μορφή του, ἔμπροσθεν εἰς τοὺς Μαθητάς.

« Καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος τὰ δὲ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένοντο λευκὰ ὡς τὸ φῶς· καὶ ἰδοὺ ὤφθησαν αὐτοῖς Μωσῆς καὶ Ἡλίας μετ' αὐτοῦ συλλαλοῦντες. » Αὐτοὺς εἶναι ὁ ποιητὴς τοῦ ἡλίου, αὐτὸς εἶναι Θεὸς καὶ κτίστης τοῦ φωτός, ποὺ ἐφθάνεν ἡ λάμψις τοῦ ἡλίου μὲ τὴν λαμπρότητα τῶν ἱματίων τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ὅπως λέγει ὁ Εὐαγγελιστής Ματθαῖος, ὅτι ὡς τὸν ἥλιον ἔλαμψε, δὲν ἔχει μὲ τί ἄλλο λαμπρότατον νὰ τὸν παρομοιάσῃ, καὶ διὰ τοῦτο εἶπεν ὡς τὸν ἥλιον. Ὁ δὲ Μάρκος πάλιν λέγει, λευκὰ ὡς χιὼν. Ὁ Λουκᾶς δὲ πάλιν οὕτω λέγει· ἐγένετο ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ λευκὸς ἑξαστράπτων. καὶ ἐκεῖ ὅπου ἔλαμψεν ἔτι τὸν πρόσωπόν του, ἐφάνη ὡς ὁ Μωϋσῆς

καὶ ὁ Ἥλιος ὅπου ἐσυλλαλοῦσαν μετ' αὐτοῦ. «Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος εἶπε τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, καλὸν ἐστὶν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· εἰ θέλεις, ποιήσωμεν ὧδε τρεῖς σκηνάς, σοὶ μίαν, καὶ Μωσῇ μίαν, καὶ Ἥλίᾳ μίαν». Ἐφοβεῖτο ὁ Πέτρος διὰ τὸν Χριστὸν νὰ μὴ τὸν φονεύσουν οἱ Ἰουδαῖοι, διότι ἤκουσεν ἀπὸ τὸ στόμα Χριστοῦ ὅπου ἔλεγε· μέλλει ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ παραδοθῇ εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἀμαρτωλῶν, νὰ σταυρωθῇ, καὶ νὰ ἀποθάνῃ· καὶ αὐτός, διότι εἶχε περισσοτέραν ἀγάπην πρὸς τὸν Χριστόν, δὲν ἤθελε νὰ καταΐδουν κάτω εἰς τὸ πλῆθος τῶν ἀνθρώπων, ἀλλ' ἠγάπα τὴν ἡσυχίαν εἰς τὸ ὄρος· διὰ τοῦτο καὶ πρότερον ἔλεγεν ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος· «Καὶ προσλαβόμενος αὐτὸν ὁ Πέτρος ἤρξατο ἐπιτιμᾶν αὐτῷ, λέγων· Ἰλεῶς σοι, Κύριε, οὐ μὴ σοι ἔσται τοῦτο. Ὁ δὲ στραφεὶς εἶπε τῷ Πέτρῳ· Ὑπάγε ὀπίσω μου Σατανᾶ, σκάνδαλόν μου εἶ. ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων», ἐσὺ ὡς τώρα μὲ ἔλεγες υἱὸν Θεοῦ, ὡς τώρα μὲ ὁμολόγεις Χριστόν· καὶ τώρα φοβεῖσαι νὰ μὴ ἀποθάνῃ ;

Διὰ τοῦτο ἔλεγεν ὁ Πέτρος, ὅτι καλὸν εἶναι νὰ εἴμεθα ἐδῶ τώρα. ἂν θέλῃς δὲν ἐναντιούμεθα· ἂν δὲν θέλῃς, δέν σεν βιάζομεν· ἀλλὰ δι' ἐσᾶς δὲν κάμνετε Πέτρε καλύδας, ἀλλὰ νὰ εἰσθε χωρὶς ; Ἰδέτε ἀγάπην πολλήν, ὅπου εἰς τὸν Χριστόν, δέν τὸν ἔμελεν δι' ἑαυτόν, πρῶτον εἶπε διὰ τὸν Χριστόν, ὅτι δι' αὐτὸν τὸν ἔμελε περισσότερον· δεύτερον δὲ διὰ τὸν Μωϋσῆν, ὅτι αὐτὸς ἦτο νομοθέτης τοῦ παλαιοῦ νόμου, καὶ ὅτι αὐτὸς ἐπρωτόδειξε προφητείαν, καὶ λόγους Θεϊκούς· καὶ αὐτὸν ἐγίνωσκε διὰ μεγαλείτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς Προφῆτας τοὺς παλαιούς· τρίτον δὲ εἶπε τὸν Ἥλιον, ὡς κατώτερον τοῦ Μωϋσεώς· διότι καὶ οἱ δύο τῶν εἶναι ἐκδικηταὶ καλοί· ὁ μὲν Μωϋσῆς ἐπρόσταξε καὶ ἐφόνευσαν ὅσους προσκύνησαν τὸν γλυπτὸν Βεελφεγὼρ, ὅταν κατέβη ἀπὸ τὸ ὄρος Σινᾶ μὲ τόμον εἰς τὰς χεῖρας· ὁ δὲ Ἥλιος ὁ ἴδιος ἐφόνευσεν τοὺς πενήντα ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης τοῦ Βάαλ, καὶ διὰ τοῦτο τοὺς θέλομεν, διότι ὅταν ἔλθῃ καιρὸς νὰ ζητήσουν τὸν Χριστόν οἱ Ἑβραῖοι, νὰ τὸν φονεύσουν, ἔχομεν καὶ καλοὺς ἐκδικητάς νὰ τοὺς ἐναντιωθῶν· ὁ μὲν Μωϋσῆς θελεῖ τοὺς ὀργισθῇ νὰ ἀποθάνουν ὡς τὰ πρῶτότοκα τῆς Αἰγύπτου· ὁ δὲ Ἥλιος θέλει καταΐδᾷσαι πῦρ ἀπὸ τοὺς οὐρανούς νὰ τοὺς κατακαύσῃ, ὡς τοὺς ἑκατὸν στρατιώτας τὸν πα-

λαιὸν καιρὸν, ὅπου ἔκαμε καὶ ἐκατακρήμην ὁμοῦ μὲ τοὺς δύο πενήκοντάρχους.

Ἐμάθατε διατί τοὺς θέλομεν ; ὑμεῖς ἔχετε μεθ' ὑμῶν τὸν Χριστόν, ὅπου εἶναι μεγαλείτερος, τί θέλετε αὐτούς ; ἀληθῶς τὸν ἔχομεν· ἀλλὰ δὲν τὸ πιστεύουσιν οἱ ἄνθρωποι, ἀλλὰ ζητοῦσιν νὰ τὸν φονεύσουν, καὶ ὅταν τὸν ἴδωσιν τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἥλιον, καὶ τοὺς γνωρίσουν, ἴσως νὰ ἐμποδισθῶν· ἀλλ' ἂν θελήσῃ ὁ Χριστὸς μόνος τοῦ νὰ παραδοθῇ εἰς θάνατον, δύνανται αὐτοὶ ὅπου εἶναι δοῦλοι τοῦ νὰ τοῦ ἐναντιωθῶν, νὰ μὴ ποιήσῃ ὡς βούλεται ; δέν δύνανται. Ἀλλὰ τί τοὺς θέλετε τοὺς Προφῆτας ; βλέπετε ὅτι εἶναι λανθασμένοι οἱ λόγοι τοῦ Πέτρου ; διὰ τοῦτο λέγει καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Μάρκος, «Οὐ γὰρ ἤδει τι ἐλάλει». καὶ πάλιν ὁ Λουκᾶς λέγει· «Μὴ εἰδώς ὁ λέγει»·

«Ἐτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἰδοὺ νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκέλασεν αὐτούς, καὶ ἰδοὺ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα. Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε» Ἡ φωνὴ δὲν ἦτο τῆς νεφέλης, ἀλλ' ἦτο τοῦ Πατρὸς, ὅπου ἐμαρτύρει ἀοράτως· ἡ δὲ νεφέλη ἦτο τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὁ Πατὴρ ὁ ἀγέννητος ἐλάλησεν, καὶ εἶπε τὸν Χριστόν, ὅτι εἶναι ὁ Υἱὸς τοῦ ἀγαπημένου. Καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταί, ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν, καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα. Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς, ἤψατο αὐτῶν, καὶ εἶπεν· Ἐγέρθητε· καὶ μὴ φοβεῖσθε. Ἐπάραντες δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, οὐδένα εἶδον, εἰμὴ τὸν Ἰησοῦν μόνον· καταβαινόντων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐνετείλατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Μηδενὶ εἰπῆτε τὸ δρᾶμα, ἕως οὗ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ. Καὶ διατί τοὺς παρήγγειλε νὰ μὴ εἰποὺν τίποτε ; διὰ νὰ μὴ ἀκούσουν οἱ ἄλλοι μαθηταί, καὶ φθονήσουν. καὶ μάλιστα ὁ προδότης Ἰούδας, ὅπου ἐξήτει πρόφασιν κατὰ τοῦ Χριστοῦ νὰ τὸν παραδώσῃ. Ὡς δὲ ἀνθρώπου ὁ Χριστὸς τὸν ἑαυτὸν τοῦ ὀνομάζει, ὅτι ἐφόρεσε σὰρκα ὡς ἄνθρωπος, καὶ ὅτι ὡς ἦτο κατὰ τὴν Θεότητα υἱὸς Θεοῦ, οὕτω καὶ κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα υἱὸς ἀνθρώπου.

Ἀλλ' ὁ εὐλογημένος Χριστιανὸς, τὴν μὲν ὑπόθεσιν τῆς ἐορτῆς μας, καὶ τὴν ἐξήγησιν τοῦ θεοῦ καὶ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, ἔαν καὶ μὴ ὡς ἦτο πρέπον, ἀλλ' οὖν μερικῶς, τὴν ἠκούσατε, διότι ὡς εἶναι ἡ

δύναμις τῶν νοημάτων τοῦ ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τολμῶ εἰπεῖν, ὅτι οὐδὲ οἱ Ἄγγελοι δύναται νὰ τὴν εἰπωσι καταλεπτῶς. Πλὴν ἡμεῖς ὅσον τῆς ὥρας καὶ τῆς δυνάμεώς μας, ὡς ἐν συντόμῳ τὴν εἰπομεν. Ἀκούσατε ἀκόμη καὶ τὰ ζητήματα τῆς ἑορτῆς μας. Καὶ πρῶτον μὲν ζητοῦμεν, διατί ἔγεινεν ἡ μεταμόρφωσις : δεύτερον· διατί ὁ Χριστὸς μετεμορφώθη πλησίον εἰς τὸ πάθος ; τρίτον, διατί δὲν μετεμορφώθη ἔμπροσθεν εἰς πολλοὺς, καθὼς ἔκαμνε καὶ ἄλλα θαύματα ; τέταρτον, διατί δὲν ἐπῆρε ὅλους τοὺς μαθητάς, ἀλλ' ἄφησε τοὺς ἐννέα, καὶ ἐπῆρε μόνον τοὺς τρεῖς ; πέμπτον διατί δὲν ἄφησε τὸν Ἰούδαν, νὰ πάρῃ τοὺς ἄλλους ἑνδεκα ; ἕκτον, διατί δὲν ἐπῆρεν ἄλλους μαθητάς, ἀλλὰ τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην ; ὀγδοον, διατί δὲν ἔγεινεν εἰς παιδιᾶδα ἡ μεταμόρφωσις, ἀλλ' εἰς ὄρος ; ἑννατον, διατί δὲν ἐμεταμορφώθη εἰς τὸ Σιγὼρ ὄρος, ἢ εἰς τῆς Σαμαρείας, ἢ εἰς τὸ Καρμήλιον ὄρος, ἢ εἰς τῆς Γαλιλαίας, ἀλλ' ἐμεταμορφώθη εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος ; δέκατον, διατί εὐρέθησαν ἐκεῖ οἱ προφῆται ; ἑνδέκατον, διατί δὲν παρέστησεν ἄλλους προφῆτας, ἀλλὰ τὸν Μωϋσῆν καὶ Ἡλῖαν ; δωδέκατον, πόθεν ἐγνώρισαν οἱ Ἀπόστολοι, ὅτι ἦτον ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας, ὅπου ποτὲ τῶν δέν τοὺς εἶδαν ; δέκατον τρίτον, διατί ἦτον ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ὁ Ἡλίας, ἀπὸ τὸν Ἄδην ὁ Μωϋσῆς καὶ ἀπὸ τὴν γῆν οἱ Ἀπόστολοι ; δέκατον τέταρτον, διατί ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς ἕνας, καὶ ἀπὸ τὸν Ἄδην ἕνας, ἀπὸ δὲ τὴν γῆν ἦσαν τρεῖς ; δέκατον πέμπτον, διατί δὲν λέγουσιν εἰς κανὲν μέρος ὅτι καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐφάνη εἰς τὴν μεταμόρφωσιν, καθὼς καὶ εἰς τὴν Βάπτισιν, ὅπου ἐφάνη εἰς εἶδος περισσεῶς ; ἂν ἡ ἀγία Τριάς εἶναι ἀχώριστος καὶ ὁ μὲν Πατὴρ ἐμαρτύρει, ὁ Υἱὸς μετεμορφῶτο, τὸ ἅγιον Πνεῦμα ποῦ ἦτον ; Αὐτὰ τὰ δεκαπέντε ζητήματα ἔχομεν, πλὴν θέλει καὶ καιρὸν ἡ διάλυσίς των· ἀλλ' ἡμεῖς ὡς ἐν συντόμῳ θὰ τα διαλύσωμεν.

Ἄλλ' ἄς ἀρχίσω νὰ διαλύσω τὸ πρῶτον· αὐτὸ δὲ εἶναι : διατί ἔγεινεν ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ; Καὶ λέγομεν διὰ τρεῖς αἰτίας· μίαν μὲν, ὅτι οἱ Μαθηταὶ ἐξ ἀρχῆς ἦσαν ἄνθρωποι ἀλειτουργοί, καὶ βάνανσοι εἰς πάντα τὰ σωματικά· ὅταν δὲ ὁ Κύριος ἐσαρκώθη ἐκ τῆς ἀγίας Παρθένου Μαρίας, εἰς τριάντα ἐτῶν ἡλικίαν ἐδαπτίσθη· καὶ ἄφ' οὗ ἐδαπτίσθη,

ἄρχισε καὶ τὸ κήρυγμα εἰς ὅλον τὸν κόσμον· διδάσκων ὁ Κύριος, ἀπόκτησε καὶ τοὺς Μαθητάς, ἀγροίκους εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ ἀγραμμάτων· Καὶ τοῦτο διατί ; ἵνα βεβαιωθῇ τὸ κήρυγμα τῶν Ἀποστόλων εἰς τὸν κόσμον, νὰ μὴ ἔχωσιν οἱ ἔχθροί τῆς πίστεως μας νὰ λέγωσιν, ὅτι ἀπὸ τὴν σοφίαν τῶν ἐκέρδησαν οἱ Ἀπόστολοι τοὺς ἀνθρώπους. Ἐπειδὴ ἅπλοι ἄνθρωποι ἦσαν ἐξ ἀρχῆς ἐχρηαίοντο καὶ τὴν τελείωσιν ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, ἦτοι, νὰ καταβῇ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον νὰ τοὺς φωτίσῃ καὶ νὰ τοὺς τελειώσῃ, αὐτὸ δὲ ἔγεινε παντήκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ. Πρὶν ἀπὸ τὴν ἀνάστασιν ἦσαν ἀκέρμη ἀτελείωτοι οἱ Ἀπόστολοι. Ὁ Χριστὸς δέ, ἐπειδὴ ἐμελλε νὰ σταυρωθῇ, νὰ ὑβρισθῇ, νὰ ἐμπαιχθῇ, νὰ νὰ καταφρονηθῇ, νὰ ταφῇ, καὶ ὅλας τὰς καταφρονήσεις νὰ ὑπομείνῃ, διὰ τοῦτο μετεμορφώθη ἔμπροσθέν των, ἵνα ὅταν τὸν ἴδωσι ὅπου ὑβρίζεται, ὅπου κρίνεται, ὅπου στυγνώνεται, νὰ μὴ νομίζουσιν ὅτι δὲν εἶναι Θεὸς ἀληθινός, ἀλλὰ νὰ ἐνθυμοῦνται τὸ φῶς ἐκεῖνο ὅπου ἔλαμψεν ἔμπροσθέν των, τὴν λαμπρότητα τὴν περισσὴν, ὅπου εἶδον καὶ νὰ καταλαμβάνουσιν ὅτι ἐκουσίως θὰ ἀποθάνῃ διὰ τὴν σωτηρίαν μας, νὰ μὴ λέγουσιν καὶ αὐτοὶ ὡς τοὺς ληστὰς «οὐδ' ὁ καταλύων τὸν ναόν, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς, κατὰ δὴ ἀπὸ τοῦ σταυροῦ ὅπως ἴδωμεν, καὶ πιστεῦσωμεν.» καὶ πάλιν ὡς ἄλλους ὅπου ἔλεγον. «Εἰ Υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, κατὰ δὴ ἀπὸ τοῦ σταυροῦ» καὶ πάλιν : «ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι.» ὅτι ἔδλεπον οἱ Ἑβραῖοι τὸν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, καὶ δὲν ἐπίστευον ὅτι εἶναι Θεός, ἀλλὰ ἐδλασφήμουν, καὶ ἔλεγον τοιαύτους λόγους. Διὰ νὰ μὴ πάθωσιν καὶ οἱ Ἀπόστολοι ὡς τοὺς Ἰουδαίους καὶ νὰ μὴ νομίζουσιν τοιαῦτα πράγματα, διὰ τοῦτο μετεμορφώθη ἔμπροσθέν των νὰ τὸν ἐννοήσουν ὅτι εἶναι Θεὸς ἀληθινός· ἔχομεν μίαν αἰτίαν. Δευτέραν δὲ ὅτι ὁ Χριστὸς ἐξ ἀρχῆς οὕτω τοῖς Μαθηταῖς τοῦ ἔλεγεν. «Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καὶ καὶ ἀκολουθεῖτω μοι.» ἦτοι ὅποιος θέλει νὰ ἔλθῃ μαζί μου ἄς ἀρνηθῇ τὸν ἑαυτόν του καὶ ἄς λάβῃ τὸν σταυρὸν του, ἦτοι ἄς ἐνθυμῇται τὸν ἑαυτοῦ θάνατον καθ' ἡμέραν καὶ ἄς μὲ ἀκολουθήσῃ. Ἐπειδὴ περὶ θανάτου ἀνέφερε τοῖς Ἀποστόλοις, θέλει νὰ δείξῃ ἐκ τούτου, ἂν ἀποθάνωσι διὰ τὴν ἀγά-

πην του εις τιμὴν θέλουσι ἀξιώθῃ. Τρίτην δὲ αἰτίαν ὅτι ἡ λάμψις τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου ἦτο προμήνυμα τῆς μελλούσης ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, καὶ τῆς Δευτέρας του παρουσίας· καὶ διὰ τὴν δεῖξῃ πῶς μέλλουν οἱ δίκαιοι νὰ λάμψωσιν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, διὰ τοῦτο μετεμορφώθη ἡκούσατε διὰ ποίαν αἰτίαν, καὶ διατὶ ἐμεταμορφώθη· ὁ Χριστὸς; Ἀκούσατε καὶ τὸ δεύτερον ζήτημα· εἶναι δέ, διατὶ ὁ Χριστὸς ἐμεταμορφώθη πλησίον εἰς τὸ πάθος του; καὶ λέγομεν εἰς αὐτό, διὰ δύο αἰτίας· μία μὲν, ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν οἱ Ἀπόστολοι ἦσαν ἀκόμῃ ἀτελεῖς, καὶ δὲν ἠδύναντο νὰ ἰδοῦσιν ὅσα εἶδον· δευτέραν δέ, ὅτι νὰ μὴ λησμονήσωσι ὅσα εἶδον, ἀλλὰ νὰ τὰ ἐνθυμοῦνται εἰς τὸν καιρὸν τῆς σταυρώσεως τοῦ Χριστοῦ, καὶ φαίνεται ἡ ὑπόθεσις ὡς λέγουσιν οἱ Διδάσκαλοι τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅτι ὁ Χριστὸς τεσσαράκοντα ἡμέρας πρὶν ἀπὸ τὸ πάθος του μετεμορφώθη διὰ τὰς δύο αἰτίας ὅπου ἡκούσατε. Εἰπομεν καὶ τὴν λύσιν τοῦ δευτέρου ζητήματος. Τρίτον δὲ εἶναι, διατὶ δὲν ἐμεταμορφώθη εἰς πολλοὺς ἔμπροσθεν, ὡς ἔκαμε καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα; Καὶ λέγομεν εἰς αὐτό, ὁ Μωϋσῆς, ὅταν ἤθελε νὰ ἀναίβῃ εἰς τὸ Σινᾶ ὄρος, νὰ δέχθῃ τὰς πλάκας γεγραμμένας μετὰ τὸν θεόγραφον νόμον, δὲν ἔλαβε οὐδένα μαζὶ του, διότι δὲν ἦσαν ἄξιοι νὰ ἴδωσιν ὅσα εἶδεν ὁ Μωϋσῆς, διότι ἦσαν ἁμαρτωλοὶ καὶ ἀκάθαρτοι, ὁμοίως καὶ ὁ Χριστὸς δὲν μετεμορφώθη ἔμπροσθεν εἰς πολλοὺς, διότι δὲν ἦσαν ἄξιοι οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν μικρῶν Ἰουδαίων νὰ ἴδωσι τοιοῦτον θαῦμα, καὶ τόσον φῶς τῆς θεότητος, ὅπου οἱ Μαθηταί, τὸ εἶδον ὀλίγον, καὶ πάλιν ἔπεσαν κάτω ἀπὸ τὸν φόβον των. Ἔχομεν καὶ τὸ τρίτον ζήτημα. Τέταρτον δὲ εἶναι, διατὶ δὲν ἔλαβεν ὅλους τοὺς Μαθητὰς ἀλλ' ἄφησε τοὺς ἐννέα, καὶ ἔλαβε μόνον τοὺς τρεῖς; Καὶ λέγομεν εἰς αὐτό ὅτι ἂν ἐλάβανεν ὅλους τοὺς Μαθητὰς ἀνάγκη ἦτο νὰ λάβῃ καὶ τὸν προδότην Ἰούδαν καὶ πάλιν ἂν ἐλάβανεν τοὺς ἑνδεκα καὶ αὐτὸ νὰ ἀφήσῃ ἢ ἤθελε νὰ λέγῃ, ὅτι διατὶ δὲν ἐλάβανεν καὶ ἐμὲ εἰς τὴν μεταμόρφωσιν του, διὰ τοῦτο τὸν ἐπρόδωσα. ἐμὲ ἔδωκε χάριν καὶ ἔκαμνα θαύματα καθὼς καὶ ὅλους τοὺς Μαθητὰς, ἐμὲ εἶχεν ἐμπιστευμένον ἀπὸ ὅλους, ἐμὲ ἡγάπα περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους Μαθητὰς. Διατὶ δὲν ἔλαβεν καὶ ἐμὲ νὰ ἴδω πῶς θέλει μεταμορφωθῇ; διατὶ δὲν με ἠξίωσε νὰ ἴδω καὶ ἐγὼ τὴν λαμπρό-

τητα τοῦ προσώπου του; διὰ τοῦτο τὸν ἐπρόδωσα, ἀλλὰ καὶ ἐγὼ διὰ τοῦτο τὸν παρέδωκα εἰς αἰμόν καὶ κακὸν θάνατον. Διὰ τὴν μὴ ἔχῃ τοιαύτην αἰτίαν ὁ Ἰούδας, διὰ τοῦτο δὲν τὸν ἄφησε μοναχόν. Αὐτὸ ὅπου τώρα εἶναι διάλυμα τοῦ τετάρτου καὶ πέμπτου ζητήματος. Ἄς διαλύσωμεν καὶ τὸ ἕκτον.

Εἶναι δὲ διατὶ δὲν ἔλαβε καὶ τὸν Ἰούδαν καὶ λέγομεν εἰς αὐτό, ὅτι δὲν ἦτον ἄξιος ὁ μικρὸς Ἰούδας νὰ ἴδῃ τοιαύτην λάμψιν Θεοῦ ὅτι ἡ ψυχὴ του ἦτον ὅλως διόλου πεπωρωμένη, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἐννοήσῃ τοιοῦτον θαῦμα. Ἐὰν οἱ Ἀπόστολοι ὅπου ἦσαν ἄξιοι καὶ καθαροὶ καὶ πάλιν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἴδωσι τὸ φῶς ἐκεῖνο, πόσον μᾶλλον ἐκεῖνος ὁ κακὸς προδότης, καὶ φονεὺς τοῦ Κυρίου, ὁ ἀνάξιος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅπου δὲν ἦτο ἄξιος καὶ τὴν γῆν νὰ πατῇ ἢ νὰ βλέπῃ τὸν οὐρανὸν ἢ καὶ νὰ τῇ εἰς τὴν γῆν ὅπου καὶ ὁ Κύριος, διὰ τὴν νὰ τὸν ἠξεύρῃ ὅτι εἶναι φθονερός, καμμίαν αἰτίαν δὲν του ἔδωκε, ἀλλ' ὅσα χαρίσματα ἔδωκεν εἰς τοὺς Μαθητὰς του, ἔδωκε εἰς αὐτὸν πρωτίτερα, μόνον διὰ τὴν μὴ ἔχῃ αἰτίαν τῆς προδοσίας του· ἀλλ' αὐτὸς ὡς μικρὸς καὶ κατοικητήριον ὅπου ἦτο τοῦ Διαδόλου, πάντοτε ἐφθόνηι, πάντοτε ζητοῦσε τρόπον καὶ καιρὸν διὰ νὰ τὸν παραδώσῃ εἰς θάνατον· πῶς λοιπὸν ἦτο ἄξιος ὁ τοιοῦτος ἀνάξιος καὶ ἀκάθαρτος, νὰ ἴδῃ φῶς καὶ λαμπρότητα Θεοῦ· καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ ὁ Χριστὸς τὸν ἔλαβεν εἰς τὸ ὄρος νὰ ἴδῃ τὴν μεταμόρφωσιν του. Ἀλλὰ ἰδοὺ βοηθεῖα Θεοῦ διελύσαμεν καὶ τὸ ἕβδομον· αὐτὸ δὲ εἶναι, διατὶ δὲν ἔλαβεν ἄλλους Μαθητὰς, ἀλλὰ τὸν Πέτρον, Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην. Καὶ λέγομεν εἰς αὐτό ὅτι ὁ Πέτρος ἦτο πρωτίτερα θερμότατος ἀπὸ ὅλους τοὺς μαθητὰς πρὸς τὸν Χριστὸν καὶ διὰ τοῦτο τὸν ἐπῆρεν. Ἄλλο, δέ, ὅτι αὐτὸς ὡμολόγησε τὸν Χριστὸν ὅτι εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, καθὼς τὸ ἡκούσατε εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ Εὐαγγελίου· τὸν δὲ Ἰωάννην ἐπῆρεν ὅτι τὸν ἡγάπα ὁ Χριστὸς περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους μαθητὰς, διότι ἦτο παρθένος καὶ πρόνιμος καὶ Θεολόγος, τὸν Ἰάκωβον δὲ διὰ τοιαύτην αἰτίαν· ὁ Ἰάκωβος αὐτὸς ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἰωάννου, ὡς διηγεῖται τὸ κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον, ὑπῆγεν εἰς τὸν Χριστὸν μετὰ τὸν ἀδελφόν του, καὶ λέγουσιν Διδάσκαλε σὲ παρακαλοῦμεν ἔν ζήτημα νὰ μᾶς χαρίσῃς· τοὺς λέγει, τί ζητεῖτε; τοὺς λέγουσιν οἱ ἀδελφοί· θέλομεν ὅταν βασιλεύσῃς νὰ βάλῃς ἕνα ἐξ ἀριστερῶν καὶ ἄλλον ἐκ δεξιῶν· τοὺς λέγει ὁ Χρι-

στός· δύνασθε νὰ πίετε τὸ ποτήριον ὅπου θέλω πίνει ἐγώ ; ἤτοι δύ-
νασθε νὰ ἀποθάνητε διὰ τὴν ἀγάπην μου, ὡς καὶ ἐγὼ θέλω ἀπο-
θάνη διὰ τὴν σωτηρίαν σας ; ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος καὶ λέγει, δυνά-
μεθα, Κύριε. Τότε τοὺς λέγει ὁ Χριστός· τὸν μὲν θάνατον θέλετε
λάβη διὰ τὴν ἀγάπην μου, τὸ δὲ χάρισμα ὅπου ζητεῖται δὲν εἶνε
ιδιὸν σας. Διότι ἦτο τόσον πρόθυμος ὁ Ἰάκωβος νὰ ἀποθάνη διὰ
τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦτο τὸν ἐπῆρε καὶ ὁ Χριστός εἰς
τὴν Μεταμόρφωσιν. Καὶ ἄλλο δὲ ὅτι ὅταν ἐμελλεν ὁ Χριστός νὰ πα-
ραδοθῇ, αὐτοὺς ἐμελλε νὰ πάρῃ εἰς τὸ ὅρος νὰ προσευχηθῇ καθὼς
τὸ λέγει ὁ εὐαγγελιστὴς Μάρκος. Καὶ ἔρχονται εἰς χωρίον οὗ τὸ ὄ-
νομα Γεθσημανῆ, καὶ λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ. Καθίστατε ὧδε, ἕως
ἀπελθὼν προσεύξομαι· καὶ παραλαμβάνει τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον
καὶ Ἰωάννην μετ' αὐτοῦ, καὶ ἤρξαντο ἐκθαμβεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν.
Διότι ἐμελλε νὰ πάρῃ αὐτοὺς εἰς τὴν προσευχὴν του, διὰ τοῦτο
τοὺς ἐπῆρε καὶ εἰς τὴν μεταμόρφωσιν του, ὅταν τὸν βλέπουσιν ὅτι
λυπᾶται καὶ προσεύχεται νὰ ἐνθυμῶνται τὴν μεταμόρφωσίν του,
νὰ ἐννοήσωσι ὅτι ἐθελουσίως καὶ καθὼς ἄνθρωπος λυπεῖται καὶ προ-
σεύχεται. Καὶ ἄλλο δὲ ὅτι αὐτοὶ οἱ τρεῖς ἐμελλον νὰ τὸν ἀκολου-
θήσουν ἕως εἰς τὴν αὐλήν τοῦ Καϊάφα νὰ τὸν ἴδωσι πῶς κρίνεται
ὡς κατὰ δικόν· καὶ ὁ μὲν Πέτρος ὑπῆγεν ἀκολουθῶν νὰ ἴδῃ τί θέ-
λει γενῆ. Ὁ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης οἱ ἀδελφοὶ ὑπῆγαν ὡς γνῶ-
ριμοὶ καὶ συγγενεῖς τοῦ Καϊάφα, καθὼς τὸ λέγει ὁ Εὐαγγελιστὴς
Μάρκος. «Καὶ ἀφέντες αὐτὸν πάντες ἔφυγον· καὶ ἦν τις νεανίσκος,
ὃς ἠκολούθησεν αὐτῷ, περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ», διὰ
τὸν Ἰωάννην λέγει· Διότι ἐμελλον αὐτοὶ οἱ τρεῖς νὰ τὸν ἴδωσι, πῶς
κρίνεται, διὰ τοῦτο τοὺς ἐπῆρεν, ὅταν τὸν ἴδουν ὅτι κρίνεται, ὅτι
ὀδριάζεται, ὅτι καταδικάζεται, νὰ μὴ ἀπιστήσωσιν. Ἠκούσατε, εὐλο-
γημένοι χριστιανοί, τὸ ἔδδομον ζήτημα πῶς τὸ ἐλύσαμεν. Ἀκούσατε
λοιπὸν καὶ τὸ ὄγδοον· ἐνθυμεῖσθε ποῖον εἶναι, ἐξητούσαμεν διατὶ δὲν
ἔγεινεν εἰς πεδιάδα ἢ μεταμόρφωσις ἄλλ' εἰς ὅρος ; καὶ λέγομεν
εἰς αὐτὸ διὰ δύο αἰτίας· μίαν μὲν, ὅτι ἡ μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου
ἦτο σημεῖον πῶς νὰ παύσουν αἱ θυσίαι τῶν Ἑλλήνων, ὅπου ἐγίνοντο
εἰς τὰ ὄρη δια τοὺς δαίμονας, δευτέραν δὲ ὅτι ἔλα τὰ παλαιὰ μυ-
στήρια τοῦ Θεοῦ εἰς ὅρος ἐγίνοντο, καὶ ἀπὸ τὰ πολλὰ ἐν δύο νὰ εἴπω.

Γράφει ἡ Παλαιὰ Διαθήκη εἰς τὴν βίβλον τῆς Γενέσεως, ὅτι ὁ
Ἀβραὰμ ἐγέννησεν ἕνα υἱὸν μονογενῆ εἰς τὸ γῆρας του ἐξ ἐπαγ-
γελίας, Ἰσαὰκ τὸ ὄνομά του, καὶ ὁ Θεὸς θέλων νὰ δοκιμάσῃ, τὸν
Ἀβραὰμ ἐὰν ἔχη ἀγάπην πρὸς τὸν Θεὸν τοῦ εἶπεν· ὅτι ὑπαγε εἰς
ἐν ὅρος ἐπάνω, καὶ σφάξε τὸν υἱόν σου τὸν Ἰσαὰκ διὰ τὴν ἀγάπην
μου, καὶ οὕτω τὸ ἤθελε πράξει. ἀλλὰ Ἄγγελος Κυρίου δὲν τὸν ἀφη-
σε. Καὶ ὁ Μωϋσῆς ὁ παλαιὸς Προφήτης ἐπάνω εἰς ὅρος ἐδέχθη τὸν
θεόγραφον νόμον. ἀλλὰ καὶ ἄλλα πολλὰ μυστήρια ἔγειναν εἰς ὄρη.
Ὁ Μωϋσῆς αὐτὸς εἰς τὸ Σινᾶ ὅρος εἶδε τὴν καιομένην βάτον, καὶ
μὴ καταφλεγόμενην εἰς ὅρος ἐτελεύτησεν· εἰς ὅρος εἶδε τὴν δόξαν
τοῦ Θεοῦ ἐν γνόφῳ καὶ θυέλλῃ· καὶ διὰ τοῦτο εἰς ὅρος ἔγεινε καὶ ἡ
μεταμόρφωσις τοῦ Κυρίου. Εἶπαμεν καὶ τὸ ὄγδοον ζήτημα. Ἄς δια-
λύσωμεν καὶ τὸ ἕννατον· εἶναι δὲ διατὶ δὲν μετεμορφώθη εἰς τὸ
Σιγὼρ ὅρος, ἢ εἰς τὸ Καρμήλιον ἢ εἰς τῆς Σαμαρείας, ἢ εἰς τῆς
Γαλιλαίας, ἢ εἰς τὸ Ἐλαιῶν τὸ ὅρος, ἀλλὰ μετεμορφώθη εἰς τὸ Θα-
δώριον ὅρος.

Σόδομα καὶ Γόμορα ἦν πόλεις μεγάλαι ὅπου ἦν εἰς τὴν ἐξου-
σίαν τοῦ Λὼτ ἀνεψιοῦ τοῦ Ἀβραάμ. Οἱ ἄνθρωποι ὅπου ἐκατακοί-
σαν ἐκεῖ, ἦτον ἁμαρτωλοὶ, καὶ ἀρσενοκοῖται. Ὁ Θεὸς ἐδεδούληθη τὰς
ἁμαρτίας των, καὶ ἐμελλε νὰ τὰς κατακαύσῃ· καὶ στέλλει δύο Ἀγ-
γέλους, νὰ εἴπωσιν εἰς τὸν Λὼτ νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπ' ἐκεῖ, διὰ νὰ μὴ
κατακαῇ μετὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς. Καὶ ὡς ὑπῆγον καὶ τοῦ τὸ εἶπον,
ὑπῆγεν ὁ Λὼτ καὶ εἰς τοὺς συγγενεῖς του καὶ τοὺς τὸ εἶπε, νὰ ἀνα-
χωρήσουν, διὰ νὰ μὴ κατακαοῦν, καὶ αὐτοὶ δὲν τὸν ἐπίστευσαν, ἀλλὰ
τὸν ἐμυκτήριζον καὶ τοῦ ἔλεγον· ἡξεύρεις ἐσὺ τί θὰ κάμῃ ὁ Θεός ;
ὡς εἶδεν ὅτι δὲν τὸν ἤκουον, ὑπῆγε πάλιν εἰς τὸν οἶκόν του, καὶ
τοῦ λέγουν οἱ Ἀγγελοι, ἐπειδὴ δὲν ἀκούουσιν, ἐξελθε ἐσὺ καὶ λάβε
καὶ τὴν γυναῖκά σου, καὶ ταῖς δύο θυγατέρας σου, καὶ ἀναχώ-
ρησον, καὶ πρόσσεχε, κἀνείς ὀπίσω νὰ μὴν ἐπιστραφῇ νὰ ἴδῃ· μόνον
ἀνάβητε εἰς τὸ Σιγὼρ ὅρος καὶ μένετε. Παρευθὺς ἐξηλθεν ὁ Λὼτ
ἀπὸ τὰ Σόδομα· καὶ ἡ γυνή του ἐλυπήθη τοὺς συγγενεῖς τῆς, καὶ
ἐστράφη ὀπίσω νὰ ἴδῃ, καὶ πάραυτα ἔγεινε στήλη ἁλός. ὁ δὲ Λὼτ
ἔλαβε ταῖς θυγατέρας καὶ ἀνέβη εἰς τὸ Σιγὼρ ὅρος. Ἐκεῖ αἱ θυ-
γατέρες εἶπον μεταξύ των ὅτι ὁλος ὁ κόσμος ἐκατακάη, ἀκούομεν

ὅτι εἰς τὸν παλαιὸν καιρὸν ἐκαταπόντισεν ὁ Θεὸς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ὁ Νῶε ἐκεῖνος ἐφύλαξε σπέρμα τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν Κιβωτὸν καὶ ἡμεῖς ἃς ἀφήσωμεν κόσμον, καὶ τὴν νύκτα ἐκείνην δίδουσιν εἰς τὸν πατέρα τῶν οἶνων πολύν, καὶ κοιμᾶται ἡ μεγαλειτέρα μετ' αὐτοῦ· ὁ δὲ Λῶτ συνευρέθη ἐκ τῆς μέθης μετ' τὴν θυγατέρα του· καὶ τὴν δευτέραν νύκτα ὁμοίως μετ' τὴν μικροτέραν, καὶ ἀμφότεραι εὗρέθησαν ἐν γαστρὶ ἔχουσαι καὶ ἡ μὲν μεγαλυτέρα ἐγέννησεν υἱὸν καὶ τὸν ὠνόμασεν Μωάβ, ἥτοι υἱὸν τοῦ πατρός μου. ἡ δὲ μικροτέρα καὶ αὐτὴ ἔτεκεν υἱὸν καὶ τὸν ὠνόμασεν Ἀμμάν, ἥτοι υἱὸν γένους μου. Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν ἦτο μεμιασμένος τὸ Σιγώρ, καὶ διὰ τοῦτο δὲν μετεμορφώθη ἐκεῖ.

Εἰς τῆς Σαμαρείας δὲ τὸ ὄρος δὲν μετεμορφώθη διὰ τοιαύτην αἰτίαν, ὁ Ἰακώβ ὁ υἱὸς τοῦ Ἰσαὰκ ἀναχωρῶν ἀπὸ τὸν ἀδελφόν του Ἡσαὺ διὰ τὴν εὐλογίαν ὅπου ἔλαβε μετὰ δόλου, ὑπῆγεν εἰς τὴν Συρίαν εἰς τὸν θεῖόν του τὸν Λάβαν, τῆς μητρός του τῆς Ρεβέκκας τὸν ἀδελφόν. ἐκεῖ ὑπηρέτησεν ἑπτὰ ἔτη διὰ νὰ λάβῃ τὴν Ραχὴλ· ὁ δὲ Λάβαν τοῦ ἔδωκε τὴν Λείαν τὴν μεγαλειτέραν· πάλιν ὑπηρέτησεν ἄλλα ἑπτὰ ἔτη, καὶ τοῦ ἔδωκε καὶ τὴν Ραχὴλ. Ἀφ' οὗ τὰς ἔλαβεν, ἔκαμεν ἑξ ἔτη εἰς τὸν οἶκον τοῦ πενθεροῦ του, καὶ ἐζητοῦσε καιρὸν νὰ ἀναχωρήσῃ καὶ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός του καὶ δὲν εὗρισκε. Μίαν ἡμέραν, ὅταν ἀπουσίαζεν ὁ Λάβαν νὰ κουρεύσῃ τὰ πρόβατά του, εὐθὺς ἐγερθεὶς ὁ Ἰακώβ, λαμβάνων τὰς δύο τοῦ γυναῖκας καὶ τὰ ἑνδεκά του παιδιὰ, ὅτι τὸν Βενιαμὴν ἀκόμη δὲν τον εἶχε γεννήσει, φεύγει, ἀπὸ τὴν Συρίαν διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν Παλαιστίνην εἰς τοὺς συγγενεῖς του. ἡ Ραχὴλ δὲ ἡ μικροτέρα τοῦ γυνὴ ἔκλεψε τὰ εἰδῶλα τοῦ πατρός της, ὅτι ὁ Λάβαν ἐκεῖνος ἦτον εἰδωλολάτρης καὶ ἐπροσκύνει τὰ εἰδῶλα, καὶ τὰ ἔκρυπεν εἰς τὰ ἱμάτιά της καὶ ἀνεχώρησαν ἀπ' ἐκεῖ. Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἦλθεν ὁ Λάβαν εἰς τὸν οἶκόν του καὶ δὲν ἤυρε τὸν γαμβρόν του, ἔμαθε δὲ ὅτι ἀνεχώρησε· παρευθὺς ἵππεύσας τρέχει νὰ τὸν φθάσῃ, καὶ μετὰ ἑπτὰ ἡμέρας τὸν ἔφθασε· καὶ πολλὰ ὠργίσθη τὸν Ἰακώβ τὸν γαμβρόν του, καὶ τοῦ λέγει· διατί ἔφυγες ὡς κλέπτῃς ἀπὸ τὸν οἶκόν μου καὶ δὲν ἐπερίμενες νὰ σὲ προδοῶσω, καὶ νὰ σὲ ἀποχαιρέτισω, καὶ νὰ φιλήσω τὰ παιδιὰ μου; ἀλλ' ἔφυγες καὶ ἔκλεψες καὶ

τοὺς θεοὺς ὅπου ἐπροσκύνουν; ὁ δὲ Ἰακώβ τοῦ λέγει· ἀνάγκην εἶχα καὶ ἀνεχώρησα, χωρὶς νὰ σε ἐρωτήσω, ἀλλὰ τοὺς θεοὺς σου ἐγὼ δὲν τοὺς ἔλαβον, διότι δὲν ἤξευρεν ὁ Ἰακώβ πῶς τοὺς ἔλαβεν ἡ γυνὴ του. Ὁ δὲ πενθερός του, λέγει νὰ ἐρευνήσω εἰς τὰ ἱμάτιά σου, καὶ ἂν δὲν τοὺς εὕρω δὲν σε λέγω τίποτε. Ὅταν δὲ ἀρχισαν ὁ Λάβαν νὰ ζητῇ τὰ εἰδῶλα, ἡ Ραχὴλ τὰ ἔβαλεν ὑποκάτω εἰς ἓνα σαμᾶρι καμήλας, ἔπειτα ἐκάθισε καὶ αὐτὴ ἐπάνω καὶ ὅταν εἶδε τὸν πατέρα της τοῦ λέγει· ἃς ἔχω συμπάθεια, κύριέ μου, πῶς δὲν σε ὑπεδέχθην, ὅτι ἀσθενῶ ταύτην τὴν ὥραν, καὶ δὲν δύναμαι νὰ σε χαιρετίσω. Τὰ ἐρεύνησεν ὁ Λάβαν καὶ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὰ εὕρῃ. Τότε τοῦ λέγει ὁ Ἰακώβ, ἀλλὰ διατί με συκοφαντεῖς καὶ με ἔκαμες κλέπτῃν; κάμε ὅρκον ὅτι πλέον νὰ μὴ συναντηθῶμεν οἱ δύο μας. Καὶ οὕτω ἔκαμον. Τότε ἠγέρθη ὁ Ἰακώβ καὶ ἐπῆγεν ἕως τὸ Βαιθήλ ὄρος τῆς Σαμαρείας. Ἐπαθε δὲ καὶ ἄλλα περισσότερα εἰς τὸν δρόμον ὁ Ἰακώβ, ἀλλ' ἐγὼ συντέμνω τὸν λόγον μου. Ἐκεῖ εἶπεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἰακώβ, ὅτι κάμε μου αὐτοῦ μίαν ἐκκλησίαν. διὰ νὰ με προσκυνεῖτε ὅλοι σας, ὅτι ἐγὼ σας ἐλευθέρωσα ἀπὸ τὰ πολλὰ σας κακὰ. Τὸ πρῶτον λέγει ὁ Ἰακώβ εἰς τὴν συνοδίαν του· ἴδετε ὅτι ἕκαστος ἐξ ὑμῶν ἔχει κλέψει ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ πενθεροῦ μου, κρύψετε το εἰς τὴν γῆν ἢ ρίψετε αὐτό. Τότε ἡ ἡ Ραχὴλ ἔσκαψεν εἰς τὴν ρίζαν τοῦ βουνοῦ καὶ ἔχωσε τὰ εἰδῶλα τοῦ πατρός της. Ἀπὸ τότε ἐπεκράτησε συνήθεια εἰς τοὺς Σαμαρείτας καὶ ἐπροσκυνοῦσαν εἰς τὸ ὄρος ἐκεῖνο τὸ Βαιθήλ, ὅχι διὰ τὰ εἰδῶλα, ἀλλὰ διὰ τὴν ἐκκλησίαν ὅπου ἦτον ἐπάνω. Διὰ τοῦτο ἔλεγε καὶ ἡ Σαμαρείτισσα πρὸς τὸν Χριστόν, ὅτι οἱ πατέρες ἡμῶν ἐν τῷ ὄρει τούτῳ προσεκύνησαν. Ἐπειδὴ εἰδῶλα εἶχεν ὑποκάτω τὸ ὄρος αὐτὸ τῆς Σαμαρείας, διὰ τοῦτο δὲν ἠθέλησεν ὁ Χριστὸς νὰ μεταμορφωθῇ ἐκεῖ.

Τὸ ὄρος δὲ τὸ Καρμήλιον ἦτον ἄνωθεν καὶ ἐξ ἀρχῆς ὀνομαζόμενον τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ. Διὰ νὰ μὴ εἴπουν οἱ ἄνθρωποι ὅτι ὁ Προφήτης Ἡλίας ἦτο ἐκεῖνος ὅπου μετεμορφώθη, διὰ τοῦτο δὲν ὑπῆγεν οὐδὲ εἰς τὸ Καρμήλιον ὄρος. Εἰς τῆς Γαλιλαίας δὲ τὸ ὄρος δὲν ὑπῆγεν, ὅτι ἐμελλεν νὰ φανῇ ἐκεῖ μετὰ τὴν ἀνάστασιν, ὡς τὸ λέγει τὸ κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον. Οἱ δὲ ἑνδεκα Μαθηταὶ ἐπορεύ-

θησαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν εἰς τὸ ὄρος οὗ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς. Εἰς τὸ ὄρος δὲ τῶν Ἐλαιῶν δὲν μετεμορφώθη, ὅτι ἐμελλεν ἀπ' ἐκεῖ νὰ ἀναληφθῇ εἰς τοὺς Οὐρανοὺς. Ἀλλὰ διὰ τοῦτο μετεμορφώθη εἰς τὸ Θαβώρ ὅτι ἐξ ἀρχῆς ἦτο προωρισμένον· διότι Θαβώρ, ἔλευσις φωτὸς ἐρμηνεύεται. Ὁ Δαυὶδ τὸ μαρτυρεῖ· Θαβώρ, λέγων, καὶ Ἑρμῶν ἐν τῇ ὀνομασίᾳ σου ἀγαλλιάσονται. Ἀλλ' ἄς διαλύσωμεν καὶ τὸ δέκατον, εἶναι δέ· τίνος ἕνεκεν εἰς τὴν Μεταμόρφωσιν τοῦ Χριστοῦ εὐρέθησαν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἥλιος, οἱ δύο αὐτοῦ Προφῆται; λέγομεν εἰς αὐτό, Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ὡς φιλόανθρωπος καὶ ἐλεήμων ὅπου ἦτον, ἐφόρεσε σάρκα ἐκ τῆς ἁγίας Παρθένου. Καὶ ἐπειδὴ σῶμα εἶχε, ἔτρωγεν, ἔπινεν ὡς ἄνθρωπος καὶ αὐτὸς· καὶ μὲ τελώνας καὶ ἁμαρτωλοὺς καὶ ἐθνικοὺς συνέτρωγε, μόνον διὰ νὰ κερδήσῃ τὰς ψυχὰς των. Οἱ δὲ μαρτοὶ Ἰουδαῖοι ὡς ψθονεροὶ καὶ ἐπιβουλοὶ ὅπου ἦσαν, πάντοτε ἐφθόνουν, καὶ ὅχι μόνον εἰς τοῦτο ἀλλὰ καὶ τὰ θαύματα ὅπου ἔκαμνε τὸ Σάββατον, καὶ διὰ ἐκεῖνα τὸν κατηγοροῦν, καὶ τοῦ ἔλεγον ὅτι εἶναι παραβάτης τοῦ νόμου, καὶ παράνομος· καὶ ἐπειδὴ οὕτω τὸν κατηγοροῦν, φέρει τοὺς δύο αὐτοὺς νὰ τὸν προσκυνήσωσι, διὰ νὰ ἴδωσιν, ὅτι δὲν εἶναι παράνομος ὡς λέγουσιν αὐτοί, ἀλλὰ μάλιστα αὐτὸν εἶναι ὅπου ἔκαμε τὸν νόμον. καὶ τὸν μὲν Μωϋσῆν λαμβάνει, ὅτι αὐτὸς ἦτο νομοθέτης τῶν Ἑβραίων· τὸν δὲ Ἥλιον, ὅτι αὐτὸς ἐκοπίασε πολλὰ διὰ τὸν νόμον· καὶ ἀπὸ τοῦτο νὰ καταλάβωσιν ὅτι ἂν ἦτον ὁ Χριστὸς παράνομος, δὲν τὸν ἤθελον προσκυνοῦν· οἱ δύο αὐτοὶ Προφῆται. Καὶ διὰ ἄλλην δὲ αἰτίαν, ὅτι ἐπειδὴ οἱ ἄνθρωποι, ἄλλοι μὲν τὸν ὀνόμαζον Ἥλιον, ἄλλοι δὲ Μωσῆν, καὶ ἄλλοι Ἰωάννην, διὰ τοῦτο φέρει αὐτοὺς νὰ ἐννοήσωσιν, ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸς ὁ Μωϋσῆς, οὐδὲ ὁ Ἥλιος, ἀλλ' ὁ ποιητὴς καὶ Θεὸς αὐτῶν εἶναι.

Ἐχομεν καὶ τὸ δέκατον ζήτημα. Ἄς διαλύσωμεν καὶ τὸ ἐνδέκατον· αὐτὸ δὲ εἶναι διατὶ δὲν παρέστησεν ἄλλους Προφῆτας, ἀλλὰ τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἥλιον, καὶ λέγομεν εἰς αὐτό. Ἡ βίβλος τοῦ Μωϋσέως ὅπου ὀνομάζεται τῆς Ἐξόδου, ἐκεῖνη γράφει ὅτι ὁ Μωϋσῆς ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ καὶ ὁ Θεὸς εἶπεν ὅτι δὲν δύνασαι τώρα νὰ μὲ ἴδῃς, ἀλλ' ἐγὼ θέλω ὑπάγει πρωτίτερα ἀπὸ ἐσὲ καὶ θέλω σὲ βάλῃ εἰς μίαν πέτραν, καὶ θέλεις ἴδῃ μόνον τὰ

ὀπίσθιά μου, ἀλλὰ τὸ πρόσωπόν μου δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ ἴδῃς; καὶ ἐπειδὴ τοῦ ἔταξα τὸ χάρισμα αὐτό, διὰ τοῦτο τὸν ἔφερα νὰ τὸ ἴδῃ — ὁμοίως ὑπεσχέθη καὶ εἰς τὸν Ἥλιον τὸ χάρισμα αὐτό, ὡς γράφει ἡ Βίβλος τῶν βασιλειῶν, καὶ ἐπειδὴ τοὺς ὑπεσχέθη, διὰ τοῦτο καὶ αὐτοὺς παρέστησε. Καὶ κατ' ἄλλον δὲ τρόπον· ὅτι ὁ Χριστὸς, ὡς τὸ προεῖπα, παρήγγειλε τοὺς Μαθητάς καὶ τοὺς ἔλεγεν, ὅστις θέλει νὰ ἔλθῃ μαζί μου ἄς ἀφήσῃ τὰς κακίας του καὶ τότε ἄς μὲ ἀκολουθήσῃ. Ἦτοι τοὺς παρήγγειλε, θέλει νὰ δείξῃ εἰς τί δόξαν θέλουσιν ἀξιοθῇ οἱ τοιοῦτοι ἄνθρωποι· δηλαδὴ ὡς τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἥλιον, ὅτι ἀμφοτέρωτεροι πολλὸν κίνδυνον ὑπέμειναν διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ, ὁ μὲν Μωϋσῆς ὅταν ἤλεγε τὸν Φαραῶ, ὁ δὲ Ἥλιος ὅταν ἤλεγε τὸν Ἀχαάβ· ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἔφθασαν καὶ εἰς τοιαύτην τιμὴν. Καὶ δι' ἄλλην αἰτίαν, ὅτι ὁ Κύριος πάντοτε ἔλεγεν εἰς τοὺς Μαθητάς του, ὅτι νὰ μὴ ἔχωσι περισυῖαν καὶ θέλει νὰ δείξῃ πῶς θέλουσιν τιμηθῇ καὶ οἱ Ἀπόστολοι ὡς αὐτοὺς ἐὰν γείνωσι ἀκλήμονες, καὶ ἄλιν ἔλεγεν ὁ Κύριος τοῖς Ἀποστόλοις, ὅτι σὰς στέλλω νὰ ὑπάγετε εἰς τοὺς Ἐβλῆνας ὡς τὰ πρόβατα εἰς τοὺς λύκους. Διὰ νὰ μὴ βάνουσιν οἱ Ἀπόστολοι εἰς τὸν νοῦν τῶν ὅτι, πῶς ἡμεῖς ἀγράμματοι καὶ ἰδιῶται θὰ δυνηθῶμεν νὰ νικήσωμεν βασιλεῖς φιλοσόφους; διὰ τοῦτο φέρει εἰς τὸ μέσον τοὺς δύο· ὅτι ὁ μὲν Μωϋσῆς ἦτο βραδύγλωσσος, ὁ δὲ Ἥλιος ἦτον ἀγράμματος καὶ ἀπλούς.

Ἀλλ' ἐπειδὴ εἶπομεν καὶ τοῦ ἐνδεκάτου ζητήματος τὴν διαλύσιν νὰ εἰποῦμεν καὶ τοῦ δωδεκάτου. Τὸ Δωδεκάτον ζήτημα ἔχομεν πόθεν ἐγνώρισαν οἱ Ἀπόστολοι ὅτι εἶναι ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἥλιος καὶ λέγομεν εἰς αὐτό ὅτι ἀπὸ τοὺς λόγους τῶν τοὺς ἐγνώρισαν, τοὺς ὁποίους ἔλεγον πρὸς τὸν Χριστόν. Καὶ τί ἔλεγον; ὁ μὲν Μωϋσῆς ἔλεγεν οὕτω· Δοξάζω σὲ Χριστέ μου, ὅτι καθὼς μὲ ὑπεσχέθης, οὕτω καὶ ἐπλήρωσες· σὺ εἶσαι τέλος τῆς προφητείας μου· σὺ ἔδωκας τὰς γεγραμμένας πλάκας, σὺ μὲ ἔστειλεις νὰ ἐλέγξω τὸν Φαραῶ, σὺ ἔκαμες τὰ θαύματα εἰς τὴν Αἴγυπτον, σὺ Κύριέ μου μᾶς ἐθρεψας τεσσαράκοντα ἔτη εἰς τὴν ἔρημον μὲ τὸ μάννα, σὺ μᾶς ἐπότισες καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς Μερᾶς τὸν τόπον, σὺ τώρα μετεμορφώθης ὡς Θεὸς ἀληθινός. Ὁ δὲ Ἥλιος οὕτω· Δοξάζω σε Χριστέ μου ὅτι καθὼς μοῦ ὑπεσχέθης, οὕτω καὶ ἐπλήρωσες· σὺ εἶσαι Θεὸς ἀληθινός, διὰ τὸ ὄνομά σου ἐγὼ ἤλεξα τὸν παράνομον Ἀχαάβ. σὺ εἰσήκουσες τὴν προσευχήν μου καὶ δὲν ἐδρεξες τρία ἔτη καὶ ἕξ μῆνας· σὺ μὲ τὸ πρόσταγμά σου μὲ ἔστειλεις νὰ κατασφάξω τοὺς πενήκοντα ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης· ἡ ἰδική σου δύναμις διέσχισε τὸν Ἰορδάνην καὶ διέβην ἄβροχος· σὺ μὲ ἀνέλαβες καὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς μὲ ἄρμα πύρινον· διὰ τοῦτο εὐχαριστῶ σε· διὰ τοῦτο δοξολογῶ σε Χριστέ Βα-

σιλεύ. Ἀπὸ αὐτοὺς τοὺς λόγους, καὶ ἀπὸ τὰς τοιαύτας προφητείας ἐνόησαν οἱ Ἀπόστολοι ὅτι εἶναι Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἡλίας. Ἐχομεν καὶ τὸ δωδέκατον ζήτημα. Ἄς εἰποῦμεν καὶ τὸ τρισκαιδέκατον· εἶναι δὲ διατὶ ὁ μὲν Ἡλίας ἦλθεν ἀπὸ τοὺς οὐρανοῦς. Ὁ Μωϋσῆς δὲ ἀπὸ τὸν ἄδην, οἱ δὲ Ἀπόστολοι ἀπὸ τὴν γῆν.

Καὶ λέγομεν ὅτι διὰ τὴν φανῆν ὁ Χριστὸς ὅτι εἶναι βασιλεὺς τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τοῦ ἄδου, καὶ τῆς γῆς, καθὼς τὸ λέγει καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος· «Ἴνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων». τοῦτο μαρτυρεῖ καὶ Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνὸς εἰς ἓν τοῦ τροπάριον τῆς ὁγδόης ᾠδῆς σήμερον καὶ λέγει· «Ὡς οὐρανοῦ δεσπόζοντι καὶ τῆς γῆς βασιλεύοντι, «καταχθονίων τὴν κυρίαν ἔχοντι, Χριστέ σοι παρέστησαν, ἐκ μὲν «τῆς γῆς Ἀπόστολοι, ὡς ἐξ οὐρανοῦ δὲ, ὁ Θεοδότης Ἡλίας Μωσῆς «δὲ ἐκ νεκράων.» ἦτοι, Χριστέ, διότι ἄρχεις εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ βασιλεύεις τὴν γῆν, καὶ διότι εἶσαι Κύριος τοῦ ἄδου, διὰ τοῦτο σοὶ παρεστάθησαν ὁ μὲν Ἡλίας ἀπὸ τοὺς οὐρανοῦς, ὁ Μωϋσῆς δὲ ἀπὸ τὰ καταχθόνια, καὶ οἱ Ἀπόστολοι ἀπὸ τὴν γῆν.

Ἀκούσατε καὶ τὸ δέκατον τέταρτον ζήτημα· αὐτὸ δὲ εἶναι· διατὶ ἀπὸ τοὺς οὐρανοῦς ἦτον ἓνας, ἀπὸ τὸν ἄδην ἓνας ἀπὸ τὴν γῆν τρεῖς; καὶ λέγομεν εἰς αὐτό. Τὰ ἐπίγεια σώματα ὀνομάζονται οἱ Φιλόσοφοι τριχῇ διαστατά. λέγονται δὲ τριχῇ διαστατά, διότι ἔχουσι τρεῖς διαστάσεις, ἦτοι μῆκος, πλάτος καὶ βάθος, καθὼς νὰ εἰπώμεν, ἐν σῶμα ἀνθρώπου, ἢ μία πέτρα, ἢ ἐν ξύλον, ἀνάγκη νὰ ἔχῃ μᾶκρος καὶ πλάτος καὶ βάθος, τὰ δὲ οὐράνια καὶ τὰ καταχθόνια, ἐπειδὴ δὲν ἔχουν οὔτε μᾶκρος, οὔτε πλάτος οὔτε βάθος, διὰ τοῦτο τὰ ὀνομάζονται ἀπλὰ καὶ μονοειδῆ· διότι ὁ οὐρανός, καὶ ὁ ἄδης δὲν δέχονται σώματα τριχῇ διαστατά, ἀλλὰ μόνον ψυχὴν δέχονται ἀπλὴν καὶ ἀσύνθετον· ἢ δὲ γῆ δέχεται τὸ σῶμα τὸ τριχῇ διαστατόν. Ἐπειδὴ τὰ ἐπίγεια ὡς ἠκούσατε εἶναι τριχῇ διαστατά, τὰ δὲ οὐράνια καὶ τὰ καταχθόνια ἀπλὰ καὶ μονοειδῆ, διὰ τοῦτο ἔλαβεν ὁ Χριστὸς ἀπὸ τὴν γῆν τρεῖς, ἀπὸ δὲ τὸν οὐρανὸν ἓνα, καὶ ἀπὸ τὸν ἄδην ὁμοίως ἓνα. Ἰδοὺ ἐλύσαμεν καὶ τὸ δέκατον τέταρτον ζήτημα. Ἄς διαλύσωμεν καὶ τὸ δέκατον πέμπτον ὡς ἐν συντόμῳ, διὰ τὴν θεολογίαν ὅπου ἔχει, εἶναι δὲ, πῶς δὲν γράφει εἰς κανὲν μέρος, ὅτι ἐφάνη καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα εἰς τὴν μεταμόρφωσιν; Ἐὰν ἡ ἁγία Τριάς εἶναι ἀχώριστος καὶ ἀδιαίρετος κατὰ τὴν φύσιν καὶ ὁ μὲν Υἱὸς μετεμορφώτο, ὁ Πατὴρ ἐμαρτύρει, τὸ Πνεῦμα ποῦ ἦν;

Καὶ λέγει εἰς αὐτὸ ὁ ἅγιος Ἀνδρέας ὁ Ἱεροσολυμίτης ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Κρήτης εἰς τὸν σημερινόν του λόγον οὕτω. «Νεφέλη τοιγαροῦν ἐστὶ φωτεινὴ κατὰ τὸν ἡμέτερον λόγον, ἐξ ἧς κατὰ τοῦ

Πατρὸς ἡ φωνὴ πρόεισι, τίς καὶ πόθεν ὁ μεταμορφούμενος διαπυσίως κηρύττουσα, ἡ ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην μικρὸν ἐμπροσθεν καταπτᾶσα περιστερὰ, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τὸ καταβαίνον ἀνωθεν εἶδε περιστερὰς, καὶ ἔλθον ἐπ' αὐτὸν ἐκείνον τὸν βαπτιζόμενον, ἦτοι ἐκείνη ἡ νεφέλη ἡ φωτεινὴ ὅπου ἐφάνη, ἀπὸ τὴν ὁποίαν νεφέλην ἐξηλήθεν ἡ φωνὴ καὶ ἐμαρτύρησε μεταμορφούμενον τὸν Χριστόν, ἦτο ἡ περιστερὰ ὅπου ἐφάνη εἰς τὴν βάπτισιν καὶ ἔμεινεν εἰς τὸν Χριστόν, ὅπου ἐβαπτίζετο, δηλαδὴ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἦτο ἡ νεφέλη. Καὶ θέλεις μαρτυρίαν βεβαιωτέραν; ἄκουε τοῦ Ἀποστόλου Παύλου λέγοντο ἐν τῇ πρὸς Κορινθίους ἐπιστολῇ· «Οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί ὅτι οἱ πατέρες ἡμῶν πάντες ὑπὸ τὴν νεφέλῃ ἦσαν, καὶ πάντες διὰ τῆς θαλάσσης διήλθον, καὶ πάντες εἰς τὸν Μωϋσῆν ἐβαπτίσθησαν, ἐν τῇ νεφέλῃ καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ.» Καὶ ἐκ τούτου δηλοῖ ὁ ἀπόστολος Παῦλος, ὅτι ἡ μὲν θάλασσα ἦτο τύπος τοῦ ὕδατος, ἡ δὲ νεφέλη ἦτο τύπος τοῦ ἁγίου Πνεύματος. Ἀλλὰ καὶ ὁ θεὸς Ἰωάννης Δαμασκηνὸς αὐτοὺς τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου μεταφράζει σήμερον εἰς ἓν τοῦ τροπάριον τῆς ἑκτῆς ᾠδῆς, καὶ λέγει· «Ὁ στύλος ὁ τοῦ πυρός, Χριστὸν μεταμορφούμενον, ἡ δὲ νεφέλη «σαφῶς τὴν χάριν τοῦ Πνεύματος τὴν ἐπισκιάσασαν ἐν τῷ Θαβώ- «ρῳ προεδήλου ἐμφανέστατα» Εἰς αὐτὸ ὁ μιαιώτατος καὶ ἀσεδῆς Βαρλαάμ ὁ Καλαβρὸς πολλὰ ἐδλασφήμισε, καὶ ἔλεγεν, ὅτι τὸ φῶς ἐκεῖνο ἦτον οὐσία Θεοῦ· ἄλλοτε δὲ ἔλεγεν, ὅτι ἦτο κτιστόν. καὶ εἰς ἄμφότερα ἐδλασφήμισε ὁ θεοήλατος, ὅτι ἂν ἦτο τὸ φῶς ἐκεῖνο οὐσία Θεοῦ, πῶς τὸ ἠθέλον ἴδει οἱ Ἀπόστολοι; οὐσίαν Θεοῦ δὲν δύνανται νὰ ἴδωσιν οὐδε οἱ Ἄγγελοι, καὶ ὀφθαλμοὶ ἀνθρώπων πῶς τὴν εἶδον; καὶ ἐὰν ἐφαίνετο ἡ οὐσία τοῦ Θεοῦ, ἠθέλεν εἶσθαι ὁ Θεὸς δρατὸς καὶ φαινόμενος· καὶ διὰ τοῦτο ἐδλασφήμει εἰς αὐτό, καὶ ἦτο αἰρετικός, ὡς τοὺς Μασαλιανούς, ὅπου ἔλεγον καὶ ἐκεῖνοι, ὅτι δύναται ὁ ἄνθρωπος νὰ ἴδῃ τὸν Θεὸν ὡς καθὼς εἶναι· πῶς δὲ ἔλεγεν ἄλλοτε, ὅτι ἦτο κτιστόν, ἐδλασφήμα ὡς τοὺς Ἀρειανούς ὅπου ἔλεγον κτιστόν εἰς τὴν θεότητα· διότι κτιστὴ οὐσία, ἔχει καὶ κτιστὴν ἐνέργειαν· δρατὸν σῶμα ἔχει καὶ δρατὴν δύναμιν· ἡ δὲ ἄκτιστος οὐσία ἔχει καὶ ἄκτιστον ἐνέργειαν· ἦτοι ὁ ἥλιος ὅπου εἶναι κτιστός, ἔχει καὶ κτιστὴν ἐνέργειαν, ἦτοι τὴν θερμότητα, ἢ τὴν λαμπρότητα· ὁ δὲ Θεὸς ὅπου εἶναι ἄκτιστος, ἔχει καὶ ἄκτιστον ἐνέργειαν. Τὸ λοιπὸν ὡς ἐν συντόμῳ λέγομεν, ἡ νεφέλη ἐκείνη ἡ φωτεινὴ, ὅπου ἐφάνη εἰς τὸ Θαβώρ ὄρος, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἦτον.

Ἰδοὺ εὐλογημένοι Χριστιανοί, ἐλύσαμεν ὅλα μας τὰ ζητήματα, καὶ πρέπει εἶναι νὰ κάμωμεν τέλος τοῦ λόγου μας, ὅτι πολλὸς καιρὸς παρήλθε. Πλὴν ἐσεῖς ἐνθυμεῖσθε ὅσα εἶπομεν, καὶ καλῶς τὰ

ἐννοήσατε ὅτι εἶναι μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας, καὶ ὅτι με τὴν τιμὴν καὶ προσκύνησιν τῶν τοιούτων μυστηρίων ἐλπίζομεν νὰ σωθῶμεν ὅλοι μας οἱ εὐσεβεῖς Χριστιανοί· με τὴν εὐσέδειαν δὲ θέλομεν νὰ ἔχωμεν καὶ νὰ κάμωμεν καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ Χριστοῦ, φιλαδελφίαν εἰς πάντας, καὶ εἰς ἀλλήλους μας, ἀγάπην εἰς τοὺς ἐχθροὺς μας, ἐγκράτειαν τῶν παθῶν, ἀποχὴν τῶν κακῶν, ἔλλειψιν τῶν ἁμαρτιῶν μας· ὅσα εἶναι τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Σωτηρίας μας ἃς ἐπιμεληθῶμεν, ἃς σπουδάζωμεν, ἃς ἀγωνισθῶμεν νὰ κατορθώσωμεν, ἵνα μᾶς ἀξιῶσιν καὶ ὁ Χριστὸς τῆς αἰωνίου του βασιλείας. Ἦς γένοιτο πάντας ἡμᾶς ἐπιτυχεῖν, χάριτι τοῦ ἀγεννήτου Πατρὸς καὶ γεννητοῦ Υἱοῦ, καὶ ἐκπορευτοῦ Πνεύματος· ᾧ ἡ δόξα πρέπει εἰς τοὺς ἀτελευτήτους αἰῶνας τῶν ἀπεράντων αἰώνων. Ἀμήν.

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ

Εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν ΣΩΤΗΡΑ ΤΕ ΚΑΙ ΘΕΟΝ

ΙΗΣΟΥΝ ΧΡΙΣΤΟΝ

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΡΓΥΡΟΠΟΛΕΩΣ ΣΕΡΑΦΕΙΜ.

Μετὰ τὸ Εὐλόγητόν, τὸ Κύριε εἰσάκουσον, εἶτα τὸ Θεὸς Κύριος καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Δ'.

Ὁ Ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Ὡ Ἰησοῦ μου πολυέλεε Σῶτερ, ἐκδυσώπῃ σε ταπεινῶς. Ἰησοῦ μου, τῶν ἐγκλημάτων ῥῦσαι με καὶ καθαρόν, ψυχὴν μου τὴν τάλαιναν, μολυσμῶν οὖσαν πλήρη, καὶ σῶσον Πολυεύσπλαγνε, τοῦ πυρὸς τῆς Γεέννης, ἵνα θαρρῶντως, Σῶτερ Ἰησοῦ δοξολογῶ σε καὶ δοξάζω σφῆζόμενος.

Δόξα· Καὶ νῦν Θεοτόκιον. Οὐ σιωπήσωμεν.

Ὁ Ν. Καὶ ὁ Κανὼν ἔχων Ἀκροστιχίδα

Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Θεὸν σέβω. Σεραφεῖμ.

ᾠδὴ Α'. Ἦχος πλ. Δ'. Ὑψὸν διοδεύσας. Δόξα σοι ὁ Θεός.

Ἰησοῦ γλυκύτατε τῆς ἐμῆς, ψυχῆς τῆς δυστήνου σὺ θεράπευσον, Ἰησοῦ, τραύματα δεινά, καὶ ἁμαρτίας, ὧ Ἰησοῦ τοῦ σοῦ δούλου ἐξάλειψον.

Ἦθελον, γλυκύτατε Ἰησοῦ, Κροῦνοῖς τῶν δακρύων πλημμυλῇ-

ματα τὰ ἐμὰ, ἐκπλῦναι, Χριστέ, ἀλλ' ἀπατᾷ με ὁ πονηρὸς, οὗ τῶν δόλων με λύτρωσαι.

Σὺ Σῶτερ τοῦ σύμπαντος, Ἰησοῦ, ῥῦσαι τὸν σὸν δούλον ἐκ παγίδων τοῦ πονηροῦ, καὶ ποίησον μέτοχον τῆς δόξης τῆς Οὐρανίου, Ἰησοῦ μου γλυκύτατε Θεοτόκιον.

Ὁλη, Κόρη, οὖσα ὅλη καλὴ, ὅλη φασφόρος, Θεοφόρος τε καὶ λαμπρά, λάμπρυνον τὰ ὄμματα ψυχῆς μου, καὶ φωτοφόρον με ὄλον ἀπέρ γασαι.

ᾠδὴ Γ'. Σὺ εἰ τὸ Στερέωμα. Δόξα σοι ὁ Θεός.

Ὑπόδεξι δέομαι, ᾧ Ἰησοῦ μου, τὸν δούλόν σου, καὶ σῶσόν με νῦν παθῶν καὶ κινδύνων, καὶ Γεέννης ἀπάλλαξον.

Νῦν σῶσον τὸν δούλόν σου, ὧ Ἰησοῦ μου γλυκύτατε, καὶ τῆς σκληρᾶς καταδίκης ῥῦσαι, τῆς ἐν κρίσει. Φιλάνθρωπε.

Χριστέ μου τὸν δούλόν σου, ἐν κατανύξει βοῶντά σοι, νόσων δεινῶν καὶ θλίψεως πάσης. Ἰησοῦ μου διάσωσον.

Θεοτόκιον.

Ῥῦσαι με τὸν ἄσωτον, μόνη Πανάχραντε, δέομαι, σαῖς μητρικαῖς πρεσβείαις, κινδύνων καὶ παντοίων κακώσεων.

ᾠδὴ Δ'. Εἰσακήκοα Κύριε. Δόξα σοι ὁ Θεός.

Ἰησοῦ μου γλυκύτατε, πάθῃ τὰ δεινά μου θεράπευσον, καὶ τοῦ δράκοντος ἐξάρπασον τῶν χειρῶν, Χριστέ μου, τὸν ἱκέτην σου.

Σὺ Φιλάνθρωπε Κύριε, τῆς ἀπεγνωσμένης ψυχῆς μου πέφυκας Ἰησοῦ μου ἀπολύτρωσις, διὸ πάσης θλίψεως με λύτρωσαι.

Τὸν καιρὸν ὃν μοι δέδωκας, Σῶτερ Ἰησοῦ μου κατεδαπάνησα εἰς παράνομα, καὶ δέομαι, ὡς Σωτὴρ τοῦ κόσμου ἀνακάλεσαι,

Θεοτόκιον.

Ὁλοφύρομαι, Πάναγνε, φέρων κατὰ νοῦν τὰ πολλὰ μου πταίσματα· διὸ δώρησάι μοι ἄφεσιν, δέομαί σου, Κόρη, ταῖς πρεσβείαις σου.

ᾠδὴ Ε'. Φώτισον ἡμᾶς. Δόξα σοι ὁ Θεός.

Νῦν ὀλοσχερῶς, Ἰησοῦ μου τὸν πανάθλιον, κατατυραννοῦσί με πάθῃ δεινά· διὸ κραυγάζω, Ἰησοῦ μου, σὺ διάσωσον.

Τῶν ἀσθενειῶν, Ἰησοῦ μου, σὺ ἀπάλλαξον, τὸν ἐν τῇ σκέπη σου προστρέχοντα, ὧ Ἰησοῦ μου, καὶ κινδύνων ἐλευθέρωσον.

Οὐχ ἡμαρτέ ποτε, Ἰησοῦ μου, ἄλλος, εὐσπλαγχνε, ὡς ἐγώ, Χριστέ μου, ὁ ἄθλιος· διὸ σὺ σῶσον καὶ κολάσεως ἐξάρπασον.

Θεοτόκιον.

Νῦν Ναοὺς Θεοῦ, τοῦ ἐν σοὶ Λόγου σκηνώσαντος, δεῖξον εὐ-
σπλαγγχνως, ὦ Παρθένε Ἀγνή, τοὺς τῇ θερμῇ ἐγκαυχωμένους προσ-
τασίᾳ Σου.

ὦδὴ ΣΤ'. Ἰάσθητί μοι Σωτήρ. Δόξα σοὶ ὁ Θεός.

Θεράπευσον, Ἰησοῦ, ψυχῆς τὰ δμματα δέομαι, τυφλώττοντα
τοῦ οἰκτροῦ, Θεέ μου, καὶ φώτισον θείᾳ σου λαμπρότητι, ἵνα ἀνυμῶ
σε, Ἰησοῦ μου πολυέλεε.

Ἐλέησόν με, Σωτήρ, τὸν ἄσωτον καὶ ταλαίπωρον, γλυκύτατε
Ἰησοῦ, καὶ ῥῦσαι κακώσεως καὶ νόσων τὸν δοῦλόν σου, καὶ τῶν τοῦ
Βελίαρ τεχνασμάτων με ἀπάλλαξον.

Ὁ πάθει χαλεποῖς ἐγκυλινδούμενος πάντοτε, γλυκύτατε Ἰησοῦ,
πρὸς σέ καταφεύγων νῦν, ζητῶ τὴν ἀνάβρῃσιν. Σὺ δέ, Ἰησοῦ μου
ὡς Σωτήρ αὐτὴν μοι δώρησαι. Θεοτόκιον

Νεκρὰν ἀπέργασαι νῦν τὴν ἐτι ζῶσαν, Πανάσπιλε, κακίαν μου,
καὶ ψυχῆς τὴν νέκρωσιν ζώωσον, ὡς ζωῆς γεννήσασα χορηγὸν τὸν
θεόν, ἵνα πόθῳ μεγαλύνω σε.

Διάσωσον ἀπὸ κινδύνων, γλυκύτατε Ἰησοῦ μου, τοὺς ὑπὸ τὴν
θείαν σκέπην σου καταφεύγοντας, καὶ δώρησαι ἁμαρτιῶν τὴν συγ-
γνώμην.

καὶ Θεοτοκίον.

Ἀχραντε.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα τὸ Κοντάκιον Ἦχος Β.

Γλυκύτατε Ἰησοῦ, ὁ τὸν Ἄσωτον σώσας, καὶ τὴν Πόρνην προσ-
δεξάμενος, Ἰησοῦ μου, καὶ τὴν Αἰμόρρουν ἀφῆ ἰασάμενος, καὶ μέ,
Ἰησοῦ μου γλυκύτατε, τὸν ἄσωτον, οἰκτεῖρον καὶ ῥῦσαι ἐκ πάντων
τῶν βιωτικῶν πειρατηρίων καὶ θλίψεων, καὶ σῶσον, εὐεργέτα Ἰησοῦ,
ὡς φιλόανθρωπος.

Εἶτα τὸ Προκείμενον Ἦχος Δ'.

Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τὸ φῶς τοῦ προσώπου Σου Κύριε.

Στίχος. Τί ἀνταποδώσωμεν τῇ Κυρίῳ περὶ πάντων.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν.

Τῇ καιρῷ ἐκείνῳ ἐγένετο ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὰς ἡμέρας τῆς
Ἀναλήψεως αὐτοῦ. (Ζήτει Αὐγούστου 16)

Δόξα. Πάτερ Δόγε Πνεῦμα, Τριάς ἡ ἐν Μονάδι....

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου πρεσβεσίαις...

Στίχος. Ἐλέησόν με ὁ Θεός. Καὶ τὸ παρὸν προσόμοιον.

Ἦχος Πλ. Β'. Ὅλην ἀποθέμενοι..

Ἰησοῦ γλυκύτατε, τῶν Ὁρθοδόξων τὸ κλέος, Ἰησοῦ μακρόθυμε,,

Ἰησοῦ μου, σῶσόν με τὸν οἰκέτην σου, Ἰησοῦ, ῥῦσαι με ἀσθενείας
πάσης, Ἰησοῦ μου ὠραύτατε, τὸν προσόντα σοι, καὶ πρὸς σέ, Σω-
τήρ καταφεύγοντα, καὶ μόνος ὡς φιλόανθρωπος, τῆς χειρὸς τοῦ δρά-
κοντός με ἐξάρπασον, παθῶν καὶ κινδύνων, Σωτήρ μου Ἰησοῦ,
ἐλευθερῶν, καὶ τοῖς θεσμοῖς σου προσέχειν με, Ἰησοῦ, ἀξίωσον.

Τὸ, Σῶσον ὁ Θεός τὸν Λαόν Σου, κτλ.

ὦδὴ Ζ'. Παῖδες Ἑβραίων. Δόξα σοὶ ὁ Θεός.

Σῶτερ τοῦ Κόσμου, Ἰησοῦ μου, τὸν ἀναίσθητον καὶ ἄσωτον.
οἰκτίρμον, κατοικτεῖρῃσον νῦν καὶ λύτρωσαι Γεέννης, ὥπως ᾄει δο-
ξάζω σε, ὡς Σωτήρα, Ἰησοῦ μου.

Ἐχὼν μυρίας ἁμαρτίας, οὐ τολμῶ, Ἰησοῦ μου, ἀναδλέψαι, καὶ
ἰδεῖν οὐρανοῦ τὸ ὕψος ἐκ τοῦ φόβου διὸ βοῶ διάσωσον τὸν οἰκτρὸν,
ὦ Ἰησοῦ μου.

Βέδηλον νοῦν, ὦ Ἰησοῦ μου, περιφέρων, θερμῶς ἀναδοῦ σοι.
τῆς ψυχῆς μου, Χριστέ, τοὺς μώλωπας καθάραι, ἐκ τοῦ βυθοῦ με
λύτρωσαι τῆς κακίας, Ἰησοῦ μου. Θεοτόκιον.

Ὁ Παναγία Θεοτόκε, Ἰησοῦν τὸν γλυκύτατον τεκοῦσα, τοὺς
ὕμνουντάς σε νῦν, περίσωζαι λιταῖς σου ἐκ πάσης περιστάσεως, καὶ
κινδύνων ἀδοκήτων.

ὦδὴ Η'. Τὸν Βασιλέα. Δόξα σοὶ ὁ Θεός.

Σέ Ἰησοῦ μου, ἐκδυσωπῶ, ὡς τὴν Πόρνην σὺ ἀπήλλαξας παλ-
λῶν ἐγκλημάτων, οὕτως, Ἰησοῦ μου, κάθαραι τὴν ψυχὴν μου.

Ἐν ψυχοφθόροις περιπεσὼν, Ἰησοῦ μου, ἀτοπίαις πρὸς σέ κατα-
φεύγω· ἐγειρόν με σῶσον, γλυκύτατε Θεέ Μου.

Ῥῦσαι, ὦ Σῶτερ, τῇ τοῦ Σταυροῦ σου δυνάμει, τὸν προστρέχον-
τα πρὸς σέ τὸν Θεὸν Λόγον, καὶ ἀλόγων πάντων παθῶν ἀπάλλαξόν
με. Θεοτοκίον.

Ἀχραντε Κόρη, λύσον δεσμὸν τῶν κακῶν μου, τῇ στοργῇ με
συνδέουσα τοῦ Λόγου, τοῦ ἐκ σοῦ τεχθέντος, καὶ σῶσον με λιταῖς
σου.

ὦδὴ Θ'. Κυρίως Θεοτόκον. Δόξα σοὶ ὁ Θεός.

Φιλόανθρωπε, σὸν δοῦλον, τὸν ὑπερβεδηκότα ταῖς ἀτοπίαις Τε-
λώνην καὶ Ἄσωτον, σὺ ὡς Θεός, Ἰησοῦ μου οἰκτίρμον, σῶσόν με.

Εὐδυνύμου μοίρας, γλυκύτατέ μου Σῶτερ, τὸν σὸν οἰκέτην ἀπάλ-
λαξον δέομαι, καὶ τὴν σὴν ἄφραστον δόξαν ἰδεῖν ἀξίωσον.

Ἰησοῦ Σωτήρ μου, πάσης ἐπηρείας δαιμονικῆς τὸν σὸν δοῦλον
διάσωσον, καὶ ἐκ παθῶν καὶ κινδύνων με ἐλευθέρωσον.

Θεοτόκιον

Μεμολυσμένον ὄντα τὸν νοῦν μου, Παρθένε, ταῖς ἁμαρτίαις, σὺ μόνῃ Ἀμόλυντε, ἐκλιπαρῶ, ἀποκάθαρσον ταῖς πρεσβείαις σου.

Τὸ Ἄξιόν ἐστιν, καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Ἰησοῦ γλυκύτατε Ἰησοῦ, Ἰησοῦ Σωτήρ μου, τῆς ψυχῆς μου τὰς χαλεπὰς ἰάτρευσον νόσους, Θεέ μου Ἰησοῦ μου, καὶ σῶσον Ἰησοῦ μου τὸν σοὶ προστρέχοντα.

Ἰησοῦ γλυκύτατε Ἰησοῦ, δέξαι τὸν σὸν δούλον ὑπεράγαθε Ἰησοῦ· σῶσον μὴ παρίδῃς τὸν ἄσωτον, Θεέ μου οἰκτίρμον, Ἰησοῦ μου εὐσπλαχνε Κύριε.

Τοὺς τετειχισμένους τῇ σφῇ Σταυρῷ, καὶ ἐγκαυχωμένους τοῖς σοῖς Πάθεσιν, Ἰησοῦ, στήριξον ἐν πέτρᾳ, Χριστέ, τῶν ἐντολῶν σου καὶ σῶσον, Ἰησοῦ μου, ὡς ὑπεράγαθος.

Σὺ εἰ, Ἰησοῦ μου, ὁ φωτισμὸς, τῆς οἰκτρᾶς ψυχῆς μου, φῶς τοῦ Κόσμου, ὦ Ἰησοῦ, σὺ λάμπρυνον ταύτην τῇ θεαυγεί φωτί σου, καὶ ῥῦσαι αἰώνιου, Χριστέ, κολάσεως.

καὶ Θεοτοκίον· Πᾶσαι τῶν Ἀγγέλων.

Τρισάγιον. Καὶ τὸ Τροπάριον Ἦχος Β'.

Τὴν ἄχραντον Εἰκόνα σου προσκυνούμεν, Ἀγαθὲ, αἰτούμενοι συγχώρησιν τῶν πταισμάτων ἡμῶν Χριστέ ὁ Θεός. κτλ.

Ἡ τὸ παρὸν, ποιηθὲν ὑπὸ τοῦ αἰδίδιμου Κωνσταντίνου Οἰκονόμου τοῦ ἐξ Οἰκονόμων, Ἦχος Β'.

Ἐλκόμενόν σε, Κύριε, πρὸς τὸ πάθος τοῦ σταυροῦ, ὁρῶντες προσκυνούμεν σου τὴν ἄχραντον μορφὴν, Χριστέ ὁ Θεός ἡμῶν. Βουλῇσιν γὰρ ἠυδόκησας σαρκὶ παθεῖν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα σώσῃς τὸν κόσμον σου ἐκ τῆς δουλείας τοῦ ἐχθροῦ. Δόξα· τῇ εὐσπλαγχνίᾳ σου Σωτήρ, δόξα, Πανάγαθε, τῇ μακροθυμίᾳ σου· δόξα παμβασιλεῦ, τῇ συγκαταβάσει σου.

Καὶ Θεοτοκίον Πάντα ὑπὲρ ἔννοιαν.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει ὡς ἔθος.

Ἐν τῇ Ἀπολύσει, ψάλλομεν τὸ παρὸν Προσόμοιον Ἦχος Β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρόν.

Σῶσαι τὸν σὸν πλάσμα βουληθεῖς, τῆς Οἰκονομίας τὸ δυνάτως μέγα Μυστήριον, χαίρων ἐξεπλήρωσας, ὦ Ἰησοῦ Ἀγαθὲ, καὶ τιμῇ ἐξηγοράσας τὸν σύμπαντα Κόσμον αἵματος τιμίου σου, Χριστέ γλυκύτατε· ὅθεν σοῦ δεόμεθα πίστει, στήριξον ἡμᾶς Ἰησοῦ μου, ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου, Ὑπεράγαθε.

ΤΕΛΟΣ.

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΙΝ

(Ἐκφωνήθη εἰς τὸν ναὸν τῆς Μεταμορφώσεως Κυψέλη ὑπὸ τοῦ Αἰδ. Γεωργίου Α. Βουτέρη τὸ ἔτος 1907).

«Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ ἠυδόκησα, αὐτοῦ ἀκούετε...»

Ἐν τῇ ἐπισήμῳ ταύτῃ καὶ φαίδρᾳ ἑορτῇ τῆς Θείας τοῦ Κυρίου μεταμορφώσεως θέλω νὰ εἶπω ὀλίγας λέξεις, ὅσον αἱ ἀσθενεῖς μου δυνάμεις ἐπιτρέπουσι, καὶ παρακαλῶ πρῶτον τὸν σήμερον ἐν τῇ ὁρῇ Θαδῶρ μεταμορφωθέντα Σωτήρα Θεόν, ὅπως μοῦ φωτίσῃ τὸν νοῦν καὶ διάνοιαν, ἵνα φανῶ ὠφέλιμος εἰς τὸ εὐσεβὲς τοῦτο ἀκροατήριον.

Πανηγυρίζομεν, ἀγαπητοί, τὴν κοσμοσωτήριον καὶ κοσμοχαρμόσουν Μεταμόρφωσιν τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐνὸς καὶ μόνου ἀληθινοῦ Θεοῦ, τὴν Θεῖαν καὶ ὑπέρλαμπρον Μεταμόρφωσιν τοῦ ἀγαπητοῦ καὶ Μονογενοῦς Αὐτοῦ Υἱοῦ. Ὅστις ἔγινε ἄνθρωπος, ὃν ὁ παντέλειος Θεὸς, σαρκωθείς ἐκ τῆς Ἀγίας Θεοτόκου, καὶ ἐκήρυξε τὴν ἀλήθειαν ἐν τῇ κόσμῳ καὶ ἔπαθε τὰ πάντα διὰ νὰ σώσῃ τὸν ἄνθρωπον, τὰ πάντα ὑπέμεινε διὰ τὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν, διδάσκων τοὺς θεῖους τοῦ Μαθητὰς νὰ ἔχωσι πλήρη τὴν ἀγάπην πρὸς Αὐτὸν. Γινώσκων ὁ Θεάνθρωπος ὅτι αἱ τρεῖς οὗτοι Μαθηταὶ Πέτρος, Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης εἶναι οἱ Πρόκριτοι τῶν Ἀποστόλων καὶ ἔχουσι πλήρη τὴν ἀφοσίωσιν εἰς τὸν Διδάσκαλόν των Χριστόν, δι' ἀμοιβὴν τῆς ἀφοσιώσεώς των ταύτης καὶ διὰ παραμυθίαν τῶν μετὰ ταῦτα συμβεδηκότων τοῦ Σταυροῦ καὶ τοῦ Πάθους, παραλαμβάνει αὐτοὺς εἰς τὸ Θαδῶριον ὅρος ἐνθα ἔγινε ἡ Θεία Αὐτοῦ Μεταμόρφωσις.

Λαβὼν ὁ Κύριος τοὺς τρεῖς μαθητὰς ἀνέβη εἰς ὄρος ὑψηλὸν καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν λάμπας ὡς ὁ ἥλιος, τὰ ἱμάτια Αὐτοῦ ἐγένοντο λευκὰ ὡς τὸ φῶς. Οἱ μαθηταὶ ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ αἰδίου Φωτὸς ἔπεσον χαμαὶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους. Τότε ὤφθη ἡ πάνσεπτος δοῦς τῶν προφητῶν, Μωϋσῆς καὶ Ἡλίας, οἵτινες συνελθόντες τῷ ἐν δόξῃ μεταμορφωθέντι Ἰησοῦ περὶ τοῦ Θανάτου Αὐτοῦ. Τότε ὁ πρωτοκορυφαῖος τῶν Ἀποστόλων Πέτρος, ἐκπληττόμενος ἐπὶ τῇ Θεϊκῇ ἐκείνῃ δόξῃ, προτείνει τὴν κατασκευὴν τριῶν σκηνῶν, ἀλλ' ἰδοὺ ἔρχεται νεφέλη, ἣτις ἐπεσκέασεν αὐτούς, καὶ φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης λέγουσα.

«Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ ἠυδόκησα. Αὐτοῦ ἀκούετε...»

Ἡ εἰς τὸ ὄρος ἀνάβασις τοῦ Σωτήρος διδάσκει ἡμᾶς τὸ ὕψος, εἰς τὸ ὁποῖον πρέπει τὰ ὑψώνομεν τὴν διάνοιαν ἡμῶν ἀπὸ τὰς

χαμερπεῖς ἐπιθυμίας, ἐὰν θέλωμεν νὰ ἴδωμεν τὸν Χριστὸν μεταμορφούμενον, καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, ἣν πρέπει νὰ ἔχωμεν πρὸς αὐτόν, τὸν δεσπόζοντα πάσης τῆς κτίσεως. Ἡ ἐμφάνισις τῶν θείων προφητῶν δηλοποιεῖ Αὐτὸν βασιλέα οὐρανοῦ καὶ γῆς ὑπάρχοντα, Κύριον ζώντων καὶ νεκρῶν. Καθὼς ὁ Μωυσῆς ἦτο τεθνηκώς πρὸ αἰώνων, πρὶν νὰ σαρκωθῇ ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ πρὶν νὰ ἴδῃ τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας καὶ αὐθωρεῖ ἀνίσταται καὶ παρίσταται εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος, καὶ ὁ ἐνδοξος καὶ ἁρματηλάτης Ἡλίας, ὅστις ἀνελήφθη πρὸ αἰώνων πρὸ τῆς ἐλεύσεως τοῦ Μεσίου καταβάς ἐξ οὐρανοῦ παρίσταται ἐνώπιον τοῦ ἐν τῷ Θαβωρίῳ ὄρει κρατοῦντος τὰ σύμπαντα.

Βλέπομεν δὲ φανερώς εἰς τὸ ὄρος Θαβώρ καὶ τὸ Μυστήριον τῆς Ἀγίας Τριάδος. Ὁ Υἱὸς μεταμορφοῦται ἐνδόξως, ὁ Πατὴρ ἐπικυροῖ τὴν ἀποστολὴν τοῦ Μονογενοῦς Αὐτοῦ Υἱοῦ, ὡς εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν «Οὗτός ἐστιν ὁ Υἱὸς μου ὁ ἀγαπητός ἐν ᾧ ἠδεδέχθησα. Αὐτοῦ ἀκούετε. Καὶ ἡ ἐπισκιάσασα νεφέλη φανεροῖ τὴν δόξαν τοῦ Παράκλητου, τὴν χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Σήμερον ὁ Σωτὴρ μεταμορφοῦται ἐνώπιον τῶν μαθητῶν του, ἵνα φαιδρύνῃ τὸ πνεῦμα αὐτῶν καὶ δοχεῖα Ἁγίου Πνεύματος αὐτοὺς καταστήσῃ. Σήμερον ταῖς τοῦ Υἱοῦ ἀκτίσιν ἅπανα ἡ οἰκουμένη φωταγωγεῖται. Σήμερον τῶν προφητῶν οἱ ἀκραίμονες παρίστανται ἐν τῇ φρικτῇ τοῦ Λόγου μεταμορφώσῃ. Σήμερον τὸ μυστήριον τῆς Ἀγίας Τριάδος τρανῶς πεφανέρωται, Ἄγγελοι θαυμάζουσιν ἐν οὐρανῷ· ἄνθρωποι δοξάζουσιν ἐπὶ τῆς γῆς. Σήμερον ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία πνευματικῶς ἀγάλλεται, ἡ τῶν ὀρθοδόξων εὐσεβὴς δμήγυρις λαμπρῶς πανηγυρίζουσα δόξαν προσφέρει τῷ Κυρίῳ μεταμορφωθέντι Χριστῷ. Σήμερον ὁ Πατὴρ ὁμολογεῖ τὸν Κύριον Υἱόν Του ἡγαπημένον ἐν τῷ ὄρει Θαβώρ. Σήμερον ἐπληρώθησαν οἱ λόγοι τῶν Προφητῶν τῶν κηρυζάντων πρὸ αἰώνων τὸν μεταμορφωθέντα Χριστόν. Σήμερον ἐφανέρωθη ἡ δόξα τῆς Θεότητος τοῦ Ἰησοῦ, ὡς ἐξουσιαστοῦ τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς.

Ἡ παρούσα ἑορτὴ ὑπῆρξε μάθημα προπαρασκευαστικὸν εἰς τοὺς μαθητὰς καὶ ἀποστόλους διὰ τὰ Πάθη τοῦ Χριστοῦ ὡς καὶ τὴν Ἀνάστασιν, συμφώνως πρὸς ἐκεῖνα τὰ ὅποια ἔλεγεν, ὅτι νὰ μὴ εἴπωσι τίποτε εἰς κανένα ἕως οὗ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ.

Ἡ θεία τοῦ Κυρίου μεταμόρφωσις εἰκονίζει καὶ τὴν Δευτέραν τοῦ Κυρίου Παρουσίαν, καὶ τὴν μέλλουσαν Ἀνάστασιν, ἥτοι ὡς ἔλαμψε σήμερον ἡ Θεότης τοῦ Ἰησοῦ, θὰ λάμψωσιν καὶ οἱ δίκαιοι εἰς τὴν αἰώνιον ζωὴν, εἰς τὸν κόλπον τοῦ Ἀβραάμ, εἰς τὸν πανευφρόνουν Παράδεισον.

Ἡ Ἀγία τοῦ Κυρίου Μεταμόρφωσις ἔγεινε εἰς τὸ Θαβώριον ὄρος, καὶ διατὶ οὐχὶ ἐπὶ ὄρους ἄλλου; Διὰ νὰ πληρωθῶσιν οἱ λόγοι τῶν Προφητῶν· Θαβώρ καὶ Ἑρμών τῷ ὀνόματι σου ἀγαλλιάσονται. Τὸ ὄρος τῶν Ἑλαιῶν ἦτο διὰ τὴν ἀνάληψιν τοῦ Κυρίου, ἡ Γαλιλαία διὰ τὴν Ἀνάστασιν αὐτοῦ, τὸ Καρμήλιον ἦτο διὰ τὴν Προφήτην Ἡλίαν καὶ τὸ Θαβώρ διὰ τὴν τοῦ Χριστοῦ Μεταμόρφωσιν. Οὕτως εἶχε φωτίσαι τὸ Ἅγιον Πνεῦμα τοὺς Προφήτας καὶ προεῖπον περὶ ὧν τούτων τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ.

Ἐπῆρε τρεῖς μόνον μαθητὰς ὁ Κύριος εἰς τὸ Θαβώρ ὄρος, οἱ ἄλλοι ἐννέα ποῦ; διατὶ ἄφησε τοὺς λοιπούς; Τὸ τοιοῦτον ἔγινε κατὰ θείαν οἰκονομίαν, διὰ νὰ μὴ ἔλθῃ μετὰ τῶν ἄλλων καὶ ὁ πρὸς τὸν Ἰούδας, νὰ ἴδῃ τὸ Μυστήριον τῆς θείας Μεταμορφώσεως. Ἐκτὸς δὲ τούτου οἱ τρεῖς οὗτοι Μαθηταὶ Ἰάκωβος, Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἦσαν παρόντες εἰς ὅλας τὰς κακοπαθείας τοῦ Κυρίου ἕως εἰς τὸ Πραιτώριον, καθήμενοι εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ Πιλάτου.

Διατὶ δὲν ἐπῆρην ἄλλους προφήτας, ἀλλὰ τὸν Μωϋσῆν καὶ τὸν Ἡλίαν;

— Τὸν ἕνα ἀπὸ τοὺς νεκροὺς καὶ τὸν ἄλλον ἀπὸ τοὺς ζῶντας, διὰ νὰ φανῇ ἡ Θεότης τοῦ Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ ἐξουσιαστής ζώντων καὶ νεκρῶν, τοῦ θανάτου καὶ τῆς ζωῆς.

Διδάσκαλε, καλὸν εἶναι νὰ κάμωμεν τρεῖς σκηνάς· διὰ Σε μίαν διὰ τὸν Μωϋσῆν μίαν καὶ μίαν διὰ τὸν Ἡλίαν, ἔλεγεν ὁ Πέτρος, μὴ γνωρίζων τὸν σκοπὸν τῆς θείας τοῦ Κυρίου Οἰκονομίας.— Ἐπειδὴ δηλαδὴ ὁ Κύριος ἐπρόλεγεν εἰς τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ τὰ μέλλοντα Αὐτῷ συμβαίνειν, ὁ δὲ Πέτρος ἡγάπα τὴν ἡσυχίαν, διότι ἦτο εἰς τὴν ἡλικίαν γέρον, θέλων νὰ προφυλάξῃ τὸν Κύριον, διὰ νὰ μὴ τὸν φονεύσουν οἱ Ἰουδαῖοι, ἐφρόντιζε περὶ Αὐτοῦ καὶ οὐδόλως διὰ τὸν ἑαυτὸν του. Σὺ, Πέτρε, μὲ ὁμολόγεις Θεόν, τοῦ λέγει ὁ Κύριος, καὶ τώρα φοβεῖσαι νὰ μὴ ἀποθάνω εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀγνωμόνων Ἰουδαίων;

Αὕτη εἶναι ἡ ἐν συντόμῳ ὑπόθεσις τῆς παρουσίας ἑορτῆς, τῆς θείας τοῦ Κυρίου Μεταμορφώσεως. Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ ὁ ἁμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος ἐκ πόθου διακαοὺς ὁρμώμενος μεγαλύνων τὴν ἄκραν τοῦ Ὑψίστου συγκατάθεσιν δοξάζω τὴν θείαν τοῦ Μεταμόρφωσιν καὶ λατρεῖω ἐκ ψυχῆς μου καὶ καρδίας τὸ Ἅγιον καὶ ὑπερύμνητον ὄνομα Του, προσκυνῶ καὶ σέβομαι τὴν Θεότητα του καὶ ἱκευτικῶς παρακαλῶ τὴν εὐσπλαχνίαν του νὰ συγχωρήσῃ τὸ πλάσμα του, τὸ ὅποιον εἶναι βυθισμένον εἰς τὸ πέλαγος τῆς ἁμαρτίας καὶ ἀπωλείας, ἐκτελεῖν χεῖρα κραταῖαν καὶ δυνατήν.

Ναί, Κύριε· διότι σὺ εἶ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς ἐπὶ τὸ ὄνομα

σου ἐλπίζομεν, ἡμάρτομεν εἰς τὸν Οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου. Κύριε, δὲν εἴμεθα ἄξιοι διὰ τὰ κληθῶμεν υἱοί σου, δέξαι ἡμᾶς μετανοούντας ὡς τὸν ἄσωτον υἱόν, καὶ μὴ ἀποστήσης τὸ ἔλεός σου ἀφ' ἡμῶν, ἀλλ' ἐπιβλέψον εἰς τὰ ἀπολωλὸτα πρόβατά σου, διότι σὺ εἶ ὁ Πατὴρ τοῦ ἐλέους καὶ τῆς εὐσπλαγχνίας.

Ἡμεῖς δέ, ὦ ἀγαπητοί, οἱ συνελθόντες σήμερον ἐν τῇ πανσεβασμίᾳ ταύτῃ πανηγύρει, ἰκευτικῶς παρακαλοῦντες τὸν Θεὸν διὰ τὰς μᾶς συγχωρήσῃ τὰς ἁμαρτίας, ἃς φροντίζομεν διὰ τῶν καλῶν μας ἔργων νὰ τηρήσωμεν τὰς ἐντολάς Του, νὰ ἐγκαταλείψωμεν τὰ ἔργα τοῦ διαβόλου, τὴν ὑπερηφάνειαν, τὴν κενοδοξίαν, τὰς πολυφασίας καὶ οἰνοποσίας, αἵτινες μᾶς ῥίπτουν καθημερινῶς εἰς τὴν κόλασιν, τὴν ἔχθραν, τὴν καταλαλίαν, τὸ ψεῦδος, ὅπου εἶναι αἱ καταστροφαὶ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, μὲ τὸ νὰ γινώμεθα δοχεῖον τοῦ σατανᾶ τὰς πονηρὰ ἔργα αὐτοῦ πράττοντες, μὴ συλλογιζόμενοι τὴν δικαιοσύνην τοῦ ἀληθινοῦ ἡμῶν Θεοῦ, ὅστις μᾶς παρέχει ὅλα Του τὰ ἀγαθὰ, καὶ μένωμεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ παροργίζομεν τὸν Κύριον.

Ἄλλ' ἃς κλίνωμεν τὸ γόνυ τῆς καρδίας εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἐξομολογήσεως ἐν εἰλικρινεῖ μετανοίᾳ καὶ ἃς ἔχωμεν ἀγαθὴν προαίρεσιν, ζητοῦντες τὸ ἔλεος καὶ τὴν εὐσπλαγχνίαν τοῦ Ὑπεραγάθου καὶ Παντοδυνάμου Θεοῦ, ἵνα ἀναδείξῃ ἡμᾶς μετόχους τῶν ἐπουρανίων Του δωρεῶν.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ τὴν σήμερον ἡμέραν ἐπὶ τοῦ Θαβωρίου ὄρους μεταμορφωθείς, διὰ τὴν ἡμῶν σωτηρίαν, φώτισον ἡμῶν τὴν καρδίαν τοῦ ποιεῖν τὰς θείας σου ἐντολάς, ἐξάλειψον τὸ βαρὺ φορτίον τῶν ἁμαρτιῶν μας, χάρισαι ἡμῖν πλούσια τὰ ἔλέη σου, τοῖς φαιδρῶς πανηγυρίζουσι τὴν θείαν σου Μεταμόρφωσιν καὶ πάντας ἀξίωσον τῆς ἐπουρανίου Βασιλείας Σου Ἀμήν.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 14 Ἰουλίου 1907.

Γεώργιος Α. Βουτέρης.

Ἰερεὺς καὶ Προσκυνητῆς.

ΛΟΓΟΣ Α'.

Περὶ Ἀγάπης.

Ἀγαπητοί.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, καὶ Θεὸς τῶν ἀπάντων, ἐπαρῆγγειλε εἰς τοὺς ἁγίους αὐτοῦ μαθητὰς καὶ Ἀποστόλους εἰπὼν· Εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν, καὶ καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ,

καὶ ἐπεὶ πέμπω ὑμᾶς εἰς τὴν οἰκουμένην ἅπασαν, κηρύξατε τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται. Καὶ ἐν ἄλλῃ κεφαλαίᾳ λέγει· Ὅτι ὁ ἀγαπῶν με, τὰς ἐντολάς μου τηρήσει. Εἶναι λοιπὸν, ἀδελφοί μου, ἡ μεγαλητέρα ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ ἡ ἀγάπη, καὶ ὅστις ἔχει τὴν ἀγάπην ἐν τῇ ψυχῇ αὐτοῦ οὐδέποτε συλλογίζεται τὸ κακὸν τοῦ ἐτέρου, καὶ ἐπειδὴ ἡ καρδία του εἶναι καθαρὰ, ἐπαναπαύεται ἐν αὐτῇ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καὶ εὐτυχεῖ καὶ χαίρει χαρὰν ἀνεκλάλητον, καθὼς ὁ Χριστὸς ἐν Εὐαγγελίοις λέγει.

Ὁ μένων ἐν ἐμοί, καὶ ἐγὼ μένω ἐν αὐτῷ καὶ ὅστις ἔχει ἀγάπην ἔχει καὶ τὴν ἀλήθειαν, ἥτις ἐστὶν ὁ Χριστὸς, καθὼς εἶπεν εἰς τὸ ἱερὸν αὐτοῦ Εὐαγγέλιον (Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ζωὴ, καὶ ἡ ἀλήθεια καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ κόσμου). Ἐὰν λοιπὸν δὲν ἔχομεν ἀγάπην πρὸς τὸν ἀδελφόν μας πλησίον καὶ πρὸς πάντας, τότε, δυστυχῶς δὲν εἴμεθα μὲ τὸν Θεόν. Ἐὰν ἀπάσας τὰς ἀρετὰς ἀποκτήσας, τὴν ἀγάπην δὲν ἔχεις, γέγονας ὡς κύμβαλον ἀλαλάζον οὐχὶ μόνον ὅταν ἀποκτήσῃς ἀπάσας τὰς ἀρετὰς, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ πῦρ νὰ ρίψῃς τὸ σῶμά σου καὶ εἰς τὸν θάνατον τὸν μαρτυρικόν, ἀκόμα τίποτε δυστυχῶς δὲν ὠφελεῖσθε ἀγαπητοί μου, λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος, εἰς τὰς καθολικὰς αὐτοῦ ἐπιστολάς· Ἐάν τις εἴπῃ ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεόν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῇ, ψεύστης ἐστίν, ὁ γὰρ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ὃν ἐώρακε, τὸν Θεὸν ὃν οὐχ ἐώρακε πῶς δύναται ἀγαπᾶν. Βεβαίως, ἀγαπητοί, ἔχει ἕνα δίκαιον μέγα νὰ ἀποκαλῇ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης τοὺς τοιοῦτους ψεύστας, οὐχὶ μόνον ὅτι εἶναι ψεύσται, ἀλλὰ καὶ ὑποκριταί, ἀφ' οὗ λέγει δὲν ἀγαπᾷς τὸν υἱόν του ἢ τὴν κόρην σου ἢ τὸ γείτονα σου ὅπου τρώγεις καὶ πίνεις νυχθημερόν καὶ συναναστρέφεσαι μὲ αὐτὸν καθ' ἐκαστὴν καὶ συνεργάζεσαι μετ' αὐτοῦ καὶ ἀντὶ τὰ τὸν ἀγαπᾷς τὸν μισεῖς, πόσον μάλλον τὸν Θεόν, ὅπου δὲν τὸν βλέπεις. Λέγεις ὅτι ἀγαπᾷς, ἐν ᾧ μισεῖς, δεῖξον μοι τὴν πίστην σου καὶ τὴν ἀγάπην σου ἐκ τῶν ἔργων σου. Ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν ἐμοί μένει· καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ· ἐὰν ἦσαι ἡγαπημένος μὲ πάντας τοὺς ἀνθρώπους εἶσαι μὲ τὸν Χριστόν· ἐὰν ἔχετε ἔχθραν μὲ τοὺς πλησίον σας, καὶ μὲ τὸν Θεὸν ἐχθρικῶς διάκεισθε, καὶ ἐπειδὴ διακείσθε ἐχθρικῶς πρὸς πάντας, ὁ Θεὸς τότε, ἀγαπητοί μου, δὲν θὰ σᾶς συγχωρήσῃ καὶ τὰς ἁμαρτίας, διότι ἐάν, λέγει τὸ Εὐαγγέλιον, ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, ἀφήσει καὶ ἡμῖν ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος. Ἐὰν δὲν μὴ ἀφήτε τοῖς ἀνθρώποις τὰ παραπτώματα αὐτῶν, οὐδὲ ὁ πατὴρ ἡμῶν ἀφήσει τὰ παραπτώματα ἡμῶν. Συγχωρεῖτε τοὺς εἰς ἡμᾶς πταίσαντας· συγχωρεῖ καὶ ὁ Θεὸς τὰ ὑμῶν πταίσματα. Δὲν συγχωρεῖτε αὐτοὺς· οὔτε ὁ Θεὸς μας συγ-

χωρεῖ· ὄχι μόνον δὲν μᾶς συγχωρεῖ ἀπλῶς, ἀλλὰ θέλει μᾶς τιμωρή-
σαι διὰ τῆς αἰωνίου κολάσεως. Παρατηρεῖται ἀγαπητοί, ὅτι πόσον με-
γάλη ἀρετὴ ἔστιν ἡ ἀγάπη, ἡ ἀγάπη ποιεῖ τὸν ἄνθρωπον τέκνον
θεοῦ, διότι ὁ Θεὸς εἶναι ὁλος ἀγάπη, καὶ ἐπειδὴ ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη,
θέλει καὶ πάντας ἡμᾶς τοὺς Χριστιανοὺς νὰ ἀγαπῶμεν ἀλλήλους·
ὄχι μόνον τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους ὅπου μᾶς ἀγαποῦν ἀπαιτεῖ ὁ
Θεὸς νὰ ἀγαπῶμεν, ἀλλὰ λέγει ὅτι πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν περισσότε-
ρον ἀπὸ τοὺς φίλους μας τοὺς ἐχθροὺς μας ἐκείνους ὅπου μᾶς ἐδλα-
ψαν ὕλικῶς ἢ ἠθικῶς, διότι λέγει, ἐὰν ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας
ὑμᾶς, ποῖα ὑμῖν χάρις ἐστίν; Ἀγαπᾶτε λοιπὸν τοὺς ἐχθροὺς πλείοτερον
ἀπὸ τοὺς φίλους ἵνα ἴδῃ ὁ Θεὸς τὴν. Εἰρήνην τὰς καρδίας μας
καὶ μᾶς εὐλογήσῃ καὶ θέλει μᾶς δώσει ἅπαντα τὰ ἀγαθὰ τὰ ἐπί-
γεια καὶ μετὰ τὴν ἐξοδὸν μας ἐκ τῆς προσκαιροῦ ταύτης ζωῆς καὶ
τὰ οὐράνια. Δὲν εἶναι δυνατόν, ἀγαπητοί μου, νὰ ὑπάρξῃ οἰκογένεια
εὐτυχῆς ἄνευ τῆς ἀγάπης, καὶ διὰ τοῦτο λοιπὸν καὶ πάλιν συνιστῶ
εἰς ὑμᾶς τὴν ἀγάπην. Κατὰ πρῶτον λόγον τὸ λέγω δι' ὑμᾶς τοὺς
ἱερεῖς καὶ κατόπιν δι' ὑμᾶς. Εὐχομαι, ἀγαπητοί μοι, ὅπως ὁ Κύριος
εἰσακούσῃ τῆς δεήσεως ὑμῶν καὶ ἐξαποστείλῃ εἰς ὑμᾶς τὴν χάριν
τοῦ τὴν ἀγίαν καὶ μᾶς φωτίσῃ νὰ ἀγαπώμεθα πάντες καὶ διὰ τῆς
ἀγάπης ἀξιωθώμεν καὶ τῆς ἐπουρανοῦ βασιλείας ἧς γένοιτο πάντας
ὑμᾶς ἐπιτυχεῖν. Ἀμήν.

Εὐχὴ εἰς Μετάληψιν σταφυλῆς τῇ ἑκτῇ Αὐγούστου.

Τοῦ Κυρίου δεηθώμεν.

Εὐλόγησον Κύριε, τὸν καρπὸν τοῦτον τῆς ἀμπέλου τοῦ νέου,
οὗ διὰ τῆς τοῦ ἀέρος εὐκρασίας, καὶ τῶν σταγόνων τῆς βροχῆς,
καὶ τῆς τῶν καιρῶν γαλήνης εἰς ταύτην τὴν ὀριμωτάτην στάσιν
ἐλθεῖν εὐδόκησας, ἵνα ἡ ἐν ἡμῖν, τοῖς ἐν αὐτοῦ τοῦ γεννήματος
τῆς ἀμπέλου μεταλαμβάνουσιν, εἰς εὐφροσύνην, καὶ ταῖς προσενέγ-
κασιν δῶρον εἰς ἐξηλάσμων ἀμαρτιῶν, διὰ τοῦ ἱεροῦ καὶ ἀγίου
Σώματος καὶ Αἵματος τοῦ Χριστοῦ σου, μεθ' οὗ εὐλογητὸς εἶ σὺν
τῷ Παναγίῳ καὶ ἀγαθῷ καὶ ζωοποιῷ σου Πνεύματι νῦν καὶ ἀεὶ
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων Ἀμήν.

Λέγομεν Ἀπολυτίκιον καὶ Κοντάκιον τῆς Ἑορτῆς καὶ Ἀπόλυσις.
Ὁ ἐν τῷ Ὄρει τὸ Θαδῶρ μεταμορφωθείς Χριστὸς ὁ ἀληθινὸς
Θεὸς πρεσβεῖαις τῆς Παναχράντου αὐτοῦ Μητρὸς προστασίας τῶν
ἐπουρανίων Δυνάμεων Ἀσωμάτων τοῦ τιμίου ἐνδόξου Προφήτου,
Προδρόμου καὶ Βαπτιστοῦ Ἰωάννου, τῶν Ἁγίων ἐνδόξων καὶ πα-
νευφύμων Ἀποστόλων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων Ἀμήν.

Παραμονήτης κοιμήσεως τῆς Θετόκου.

Εἰς τοὺς Αἶνους

Προσόμοια ἡχ. πλ. β αἱ ἀγγελικαὶ προπορεύεσθε δυνάμεις.

Αἱ ἀγγελικαὶ προπορεύεσθε δυνάμεις, εἰς προῦπαντὴν τοῦ θεο-
χορήτου σκήνους, τῆς Ὑπεραγνοῦ κόρης, Ἀποστόλων ὁ θάσος, διὰ
νεφελῶν συναθροισθέντες, τὴν λογικὴν πάντων κτίστος τοῦ προπέμ-
ψατε, μετ' εὐφροσύνης κιθωτὸν ἐξόδια ἄδοντες.

Αἱ ἀγγελικαὶ συναθροίσθητι δυνάμεις, ἐπὶ τὴν Σιών ἐξ ἀντόγων
οὐρανεῖων Δαβὶδ, ἐτοιμαζέτω τὰ ἐξόδια ἅσματα πάντα σὺν προφή-
ταις καὶ δικαίοις, ὁ οὐρανὸς ἐξαυοιγέσθω, καὶ γὰρ αἶνεσιν, ἡ
πλατυτέρα οὐρανῶν, καὶ θεία σκηνώματα.

Ἄρον σου Σιών ὀφθαλμοὺς κύκλι καὶ ἴδε, ἦκουσε καὶ γὰρ τὰ
σὰ τέκνα νῦν μακρόθεν, ὀχοῦμενα νεφέλαις, οἱ θεόπται ἀπόστολοι
ἄδοντες ψόδᾳς μεταστασίμους, τῇ ὑπεράγνῳ Θεοτόκῳ καὶ γὰρ αἶ-
νεσιν, διὰ θανάτου πρὸς ζωὴν τὴν ὄντως, ἀθάνατον.

Χαῖρε οὐρανέ, σὺν ἀγγέλοις καὶ δικαίοις, ἡκεῖ γὰρ ἐν σοὶ τοῦ
Θεοῦ ἡμῶν ἡ Μήτηρ, διηρτήτοσαν τὰ πλήθη, τῶν ἑορτῶν κατο-
πεύοντα, μέγα ἱλαστήριον τοῦ κόσμου πρὸ τὸν Θεὸν νῦν μεταβαίνει,
δι' ἧς ἄφεισιν, ἀμαρτημάτων οἱ πιστοί, εὐρίσκομεν πάντοτε.

Δόξα

Ἐφθης οὐρανὸς ὑψηλότερον τοῦ πρώτου Πάναγνε ἀγνή, τὸν
ἐπέκεινα γὰρ πάσης, οὐσίας ἐν γαστρὶ σου, Θεοτόκε ἐχώρησας, ὥς
καὶ νῦν μετέστησεν ἐκ γῆς σε, πρὸς ὑπερκόσμια μεθ' ὅσης, τῆς
λαμπρότητος, ὀφειλομένην ὥς μητρὶ τιμὴν ἀπονέμειν σου.

Καὶ νῦν.

Φύσις γηγενῶν, ἐπὶ σοὶ χαίρει Παρθένη· αὕτη γὰρ αὕτην, ἐκ
πολλῆς περιουσίας τετίμηκας τὸν ταύτης, κτίστην ταύτη συνάψασα,
ἐν τῇ καθ' ὑπόστασιν ἐνώσει, πρὸς ὃν νῦν ξένας μεταβάσας, τοῦτον
ἔλεον σαῖς μητρικαῖς ἀει λιταῖς, ἱμῖν ἀγνή τίθεσο.

(Ἀντεγράφησαν ἐκ τοῦ μηναίου τῆς ἱεραῆς μονῆς τῶν Ἰδερῶν).
Εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς ἀποτομῆς τοῦ τιμίου καὶ ἐνδόξου προφή-
του Προδρόμου καὶ βαπτιστοῦ Ἰωάννου.

Μικρὸς ἑσπερινός.

Εἰς τὸ Κύριε ἐκέκραξα τὰ παρόντα προσόμοια. ἡχ. α' Τῶν οὐ-
ρανίων ταγμάτων.

Τὸν πρόδρομον Ἰωάννην καὶ βαπτιστὴν τοῦ Χριστοῦ, δεῦτε

συμφώνως πάντες οἱ πιστοὶ ἐπαξίως τιμήσωμεν γνησίως, προφήτης γὰρ ὢν προφητεύει τὰ μέλλοντα ὡς ὑπηρέτης καὶ μύστης θεοπρεπῆς, τῶν ἀποβρῆτων θαυμασίων Χριστοῦ.

Ἡρώδης ἄφρων ἐκτέμνει, σοῦ κεφαλὴν ἀφειδῶς, ἐλέγχοντος τὴν τούτου μαρωτάτην γνώμην, Χριστὸς δέ σε τρισμάκαρ, ὡς βαπτιστὴν, κεφαλὴν ἀπεργάζεται τῆς ἐκκλησίας ὁ πάντων Δημιουργὸς Ἰησοῦς καὶ πάντων λύτρωσις.

Πίνακι φέρειν σου κάραν, Ἡρώδης ἄνομος, αἰσχυρὰ Ἡρωδιάδῃ, ἐκτιμὴν παρρησίᾳ, ὑπέσχετο τρισμάκαρ, ὃ θαῦμα φρικτόν, καὶ παράδοξον ἄκουσμα, ἀλλ' ἢ Χριστοῦ Ἐκκλησία χαρμονικῶς, ἐορτάζει σου τὴν ἀθλήσιν.

Δόξα ἡχ. πλ. δ'.

Πρόδρομε τοῦ Σωτήρος, εἰ καὶ φῶς διέλευσεν ὁ Ἡρώδης σὲ τὸν τῆς ἀληθείας κήρυκα, ἀλλ' ἢ τοῦ στόματος σου φεγγαδόλος λαμπάς, καὶ τοῖς ἐν Ἀδῇ τὸ τῆς πίστεως φέγγος καλῶς ἐδαδούχει. Ὅθεν ἐκέλευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Δέσποινα πρόσδεξαι

Ἐν τοῖς Ἀπόστολῃ προσόμοια

ἡχ. δ'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Μεῖζων ἐν γεννητοῖς, γυναικῶν ὠφθησμάκαρ, ὡς τὸν Δεσπότην πάντων βαπτίσας Ἰωάννη προφήτα, κήρυξε, πρόδρομε.

στιχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Ὅτε Ἡρωδιάς τῇ μέθῃ καὶ τῷ οἰστρῷ βεβαλχευμένον εἶδε, τὸν ἄνομον Ἡρώδην, πρὸς φόνον τοῦτον ὥτρυνε.

στιχ. Εὐφρανθήσεται δίκαιος, ἐν Κυρίῳ.

Μνήμην τὴν ἱερὰν, τοῦ θεοῦ Ἰωάννου, καὶ Βαπτιστοῦ σὺν πόθῳ τελέσωμεν ὑμνοῦντες, Τριάδα τὴν ὑπέρθεον.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μόνη χριστιανῶν, ἐλπίς καὶ προστασία, ἀγνή σὺν τῷ Προδρομῷ, δυσώπει τὸν υἱόν σου, ὑπὲρ οἰκείων δούλων σου.

(Ἀντεγράφησαν ἐκ τοῦ μηνιαίου ἐκ τῆς ἱερᾶς μονῆς τῶν Ἰδέρων. Ἀγίου Ὁρους.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΛΟΕΔ

Ἀθῆναι 6 Ἰουλίου 1911.

Γ. Α. Βουτέρης

Ἱερεὺς

συμφώνως πάντες οἱ πιστοὶ ἐπαξίως τιμῶμεν γνησίως, προφήτης γὰρ ὢν προφητεύει τὰ μέλλοντα ὡς ὑπηρετῆς καὶ μύστης θεοπρεπῆς, τῶν ἀποβρῆτων θαυμασίων Χριστοῦ.

Ἡρώδης ἄφρων ἐκτέμνει, σοῦ κεφαλὴν ἀφειδῶς, ἐλέγχοντος τὴν τούτου μαρωτάτην γνώμην, Χριστὸς δέ σε τρισμάκαρ, ὡς βαπτιστὴν, κεφαλὴν ἀπεργάζεται τῆς ἐκκλησίας ὁ πάντων Δημιουργὸς Ἰησοῦς καὶ πάντων λύτρωσις.

Πίνακι φέρειν σου κάραν, Ἡρώδης ἄνομος, αἰσχρᾷ Ἡρωδιάδῃ, ἐκτιμὴν παρρησίᾳ, ὑπέσχετο τρισμάκαρ, ὃ θαῦμα φρικτόν, καὶ παρὰδοξον ἄκουσμα, ἀλλ' ἢ Χριστοῦ Ἐκκλησία χαρμονικῶς, ἑορτάζει σου τὴν ἄθλησιν.

Δόξα ἡχ. πλ. δ'.

Πρόδρομε τοῦ Σωτήρος, εἰ καὶ φῶς διέλυσεν ὁ Ἡρώδης σὲ τὸν τῆς ἀληθείας κήρυκα, ἀλλ' ἢ τοῦ στόματος σοῦ φεγγαδόλος λαμπάς, καὶ τοῖς ἐν Ἀδῇ τὸ τῆς πίστεως φέγγος καλῶς ἐδαδούχει. Ὅθεν ἐκέτευε, ἐλεηθῆναι τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

Καὶ νῦν Θεοτοκίον. Δέσποινα πρόσδεξαι

Ἐν τοῖς Ἀπόστολοις προσόμοια

ἡχ. δ'. Οἶκος τοῦ Εὐφραθά.

Μείζων ἐν γεννητοῖς, γυναικῶν ὤφθησμάκαρ, ὡς τὸν Δεσπότην πάντων βαπτίσας Ἰωάννη προφήτα, κήρυξ, πρόδρομε.

στιχ. Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει.

Ὅτε Ἡρωδὴς τῇ μέθῃ καὶ τῇ αἰσטרῇ βεβαχχευμένον εἶδε, τὸν ἄνομον Ἡρώδην, πρὸς φόνον τοῦτον ὤτρυνε.

στιχ. Εὐφρανθήσεται δίκαιος, ἐν Κυρίῳ.

Μνήμην τὴν ἱερὰν, τοῦ θεοῦ Ἰωάννου, καὶ Βαπτιστοῦ σὺν πόθῳ τελέσωμεν ὑμνοῦντες, Τριάδα τὴν ὑπέρθεον.

Δόξα καὶ νῦν Θεοτοκίον.

Μόνῃ χριστιανῶν, ἐλπίς καὶ προστασία, ἀγνή σὺν τῇ Προδρομῷ, δυσώπει τὸν υἱόν σου, ὑπὲρ οἰκείων δούλων σου.

(Ἀντεγράφησαν ἐκ τοῦ μηνιαίου ἐκ τῆς ἱερᾶς μονῆς τῶν Ἱερίων. Ἀγίου Ὁρους.

ΤΕΛΟΣ ΚΑΙ ΤΩ ΘΕΩ ΑΟΕΔ

Ἀθῆναι 6 Ἰουλίου 1911.

Γ. Α. Βουτέρης

Ἱερεὺς

Πρὸς τοὺς εὐσεβεῖς ἀναγνώστας

Φέρω εἰς φῶς τὴν παροῦσαν Ἀκολουθίαν τῆς θείας τοῦ Κυρίου Μεταμορφώσεως πληρεστάτην περιέχουσαν ὄχι μόνον τὰ ἐν τῷ Μηναίῳ εὐρισκόμενα τροπάρια, ἀλλὰ καὶ ἕτερα ἐκ διαφόρων βιβλίων ἀποτελούμενα διὰ τὴν παροῦσαν ἐορτὴν, ἵνα ἔχων ἕκαστος Χριστιανὸς εἰς χεῖράς του μὴ δανειζόμενος ἐνθεν κἀκεῖθεν. Εἶναι τὰ ἑξῆς: Τυπικόν, Εὐαγγέλια Ὁρθρου καὶ Λειτουργίας, Ἀπόστολον, τὸν Πολυέλεον, τὰ Μεγαλνάρια εἰς τὰ Ἀόπτια, Μακαριστάρια ἀντὶ τοῦ Κοινωνικοῦ, ἡ ἰδιαιτέρα ὁμιλία τῆς Ἑορτῆς, ἡ ἱστορία ἐκ τοῦ Λαμασκηνοῦ διὰ τὰς Ἀγρυπνίας, καὶ δι' ἄλλην περίστασιν, εὐχὴ τῶν σταφυλῶν, ὅπου συνήθως ἀναγινώσκεται τὴν ἡμέραν ταύτην,

Προσετέθησαν καὶ Παρακλητικὸς Κανὼν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, λίαν κατανυκτικὸς, ὁμιλίας περὶ Ἀγάπης, πολλὰ ὑφέλιμος, Αἵνοι εἰς τὴν Παραμονὴν τῆς θείας Κοιμήσεως, καὶ μικρὸν ἐσπερινόν εἰς τὴν Ἀποτομὴν τοῦ Προδρόμου, εὐρισκόμενα ὅλα ὁμοῦ εἰς τὴν παροῦσαν Ἀκολουθίαν, συντεθεῖσα ὑπὸ τοῦ ἐλλαχίστου ἐν Ἱερεῦσι, Γεωργίου Α. Βουτέρη, ἐφημερίου τοῦ ἐνταῦθα ἱεροῦ Ναοῦ Ὁσίου Μελετίου.

Ἀθῆναι 15 Ἰουλίου 1911

Γεώργιος Α. Βουτέρης

Ἱερεὺς καὶ Προσκυνητής.